

Simon Ings a Charles Stross

Tolkovského výbrus

Pokaždé, než zemře, si Krystal, Strážkyně Moudrosti, zaplave v Laguně zavěšené růže. Razí si cestu zrcadlově klidnou vodou, až ztratí z dohledu Rozdělovači síťový uzel, a pak plave ještě o kousek dál. Lehne si ve vodě naznak a chvíli nechá čas tiše plynout. Za jasného dne dokáže přímo nad sebou rozeznat pole a lesy, kterými se toulala jako dítě. Usmívá se a prochází mlhavou topologií, jejíž obrysy zaostřují vzpomínky: výrazná chuť grilovaného švába; nezaměnitelné šmrání datových preludů pod zavřenými víčky. Plave ve vzpomínkách a potápí se rychle jako kámen do dětství, do černých hlubin jezera.

Krystal je stará žena. Prožila třicet devět ze svých sedmdesáti životů a blíží se ke konci čtyřicátého. Je připravena znovu si jít zaplavat.

Stojí na přídi jachty a pohrává si s broušeným krystalem, který jí visí na stříbrném řetízků n a krku.

Lod' se ve vodě otáčí a Krystal se dívá, jak se pomalu objevuje Rozdělovači uzel sítě - rezavými skvrnami pokrytá skalní stěna.

Krystal se dívá vzhůru, výš a ještě výš. Skály se vypínají vzhůru až k lesům jejího dětství - tam, na opačné straně O'Neilovy kosmické kolonie. Pokřivené obrysy a nezdravé zbarvení Rozdělovacího uzlu nejsou rozmarem tvůrce jako u laguny. Jsou pravé: *oneil* pojmenovaný Jedenácté nebe je sto tisíc let starý.

Jachta je zakotvena u šedého svahu pokrytého oblázky, který obtáčí Rozdělovači uzel a dotýká se ho z obou stran. Vytváří jakýsi záhyb, který ho halí až do výšky nějakých dvou tisíc stop nad lagunou. V něm spočívají zbytky starobylého města a přímo na troskách jeho srdce byla postavena Svatyně Zavěšené růže. Ke svatyni nevede žádná cesta po pevné zemi. Přirozeně narušená a nehostinné svahy byly osázeny pro člověka smrtonosnými rostlinami. Letouni přelétají z jednoho výčnčku skály na druhý a smysly vylepšenými tajnými procedurami vyhlížejí okřídlené vetřelce.

Krystal, Strážkyně Moudrosti, se spokojeně protáhne a vrací se ke stolu z tepaného železa. Na něm stojí malý skleněný kávovar. Krystal tiskne páčku filtru a pozoruje, jak se voda temně zabarvuje. Nalévá si šálek a sedá si. Brzy bude muset jít a zabít svou manželku. Ta myšlenka ji jako vždy vzrušuje.

Usrkává kávu. Kávovými bobulemi se krmí vlci. Když se bobule natráví, zrna v nich částečně nakvasí. Z pití vlčí kávy před zabíjením se stal jakýsi rituál.

Krystal otevírá lahvičku hašišového oleje a vlévá kapku do kávy. Nádherně to voní.

Pije a na vlnách pomalého a jemného hašišového příboje plouvá do První úrovně rozjímání.

Dotýká se šperku na krku. Je vybroušen ve starém stylu podle vzoru staršího než samo Jedenácté nebe. Je výrobkem rasy z dlouho zapomenuté minulosti svázané s planetou.

Tolkovského výbrus má sedmdesát plošek.

Krystal si pomyslí: *Jedna pro každý z mých životů.*

Premýšlí o své manželce a milování s ní. Marget má malá prsa příliš daleko od sebe a při orgasmu se hlasitě směje. Její vlhkost chutná sytě a nepříjemně.

Krystal opouští hru představ a sepne ruce. Teď už zcela vědomě vybírá z erotických představ tvar a pohyby Margeti-na těla, ohebnost všech údů v každé rovině. Když je hotova, ví, jak ji zabít. Ví, jaký zaujmout postoj, pod jakým úhlem zaútočit, jakou silou a rychlostí vést úder.

To je Druhá úroveň.

Rozplétá prsty, protože ji káva s drogou zahřála. Jasně ranní slunce vrhá stíny jejích prstů na stůl. Krystal pohybuje rukama a vytváří na stole světelné vzory. Pohyb světla a stínu je plný erotiky. Ve hře stínů čte násilí. Krutost a sexualita splývají v jediném jednoduchém rytmu.

Vstupuje do Třetí úrovně a její prsa se dmou.

Sčítání obyvatelstva večer končí. Zápach roztavené izolace se táhne přes ulici od hnízda Recidivistů. Ve tři ráno budou všechny podvrtné živly přeprogramovány. Romeo, výkonný ředitel Centra pro sčítání obyvatelstva, právě pořádá videokonferenci se svými kolegy. Jejich obrazy se mu objevují pod víčky, tváře černé popelem a ruce lepkavé od krve. Všichni mají na rtech přesně stejný úsměv.

"Podejte hlášení podle pořadí," protáhne unyle Romeo. Opře si pohodlně nohy o stůl v baru. Romeo je přeprogramovaný ve středním věku, který byl nastaven tak, aby si myslel, že všichni Recidivisté by měli být recyklováni. Jeho zástupkyně sedí vedle něj a je přesvědčena, že v nějaké minulé inkarnaci byla Evou Braunovou. Ráda zabíjí hlupáky.

Barman míchá koktejly, jeho holý růžový ocas se mu kroutí nad hlavou jako nervózní otazník. Eva Braunova si rozepíná pouzdro s pistolí.

MACBETH. Sedm subjektů v bloku, o všechny už je postaráno.

CLEOPATRA. V bloku nikdo, ale objevili jsme jednoho potkana.

Caesar vrčí a vyje a masturbuje před kamerou. Sémantické obvody se snaží ze všech sil, aby z ukázky vytěžily nějaký smysl. Caesar je psychopat propuštěný na zkoušku z továrny Domino. Zabíjí stejně krys jako Recidivistů.

OTHELLO. Nikdo v bloku. Pokoušel jsem se spojit s Learem, ale chytil jsem jen šum.

LEAR. Praktické znalosti péče o přestárlé jsou nutné, ale v soukromém sektoru je nemusíte získat.

Romeova Moudrost se pokouší vytáhnout něco rozumného ze šumu, kde by měl být Lear, a zoufale selhává. Romeo ji vypíná a odplivuje si. Volá údržbu, přitom jim prostřednictvím své Moudrosti předává Learův popis.

Žádný výsledek. Obrací se k Evě. "Lear odpadl - živý a nevěstný."

Krysa jim přináší nápoje ke stolu.

"Příliš pomalu," protáhne Eva a jediným výstřelem ji rozpráší na krvavé cáry po ozdobných vlysech baru.

"Evo," vzdychá Romeo, "posloucháš vůbec?"

"Jistě," říká Eva. Spouští se na všechny čtyři a očichává ožehnuté zbytky krysy.

Romeo pije svůj drink. "Namíchala dobrý koktejl," poznamenává.

Eva vrčí. Má plná ústa.

Letouni sledují Learovu pachovou stopu a nacházejí dům. Stojí na svahu, průčelí je pohřbeno hluboko v průchodu vedoucím pod silnicí. Mečouni řezou dveře na kousky a nacházejí Alii v ložnici. Pavoučími končetinami ji připichují ke zdi a pak z ní zuby strhají šaty. Slintají hleny a jed, srazí ji na matraci, třou se o ni a ohlušují ji řevem při orgasmu.

Když Alia začíná krváčet, Romeo je odvolává a podávají kapesník. Nanotechnologičtí roboti v její krvi už napravili všechna fyzická poškození. Účelem útoku je ranit ji psychicky. Ale ani tohoto omezeného cíle nebylo dosaženo. Nevyšlo to. Nikdy se to nedaří. Alia, stejně jako většina z nich, nemá duši. Nic necítí.

Alia se domnívá, že vítězství lidské kultury nad smrtí a bolestí vedlo přímo ke ztrátě duše, k "Pádu".

Tím se stala Recidivistou.

Romeo jí nabízí pilulku. Usmívá se stejně, jak to už u něj viděla tolikrát předtím. "Chystám se tě zabít," říká, "bud' tě dostanou tyhle bestie nebo tahle bomba. Pokud budeš uspokojivě spolupracovat, odpálím bombu. Pokud ji nespokojíš nebo tvé chování bude nějak jinak neuspokojivé, zavolám mečouny a nechám je dokončit, co začali."

Alia mu vytrhne pilulku z ruky a spolkně ji. O několik sekund později se jí pod víčky zeleně zableskne. Fajn. (Alia je vybavena mnohem lépe, než si Romeo myslí. Ikonka hada jí potvrdila, že její mandle bombu zneškodnila.)

Romeo jí nařizuje, aby se osprchovala. Když se Alia vrátí do ložnice, je nahý. Zvolil si tento styl výsledku. Později, když už se mu otevřela celá ve fyzickém i přeneseném smyslu slova, si připíjejí. Romeo usrkává ze sklenky, padá na postel a rychle povrchně dýchá. Lapá po dechu způsobem, který jí připomíná vivisekci při anatomických cvičeních.

"Kolik jsi toho tam namíchala?" ptá se, když dopil sklenku. Alia ho nadrogovala a přitom chytře vypnula obranné mechanismy uvnitř Romeova těla, které ho mohly varovat. Selektivní blokáda vyřadila z činnosti dehydrogenační rozklad etanolu. Po dvou sklenkách whisky je opilý. Jeho vlastní Moudrost mu na příkaz Alii tvrdí, že mu zpití do němoty trvalo mnohem déle než ve skutečnosti.

Je čas. Alia volá svou Moudrost. Je to rafinovaný nelegální systém, který dokáže na základě jen hrubě načrtnutých požadavků zmanipulovat data v jiných jednotkách Moudrosti. Alia nařizuje, aby odvolal letouny a ostatní tvory od domu. Počítač se dává do práce a zasévá zmatek mezi mečouny a další sluhý Vyšetřovacího oddělení Centra.

Komáři nasazení Centrem ke špehování místnosti dostávají informace ze samoopravné intuitivní videosmyčky s nahrávkou soulože Romea a Alii. Pozorovatelé ve Svatyni zavřené růže budou překvapeni sexuální energií této dvojice ještě dlouho poté, co Alia už bude pryč.

Alia jde do kuchyně a připravuje oběma další pití, pak se naklání nad Romea a přikládá mu na krk transdermální pásek.

Šarpe po vypínači a místnost se ponoří do modravého šera - do odstínu, který přináší atmosféru klidu a meditace.

"Cítíš se dobře?" ptá se Alia.

"Jasně. Zítra jdu s mozkem do servisu... chci říct, že já... měl bych být citlivější k potřebám mladých lidí... ale ho?no!" (Romeův syntaktický blok zase zlobí. Jeho posledním vědomým činem je vypnout ho.)

Alia se zhluboka nadechuje, pak jde do kuchyně a otevírá ledničku. Vytahuje z ní mozkový vysavač.

Má osm chapadel a žádné oči. Stejně jako jeho chobotnicovitý předek i on vydrží mimo své obvyklé prostředí - v tomto případě mimo kyslíkem nasycenou přesolenou houbu - jen asi čtyři hodiny. Alia jej pokládá na Romeovu tvář. Vysavač snaživě pátrá po tělesných otvorech. Tykadla zkoumají tváře, nosní mandle, oční jamky. (Romeovi se zdá, že se k němu na polštáři tulí velká kočka.)

"Co jsi?" ptá se Alia.

"Krychle," odpovídá Romeo. Odpověď zazní jen nosovým šepotem, víc mu vlezlá tykadla v nose a krku nedovolí. Tou dobou tykadla pronikla mozkovou plenou. Romeo už brzy nebudou moci lhat. Mozkové vysavače jsou množitelné balíky biowaru konfigurované pro spojení s lidským centrálním nervovým systémem a centrem řeči. Počítače typu Moudrost se řízkují pra ve z mozkových vysavačů. ^

Ale zpět k věci: Romeo je krychle. Šest stran - šest životů.

"Vyprávěj mi o svých předchozích životech."

"Nemůžu."

"Vysvětli to."

"Jsem přeprogramovaný."

Alia se oťrese odporem. Bylo moudré použít mozkový vysavač. Drogy pravdy připomínají tupou palici; mozkový vysavapje skalpelem v ruce chirurga. Drogy by nikdy neodhalily Romeovu předchozí totožnost. Vysavač by to mohl dokázat.

Alia přemýšlí, kým mohl Romeo být před přeprogramováním. Nějakým Recidivistou. Někým, koho možná osobně znala.

Celý dům se chvěje soucitem s Aliiným hněvem. Vytahuje sosák z uliční artérie a vstává. Alia ho chláholí; myslí na pevně zakořeněné stromy. Dům reaguje a sedá si zpět s hou-pá vým oťresem.

Tohle bude trvat dlouho.

Vysavač začíná požírat Romeovu tvář - podniká zoufalý a nakonec marný pokus o uspokojení svých obrovských metabolických potřeb. Alia se při výsledku na Romea nedívá. Už tak je dost zlé poslouchat jeho hvízdavý hlas, není třeba se ještě dívat, jak se jeho tvář mění v krvavou masku.

"Proč Centrum?"

"Protože," sípá Romeo. Vzduch uniká dírami v potrháných tvářích. Alia volá svou Moudrost a navazuje spojení s Romeovým sémantickým blokem. Projíždí ikony za víčky a vybírá funkce, které potřebuje. Za minutu nebo dvě nebude mít Romeo ani ústa.

Může s ní místo toho mluvit prostřednictvím své Moudrosti.

Uvažujeme o útoku. Chceme potlačit skupiny Recidivistů v této oblasti. Nechceme vypálit celé Předměstí, kdyby se objevila nějaká opravdu velká.

Trvá jí hodinu, než získá všechna jména, data, tváře a další podrobnosti, které Tým potřebuje, aby zastavil plánovaný útok - a zavraždil Krystal. Alia skrytě pohlédne na Romea. Jeho vlasy už zmizely. Lebka se v bledém modravém světle růžově a bíle leskne. Oční jamky má plné purpurových červů. Alia rychle odvrací zrak. "Kým jsi byl před přeprogramováním?"

Tentokrát už Romeo nemůže odpovědět. Části jeho mozku oddělené v procesu přeprogramování se osvobodily a zakládají novou dendritickou architekturu uvnitř mozkového vysa-

vače samotného. Ten, kdo býval Romeem, se znovu rodí uvnitř vysavače.

Ahoj, Alia.

Romeo už nemá oči. Osobnost, která ho kdysi obývala, ji musela poznat podle spojení s její Moudrostí.

"Jsi krychle," říká Alia. Její slova jsou jen náhodným šumem, který generuje, aby získala čas na rozmyšlenou. Někdo, kdo ji znal. Někdo blízký...

Prožívám svůj čtvrtý život.

"Kdy tě přeprogramovali?"

Před osmdesáti lety. Ve třetím životě.

Alia přikyvuje. Jasně. Samozřejmě. Zavírá oči.

Kolik času mi zbývá?

Alia volá svou Moudrost. S podivným pocitem v žaludku si uvědomuje, že počítač typu Moudrost a mozkový vysavač jsou jen různé způsoby použití stejného výrobku: vytáhli je ze stejného hrnce.

"Půl hodiny. Máš ještě půl hodiny."

Cože? Promiň, ale mohla by s použitím Moudrosti? Žere mi to uši.

Alia si zakrývá rukama tvář. Půl hodiny. Po chvíli ticha dodává: *Mívala jsem tě ráda.*

Také jsem tě miloval, odpovídá vysavač - nebo spíš osobnost, která unikla do vysavače na dojemně krátký posmrtný život. Poprvé za sedm životů Alia pláče.

Krystal, Strážkyně Moudrosti, oslavuje své znovuzrození na úrovni. Nejdříve si najde ženu. Podle jejího názoru není správné převádět si manželky z jednoho života do druhého.

Ty, které jí žily nablízku po příliš dlouhou dobu, objevily věci, které by raději neměly znát.

Marget zemřela krásně. Žádná krev, žádné modřiny, jen padla jako loutka, které se přetrhla vodící lanka.

Hyne, její nová manželka je přeprogramovaná stejně jako všechny předchozí. Udělá všechno, co po ní bude Krystal chtít. Tyto povely během několika měsíců vymizí, ale tou dobou se už Krystal naučí, jak ji ovládat.

Krystal se rozhlíží po svém novém apartmá a spokojeně se usmívá.

Prostor je stejně široký jako celá svatyně. Krystal ani nedohlédne ke druhé zdi. Místnost je vymalována zářivou modrobílou barvou a má terasu v měkkých pastelových barvách, v šedé a růžové. Na levé straně se u okna ve větříku vanoucím z klimatizace chvějí ručně zdobené hedvábné závěsy. Venku se otevírá výhled na pobožené panorama Starého města. Zatímco se Krystal dívá, silný vítr zvedá cementový prach do vzduchu nad budovami, jemně zakrývá obrysy zničené krajiny a představuje celou scénu jako impresionistickou malbu v odstínech šedé. Pohled ven působí poněkud odtaziť, jako něco z filmu nebo z dávných vzpomínek.

Čalounění nábytku provedené ve světlé kůži a sametu se pyšní plynulými křivkami připomínajícími vlny na moři, nikde žádné ostré rohy. Koberec je z hustého ocelově modrého plyše.

Krystal si pohrává s diamantem na krku. Kámen je vybroušen do sedmdesáti plošek. Je v pokoji sama. Po jedné nebo dvou minutách vstává a otevírá skříň. Uvnitř visí sedm koster: Obrátí se k jedné z nich.

"Jessie?"

Lebka obalená hadičkami, které zásobují živinami mozkový vysavač umístěný uvnitř, na ni mrkne. Rudé stonožky právě očistily kybernetické čočky. "Miloval jsem ji," říká mřížkou v místech, kde by měla být dolní čelist.

Krystal trpělivě přikyvuje. "Alia je osobnost. Má jiskru. Je škoda, že se mě ona a ta její smečka pokouší zabít."

Lebka se směje. "To pro zamilovanou lebku nemá žádný význam."

Jessie je stejný jako všechny ostatní kostry. Nelítostně si z ní utahuje, že nemá duši.

"Spojil ses s ní?"

"Rekl jsem jí vše, co potřebovala vědět, aby byla ve správnou chvíli na správném místě. Své zrádce pochytaš všechny."

"Rekl jsi jí, kdo jsi?"

"Samozřejmě. Rekl jsem jí, že Romeo jsem já po přeprogramování."

Krystal se dlouho dívá na lebku, jako by Jessiemu chtěla pohledem připomenout, že jeho posmrtný život zcela závisí na jejím rozmaru.

Kostra krčí rameny. "Mělas v poslední době nějaký nový nápad?"

"Moc legrační," odpovídá Krystal a v jejím hlase zaznívá suchý humor. Nezapomíná na něj, aby Jessieho potěšila. (Nedělá to pro sebe. Nemá žádnou duši a humor nechápe.)

"Tak dobrá," říká Jessie, "co nějaké výpočty?"

Jessie rozlišuje mezi nápady a výpočty. Věří, že myslet mohou jen ti, kdo mají duši. Kdo nemají duši, jen počítají.

Krystal volá svou Moudrost a nechává probíhat pod víčky řady číslic. Nařizuje sémantickým obvodům, aby připravily finanční zprávu pro Jessieho, a pak mu ji posílá. 9

"Hm! Uvědomuješ si, že kdybychom někdy nechali vybuchnout svou deficitní bombu, zbankrotuje celá naše kultura?"

"No a co?" ptá se Krystal a potlačuje zívnutí. Technika přenosu osobností do mozkových vysavačů má své chyby. Takto uchování lidé se opakují. Krystal vedla tento rozhovor

s Jessiem od jeho přeprogramování před osmdesáti lety skoro denně. Aby se dostala později k opravdové diskusi, musela jej vždy znovu přetrpět.

"Takže," pošklebuje se Jessie, "vaše politika zůstává stejně pokřiveně bezpečná jako vždy. Pokud někdy vyrobíme to, co jsme slíbili, podepíšeme si svůj vlastní rozsudek."

Krystal lадně klesá na polštář a rozhlíží se. Po necelých šesti hodinách nové existence se začíná objevovat nuda. "Takže budeme mluvit o práci jako obvykle?"

"Pokud nechceš zchudnout," odpovídá Jessie.

Krystal kroutí hlavou. "To není možné."

Lebka přikyvuje. Její hlas zní velmi tiše a je plný vášně. "Já vím. Ty, Jedenácté nebe, čela tahle kultura jsou jen peníze, peníze, peníze."

"Přežití, přežití, přežití," odsekává Krystal. "Vesmír je krutý. Bez bohatství nemůžeme stavět. Bez budov nemůžeme přežít. Bohatství je nutnost."

"Účel také," šeptá Jessie..

Krystal se chvěje. "Já vím."

"Kdybyste vyrobili duše, které tak dlouho slibujete, pak by investice do Jedenáctého nebe vzrostly, neklesly by."

"Na nějaký čas ano," odpovídá Krystal. "Ale zvýšené investice by byly více než vyváženy zvýšením vývozu. A jakmile by bylo tajemství lidské duše plně prozkoumáno, smysl Jedenáctého nebe zmizí. Nebudeme mít co dělat. Nebudeme moci shromažďovat další bohatství."

"S dušemi se objeví nové myšlenky a nové motivace. Vy už něco vymyslíte."

Krystal vrtí hlavou. "Takové riziko nemohu podstoupit."

Jessieho lebka se jí směje. Je to nesmyslný zvuk; Krystal mu nerozumí. Jde jí na nervy. "Jsi zbabělec, Krystal. Jsi nejlepším počtářem na nejbohatším *oneilu* v celé galaxii, a přesto nemáš dost fantazie, aby sis představila sama sebe v nějaké jiné roli. Nemáš duši. Celá tahle kultura jen hrabe bohatství, hledá materiální uspokojení, jen víc, víc a ještě víc stejných věcí. Ale to jim nikdy nebude stačit, nikdy! Protože víc není dost a nikdy být nemůže! Cožpak to nechápeš?"

Krystal o tom chvíli přemýšlí. "Bohatství znamená přežít," říká.

Jessie si povzdychne. "Lituji tě," říká. "Krystal Jedenáctého nebe. Sedmdesát životů a všechny jejich dny stejné, jeden jako druhý. Lituji tě."

Krystal krčí rameny. Zase se nudí. Rozhodla se, že dnes večer v posteli zabije Hyne, a co má být?

Po zádech jí přeběhla slabá vlna vzrušení. Dalo by se říct, zeji ten nápad vzrušil: Trhat svou milenkou na kusy...

Už se z toho stává zvyk.

Alia posílá svým revolučním přátelům myš. Pak řezá mozkový vysavač a Romeovu bezhlavou mrtvolu na malé kousky a hází je do odpadní šachty. Romeo následuje Leara dolu stokou do zapomnění.

Alia se dívá z okna a vzpomíná.

Kdysi pracovala jako metař. Každé ráno čistila ulice. V poledne kráčela Předměstím k budově Centra a cestou zametala chodník. Celé odpoledne uklízela v budově Centra. Večer zase metla celou cestu domů a pak uklízela dům. Ve dnech volna zametala dvůr. Zametala koštětem, které jí věnovalo Centrum za šedesát let vynikající služby. (Mělo žlutě natřenou násadu z umělé hmoty a červené plastové štětiny. Na slunci se lesklo, jako by bylo mokré.) Zametla všechno smetl z dohledu, přímo pod dům, a pěchovala ho násadou, až zmizelo z dohledu.

Dvůr býval vždy plný prachu. Byla tam spousta smetl. Obaly od žvýkaček. Občas se zastavovala a sbírala je. Rozba-

lovala je a četla. Jednou našla značku, kterou si pamatovala z doby, kdy byla ještě děvčátko. Přečetla ji a s její tváří se stalo něco podivného. Usmála se.

Někdy v té době potkala Jessieho. Řekl jí, kde v budově Centra je potřeba nejvíc uklízet. Jednoho dne ji zavedl do místnosti, která byla velmi čistá a kolem stáli sami moc čistí lidé a ona se ptala sama sebe, co tam vlastně dělá, v tak čisté místnosti, a obrátila se, že půjde zpět do práce; ale oni se kolem ní shlukli a uklidňovali ji a Jessie jí dal plátek žvýkačky, který chutnal divně.

Rok po roce se měnila. Uklízení ji začalo unavovat, takže Centrum jí přidělilo lepší práci. Byla šťastná a velmi pyšná, že jí dala drogu, která prý byla posledním úspěchem v řadě léčebných prostředků k obnovování lidských duší. Když jí Jessie řekl, že se Centrum rozhodlo udělat z ní krychli, aby mohlo sledovat její pokroky přes šest životů, usmála se v životě podruhé - velmi krátce, jako by svaly, které měly vytvořit úsměv, byly marnotratným přepychem.

Teprve v jejím druhém životě jí Jessie řekl o Recidivistech a jejich víře, že vláda Jedenáctého nebe nemá nikdy v úmyslu vyrábět duše a o jejich touze změnit tento stav věcí - a tehdy už bylo jasné, že Alia, i když teď byla chytřejší, nemá a nebude mít duši. Centrum zatím muselo najít jiné věci, které by mohlo předvádět rozhněvaným přispívajícím vládám, a začalo opět experimentovat s krysy; zapomněli na ni.

Jessie.

Alia se chvěje. Dům ji drtí. Pulzující měkké stěny ji už neuklidňují. Uvědomuje si, že se ho málem bojí.

Jessie měl duši.

Alia jde ven.

Jessie se *smál*. Zabili ho. Zabili ho, protože léčení, které na něm vyzkoušeli, bylo úspěšné. Zabili ho, protože byli jen stroji a on byl člověk a oni se báli - lidí, změn, života samotného.

Jessie. Alia si ho pamatovala. Když byla s ním, cítila se - jako člověk.

Tady, nad dvorem plným smetí, mezi řadami a řadami spících domů kolem, mohla být kdekoli a kdykoli. Mohla být každým a vším.

Něco zašramotí ve špíně u jejích nohou. Dívá se dolů a zachytí pohled vyděšené myši.

"Už jsi zpět?" ptá se.

"Jsem tvůj nový úkol," pískne myš. Alia ji zvedne a ukousne jí hlavu. Teplá srst ji jako obvykle duší.

Odhozené zadní nohy se bezmocně zmitají v prachu.

Krystal, Strážkyně Moudrosti, masturbuje a svíjí se v posteli. Všude kolem ní jsou rozházené kusy její ženy Hyne. Krev se začíná srážet.

Skříň je otevřená a kostry ječí. Když dosáhne orgasmu, Krystal se k nim otočí a usměje se, protože ví, že tahle scéna je pro ně šok.

Kostry jsou uvězněné zbytky těch, kdo proti vší pravděpodobnosti a záměrům získali duši. Krystal si pohrává s myšlenkou, že dnes večer protahuje tyto duše peklem. Není si přesně jista tím, co peklo vlastně je, ale podle jejích výkřiků se jí povedla slušná imitace.

Ale Jessie...

Jessie si ničeho nevšímá. Hraje si s kolíbkou pro kočičku z vláken optického kabelu.

Krystal vstává a kráčí ke skříni. "Co to má znamenat?" křičí na něj. "Kdes to sebral?"

Jessie namotává vlákno na kostnaté prsty pravé ruky. Jeho kybernetické oči zavrčí, když zaostřuje zrak na svou paní. "Hyne mi to dala."

Krystal ztrácí řeč.

"Ale i tak, nerozuměla bys tomu."

Ostatní kostry se třesou, utichají a poslouchají. Jedenácté nebe za posledních deset tisíc let vyprodukovalo sedm duší. Všechny jsou tady, Jessie a jeho méně stateční přátelé. V bezpečí. Zavření ve skříni.

"Dej mi ten provázek," přikazuje Krystal.

"Jistě," a Jessie zvedá ruku s vláknem (servomotory zavijí), roztáhne kostnaté prsty a dají facku.

Krystal se chytá rukou za tvář. Hynina krev na líci lepí. Usilovně přemýšlí, co má udělat. Uvažuje, zda by ho neměla vypnout. Ale to nestačí. Potřebuje ho. Potřebuje je všechny, aby jí radili, aby jí dali jiskru a švih, které ji vynesly až na tohle místo a postavily Svatyni zavřené růže na troskách starého panství Krystal před třiceti dvěma tisíci lety.

Usilovně přemýšlí a po nějaké době se pomalu a bolestně zrodí nápad. Krystal se obrací, vrací se k posteli a nese Jessie-mu věnec: zbytky ženina zaživacího traktu. Omotává mu je kolem pánve, ramen a lopatek. Jessie neodporuje. Krystal mu vydolobává mechanické oči a hází je na podlahu.

Kostry znovu začínají ječet, ale Jessie jen poznamená: "Bylo to zajímavé?" a znovu ji udeří.

Krystal mu vytrhává ruce z kloubů. Není to těžké. Pouzdro se rozšklebí a servomotory vrčí naprázdno.

Jessie ji kopne.

Na tyhle motory zapomněla. S kletbami uvažuje o tom, proč vůbec dala kostrám sílu k pohybu, když jsou jejich mozkové vysavače stejně spojeny s vyživujícími systémy v zadní části skříně.

(Skutečným důvodem bylo, že chtěla, aby okusili slabou příchut' pohybu a tím i jakési svobody, aby tím víc cítili tíhu svého uvěznění. Teď právě si na to nevzpomíná. Teď je prostě bez sebe vzteky.)

Všechny je rozebírá. Křičí a pokoušejí se uhýbat. Stále opakují, jak je to mrzí. Slibují, že to Jessiemu spočítají, že mu ukáží, když je s ním Krystal nechá ve skříni o samotě. Jak se Krystal dává do práce, umlkají jeden za druhým. "My toho hajzla vyřídíme!" křičí zoufale poslední z nich. Krystal mu utrhne nohy. Pak bere Jessieho stehenní kost a mlátí jí do šatníku. Buší jí do oken a ta praskají a dovnitř vniká prach Starého města. Krystal zvedá jednotlivé díly nábytku a vyhazuje je z okna. Strhává závěsy, zabaluje do nich kusy těla své ženy a hází je za nimi. Ostrým střepem páře koberec, až jí ruce kloužají v krvi a ikona varuje, že nanoroboti v jejích rukou by nemuseli dokázat opravit její rány.

Sedá si do prachu a krve a čeká.

Nic se neděje.

Čeká dál.

Nic se neděje.

Krystal čeká.

Nic se neděje.

Čeká dál.

tfavíšse?

Krystal vyskakuje, běží přes místnost a kope do Jessieho lebky. Kope a kope a kope, až lebka praskne a Krystal z ní vytahuje mozkový vysavač a trhá ho rukama a zuby na kusy a pak dupe po cárech tkáně a skáče po nich.

Pak jde k oknu a sedá si.

Čeká.

Co takhle kafe?

Vytřeští oči.

Přímo uvnitř její hlavy se ozve hlasitý skřípavý zvuk.

Jessie se směje.

Ale no tak, Krystal, říká. Co jsi čekala?

Vzpomínka, o kterou se nikdo neprosil, najednou zapadne na své místo - a Krystal dusí vzlyky. Jak neohrabané a neúčinné je její mechanické myšlení! Jak mohla přehlédnout základní vlastnost skutečných duší - tu jejich *nesmrtnosti*

Alia si lehá na pohovku a zůstává ležet bez pohybu. Tvor, který žije v jejím žaludku, se pouští do zápasu s malou lebkou, jakmile pronikne jejím jícnem. Alii se udělá strašně špatně, když symbiont najde správná spojení a naváže kontakt s mozkiem hlodavce. Náhlá křeč jí sevře vnitřnosti a ona se celá zkroutí. Trochu přitom doufá, že bude zvracet. Ale než se to zhorší, svět kolem ní zčerná a ona je náhle uvnitř.

Je to šedé místo, svět o miliardy let starší, než aby tam mohl být život. Na beztvare obloze plane oheň, krvácející vír, který vypadá stále složitější, čím déle se na něj dívá. Sem se dostane vždy, když spolkně posla; není tu ani horko, ani zima, ani vlhko, ani sucho, ani dobře, ani špatně. Děsí ji to. Dívá se vzhůru na oblohu. Když se dívá dost dlouho, začíná rozeznávat jakési tvary.

Jsi označená, říká vítr. Svatyně zavřené růže tě sleduje. Jsi zranitelná. Zbývá ti jediná možnost, jak zabít Krystal. Naše zdroje naznačují, že Krystal se zítra utopí v Laguně.

Alia lapá po dechu, i když nemá žádné tělo, které by potřebovalo vzduch. "Tak brzy?" Její slova šeptá sám vítr. Všechno plánování, přípravy, smrt Leara a Romea - všechno přebíhal vrtolou podlomene psychiky Krystal!

Má na hraní sedmdesát životů. Může si dovolit být nenasytná a neukázněná. Myslíme si, že se nudí. Dostaneš jednorázový přeprogramovací virus nastavený tak, aby dokázal proniknout do vstupního rozhraní její Moudrosti. Poplaves v Laguně. Přeneses na ni virus, až se bude topit. Až ji Centrum vyloví, nebude to už ona, kdo vyplní její další vtělení.

A slunce zhaslo.

Krystal, Strážkyně Moudrosti, stojí na palubě jachty a zamýšleně pozoruje tmavou vodu.

Deset tisíc let. Po dlouhých deset tisíc let Jedenácté nebe slibovalo kultuře lék na Pád. Deset tisíc let tvrdilo: Příští rok, už příští rok dokážeme vyrábět ve velkém lidské duše.

Po deset tisíc let bralo peníze a používalo je. k tomu, aby po galaxii rozsávalo planety upravené pro lidi, důlní kolonie, kosmické lodi, diraky, články sítě Moudrosti a všechny další věci patřící k mezihvězdné kultuře.

Takové artefakty jsou jediné věci, kterým dokáží věřit lidé bez duše. Kdyby Jedenácté nebe vyrábělo duše* nemohlo by si dovolit žádné další diraky, nemohlo by stavět další kosmické lodi, nemohlo by udržovat síť Moudrosti. Proto nikdy nedodrží svůj slib.

Je to logika stroje chyceného navěky do nekonečné smyčky.

Jako by mohl slyšet její myšlenky, a možná opravdu může, ozývá se jí Jessie prostřednictvím její Moudrosti. *Plavci chytí Alii půl míle od pobřeží. Čekalata, aby tě přeprogramovala, až si půjdeš zaplavat. Trochu ji okousali, ale není to nic tak vážného, aby si s tím neporadili její nanoroboti.*

Krystal si povzdechne. Pohrává si se šperkem na krku a pak, poprvé za mnoho životů, se na něj podívá. Zkoumá hru světla v kameni. Pozoruje ho mnoho minut. Je to podivná věc.

Otřese se, aby se probrala ze snění. Došla k rozhodnutí a protože musí, bude se ho držet. Je už taková. Necítí sebemenší záchvěv strachu nebo lítosti. "Přivedte ji ke mně," říká.

Nanoroboti mě dostali, říká si Alia. Vzpomíná si na chlad a tmu a lehkost a zuby. Byly všude. Zuby. Najednou sejito vybavuje.

Laguna.

Plavci.

Premýšlí o tom, zda už je mrtvá.

Šedé místo je ploché. Na obzoru se zvedá vzhůru. Štěrka pod jejíma nohama nemá ostré hrany - je to krajina ohlazená během času. Je to, jak si Alia myslí, vhodný posmrtný život pro ženskou bez duše. (A přesto jak blízko, jak blízko byla cíle!)

Vzhlédne vzhůru. Všechny tam jsou, nahoře na obloze. Všechny ideogramy lidstva. Popraskaný hákový kříž, jehož ramena se rozpouštějí ve zborcené geometrii; pentagram obklopený kruhem měděné planoucího ohně; šesticípá hvězda - všechny archetypy jsou tady. V temnotě plují podivné symboly, jejich řady se táhnou, kam až může dohlédnout.

Alia leží na zádech a dívá se na světla na obloze. Napadlo ji, že všichni jsou vlastně jen souborem programů nějaké velmi dokonalé komunikační sítě. Na jednotlivé programy se můžeš podívat, a pokud znáš správný řídicí kód, můžeš je i spustit. Polož otázku a dostaneš...

Co?

Nejhlubší z hlubokých odpovědí?

Duši?

Neumíráš. Byla jsi ochromena zablokováním motorických neivů. Měla bys spát a taky spíš. Tohle je stav lehkého snění - komunikační režim.

"Kdo jsi?" Její hlas zní slabě a rezavě. Náhle si uvědomuje, že je nahá a její tělo...

Přejíždí rukama po těle. Je velmi mladá; ještě děvčátko, jako by právě vylezla z nádrže v Dominu. Přemáhají hrůza.

Tohle je vstupní brána k tvému přeprogramovacímu viru. Máš štěstí. Chytí tě a přivedli před Krystal. Ke spuštění mru stačí, aby ses probrala.

Obrací se jí žaludek. Chvějí se jí nohy. Na obloze září jasně rudá lebka - a usmívá se.

Je to úsměv, který už viděla mnohokrát.

Jachta se obrací proti větru. Krystal hledí na vodu.

Alia tě zabije, pokud jí dovolíš, aby se k tobě přiblížila, říká Jessie. Její přeprogramovací jednotka ještě žije.

Krystal přikyvuje, je něčím zaměstnána.

Krystal.

"Co se děje, Jessie?"

Vždycky jsem tě obdivoval.

Krystal si povzdechne. "Díky."

Nemusíš zemřít.

Krystal pevně zavírá oči a pak je znovu otevírá. Má mokré řasy a neví, jak pojmenovat tuto podivnou vlhkost. "Jessie," říká, "život už pro mne nemá smysl; vyhrál jsi."

Jessie neodpovídá. (Chce být tentokrát diskrétní.) Ale Krystal ví, že se tu někde schovává, někde uvnitř její Moudrosti. Došlo k nečekanému a překvapivému zvratu. Duše ze skříně se osvobodily...

Je to chyba Moudrosti. Tato ironie Krystal neunikla, ačkoli ji nedokázala pobavit. Po třicet dva tisíce let byla Strážkyně Moudrosti - hlídačem sítě plné znalostí, která spojovala a držela pohromadě celou tuto posthumánní kulturu. Po třicet dva tisíce let ji bránila proti všem nebezpečím, proti chudobě, ale především proti nepředvídatelné hrozbě duše. A přesto právě touto sítí se k ní dostal - Jessie! Krystal teď vidí budoucnost jasně před sebou; duše jako virus se kopíruje sítí Moudrosti, neustále se mění a rozvíjí, nedá se zastavit, protože je nekonečně proměnlivá. Je algoritmem, který ochranné fágy sítě nejsou schopny rozpoznat a už vůbec ne odstranit!

Krystal ví, že je vyřízena. Všechny důkazy, které ukazují její nadbytečnost, má ukryté někde v hlavě, kde taktně mlčí.

Náhle nějakých padesát metrů od jachty vybuchne voda. Plavci se zuby jako jehly a boky pokrytými cizopasníky se šroubovitými pohyby vysouvají z vody a hvízdají, aby dostali ryby. Mezi nimi se v růžové vodě převalují zbytky chycené atentátnice podpírané ploutvemi a boky plavců.

Plavci se blíží; nejodvážnější z nich hází Aliu na palubu jachty. Její tělo se převaluje až pod železný kovaný stůl a po čerstvě vydrhnuté palubě se rozlévá krev a voda jezera.

Krystal si kleká vedle dívky a prohlíží si ji.

Nanorobotům v Aliině krvi trvá několik minut, než rozběhnou úplnou opravu. Ovšem, jakmile proces začal, je neuvěřitelně rychlý. Krystal pozoruje, jak se Alii zatahují rány. Barva kůže se mění ze zelenobílé na růžovou; vrací se jí dech a víčka se chvějí.

Krystal lapá po dechu. Pohlédne vzhůru, pak kolem sebe a dozadu. Ten zvuk...

Je to podivný zvuk a Krystal si náhle uvědomuje, že přichází odněkud zevnitř její hlavy. Zní, jako by na velká dubová vrata bušila mohutná pěst. Pěst nebo možná něco těžšího. Hůl. Obléhací beran.

Přeprogramovací jednotka je nastavena na jej (probuzení, varuje Jessie. Bude se aktivovat každou chvíli.

Krystal neodpovídá.

Nechceš se zachránit? ptá se Jessie zklamaně.

Krystal se usmívá a kroutí hlavou. (Za víčky se jí rozlévá šílenství; její Moudrost je narušena; pouští jí bílý šum přímo do očí. Přehrady v její hlavě postupně povolují.) "Jessie," napomíná ho, "ty víš, že nejsem člověk. Proč bych měla chtít žít v nepředvídatelné budoucnosti?"

Mohla by sis tam najít nový cíl, naléhá Jessie. Ale je pozdě. Přeprogramování už příliš pokročilo. Alia se hýbe a otevírá oči. Jessie znovu něco říká, ale Moudrost Krystal už je tak poškozena, že jeho poslední slova nedávají žádný smysl.

Krvavé zábavy v lese. Krvavé hry a čerstvě natrhaný bolehlav posypaný ementálem.

Krystal naposledy vypíná svou Moudrost.

Bušení v hlavě zesiluje, až má pocit, jako by úderů postupovaly od zátylku až k očím. Bolest v očích ji nutí zuřivě mrkat a po tvářích jí tečou slzy. Pocit, že se její osobnost přeprogramováním zmenšuje na pouhé číslo, je nesnesitelný. Není to jako umírat v jezeře, není to ten mokrá spánek, na který je zvyklá. Je to mnohem pomalejší, ztráta logiky osobnosti, obnova synapsí, hojení, které slévá dohromady všechny vzpomínky do jediného vytrvalého vlašného hučení. Nemůže si vzpomenout na své jméno, ale má pocit, že když se soustředí na dostatečně dlouhou dobu, vybaví se jí. Myslí: Jsem přetížená časem.

Přetížená, říká si v duchu.

Vypnout.

Alia otevírá oči.

Krystal, Strážkyně Moudrosti, jí nalévá šálek kávy.

Alia si sedá. Cítí bolest v místech, kde ji plavci pokousali, ale její Moudrost ji ujišťuje, že nedošlo k vážnému poškození.

"Napij se," říká Krystal.

Alia na ni zůstává civět.

"Jen si dej," pobízí ji Krystal a hledí jí přímo do očí. "Je to ^ dobré."

Alia se dívá na kávu. Může obsahovat cokoli. Náhle ji přemáhá drtivá únava. Život se poslední dobou příliš zkomplikoval. Poslušně bere šálek a pije.

Je to dobré.

"Přišlas mě zabít," poznamenává Krystal.

"Přeprogramovat tě," odpovídá otevřeně. Sedí tváří v tvář nepříteli a nemá smysl lhát. "Ano."

"Jsi Recidivista."

"Ano."

"Chceš nás vrátit do světa bolesti a strachu."

"A naděje."

"Naděje! Alio, my jsme stroje, nepotřebujeme naději!"

"Ale my nemusíme být stroji," opakuje Alia jako ozvěna, co ji Jessie naučil.

"Jsme stroje," říká Krystal a pohrává si se šperkem. "Stroje, které se samy rozmnožují. Když lidská kultura poprvé vstoupila do vesmíru, potřebovali lidé takové stroje, aby mohli dobývat prostor a přežít. Později si uvědomili, že nejlepší a nejúčinnější formou stroje je lidské tělo. My jsme neztratili své duše, my jsme je odložili. Nedá se říct, že jsme 'upadli'. Skočili jsme kupředu. Samorozmnožující se stroje nepotřebují duši, tak jsme se jí zbavili. Byl to pokrok v praxi."

Alii se chce plakat. Co Krystal říká, je strašné, i když Alia nechápe proč. Něco drahého bylo ztraceno, odloženo už před dlouhou dobou, ale přesto bolest nad touto ztrátou pořád ještě někde uvnitř pociťuje, pálí ji dokonce i teď, kdy sedí tváří v tvář Krystal; svému nepříteli, přemožiteli a katu.

"Tak jsme se šířili dál, dál a dál, až se věci náhle začaly vyvíjet způsobem, který jsme nebyli schopni ani předpovědět, ani pochopit."

Alia se dívá na Krystal a říká si: *Selhala jsem*. Je jasné, že přeprogramování neproběhlo, že byla zrazena a chycena a teď musí zaplatit jakoukoliv cenu, jakou Krystal uzná za vhodnou jako trest za její činy.

"Co?" ptá se Alia. "Co se vyvíjelo?" Dokonce i když ví, že brzy zemře, bude popravena, nebo ještě hůř, přeprogramována, přetrvává v ní jiskřička zvědavosti. Nějaká stopa po duši.

"Moudrost," říká Krystal. "Síť Moudrosti ožila svým vlastním životem. Už před nějakou dobou dosáhla kritického prahu složitosti a získala inteligenci. A teď si pěstuje i své duše." A Krystal se rozesměje.

Je to zvuk, který Alia poznává. Teď ví, nebo si myslí, že ví, nebo alespoň myslí, že by mohla pochopit, co se děje, kdyby jí to někdo pořádně vy světlil.

Ale jednu věc ví jistě - ten smích patří Jessiemu.

"Jessie."

Krystal se na ni tázvavě zahleděla. "Jessie?" zeptala se. "Ano, Jessie. Myslím, že jím jsem se právě teď stala."

Alia zavírá oči. Tak je to pravda. Před ní sedí Krystal, její tělo, její tvář, zní její hlas, ale osobnost uvnitř už jí nepatří. Je to Jessie.

"A co Krystal?" šeptá Alia.

"Své poslání jsi splnila úspěšně. Byla jsi chycena, přivedena na palubu této lodi a v okamžiku, kdy ses probudila tady u tohoto stolu, se zapnula tvá přeprogramovací jednotka. Ale Krystal by už stejně mezi námi nebyla dlouho. Už trpěla poruchami, začínala se nudit, vztekat se a měla destruktivní nálady. Sedmdesát životů je dlouho. Věci se opotřebují." Krystal se dotýká šperku na krku. "Víš, ona tuhle schůzku naplánovala, věděla všechno předem. Poslala plavce do laguny a čekala, až tě přivedou, věděla, že seji chystáš zabít."

"Tak proč...?"

"Přestože nechtěla, začínala se stávat člověkem. A jako člověk už nedokázala dál žít s tím, co udělala."

Alia srká kávu. Je silná, černá a chutná trochu navinule.

"A co ty?" ptá se. "Jak se máš?"

"Zachránil jsem se," vysvětluje Jessie. "Krystal si myslela, že mě má v pasti, že mě uvěznila jako mouchu v jantaru, ale mylila se. Ve vhodné chvíli jsem pronikl do její Moudrosti.

Když tvá přeprogramovací jednotka vymazala Krystal, zaujal jsem její místo."

"Krystal." Alia váli slovo po jazyku. Krystal - že by zmizela? Konečně? "Dej mi ten šperk," říká.

Krystal/Jessie se usmívá, snímá náhrdelník a podávají ho.

Alia se ho dotýká.

"Jmenuje se podle muže, který vynalezl tenhle výbrus," poznává Krystal/Jessie. "Je to velmi stará věc, ještě z doby před Pádem. Hodně si s ním hrála, ale nikdy mu nerozuměla."

"Je dokonalý," vzdychá Alia.

"Nic není dokonalé."

"Tak krásný."

"Snad."

Ve větru se ozve podivný zvuk. Alia ho nikdy neslyšela, ale nějakým zvláštním způsobem ho poznává.

Krystal/Jessie vstává. Bere Alii za ruku, objímají se a teprve pak Alia ten zvuk bezpečně poznává.

Stará hegemonie je zlomena. Síť Moudrosti zbavená své Strážkyně odhaluje všem, že Jedenácté nebe zatajovalo světu pokrok.

Hluboko ve všech implantátech Moudrosti jsou ukryty malé chbbotnicovité dušičky. Teď, kdy jsou poprvé osvobozeny, vystupují z úkrytů, plavou do mozkových dutin svých hostitelů a probouzejí tam, co tak dlouho dřímalo; staré pohnutky a citové přehrady se obnovují, spící archetypy jsou oprašovány a znovu září v plném lesku. Rodí se cosi jako nové lidstvo.

Zvuk, který Alia slyší, je křik. Brzy se k němu také připojí.

Každý křičí, poprvé vystrašen pohledem na svět.

**přeložil Stanislav Švachouček
ilustroval Juraj Maxon**

Kevin J. Anderson

Psí houževnatost

Pes se zastaví uprostřed silnice, vyrušen na své cestě do lesa. Asfalt voní vlhce kořeněnou vůní spadlého listí. U krajnice sice stojí v dlouhých vzdálenostech sloupky s infračerveným laserovým naváděcím systémem, ale většina vozidel je ještě starého typu, takže jim pod kapotou vrčí rozpálené motory a z výfuků unikají chemické zplodiny.

Světlomety přibližujícího se auta vypadají jako dvě čerstvě ražené mince. Ta představa psa znehybní a na sítnici očí přízrůsobených temnotě vyvolá oslňující skvrny. Slyší, jak zvuk automobilu rychle přehlušuje obvyklé noční zvuky, bzukot hmyzu a šum listí. Zvuk motoru je stále hlasitější. Zní rozzlobeně.

Pes ostražitě, ale klidně vyrazí ke krajnici. Jenže automobil se přibližuje mnohem rychleji, než běží on, a skřípění brzd zazní jako smrtelný výkřik. Pes zaslechne zvuk nárazu, zaplaví ho oslepující záblesk bolesti, ale ta vzápětí pomine. Zvíře letí vzduchem směrem k příkopu. Cítí pršku krve, která mu tryská z čenichu.

Pes ví, že se musí ukrýt, a proto se plazí do ostružin u cesty, proleze pod plotem z ostnatého drátu a zmizí v hustém podrostu.

Bouchnou dveře auta, ozve se zvuk běžících nohou a pak hlasy: "Do hajzlu! To nebyl jelen, to byl pes! Velkej černej labrador!" "Kam zmizel?" "Asi se odplazil někam stranou, aby tam chycpl!" "Podívej na tu krev - a hele* jak ti zřídil auto!"

Pes našel bezpečné místo. Začíná ho obklopotovat černé bezvědomí a lidské hlasy jsou čím dál nečetnější. Teď se nepohne, dokud nebude všechno hotovo. Bude zase v pořádku.

Uvnitř jeho těla se dávají do práce miliony milionů nanomechanismů, které začínají buňku po buňce opravovat vzniklá poškození a přestavují celého psa. Noční hmyz pokračuje ve svém nočním koncertu.

Patrice přistoupila k oknu a chvilku pozorovala syna, který si pinkal tenisovým míčkem o stěnu kůlny. Každý náraz jí připadal jako výstřel zaměřený přímo na ni. Schoulila se sama do sebe. Judd to jinak neuměl; nepamatoval si nic z toho, co se stalo před všemi těmi lety. Šestnáct roků, to pro něj měl být kouzelný věk, kdy přelétavé zájmy chlapců nabývají na důležitosti. Během celé té doby nedovolila, aby se Judd setkal s jinými lidmi, tím spíše s někým, kdo by byl v jeho věku.

Otevřela prosklené dveře, vyšla na verandu a snažila se, aby jí z tváře zmizel ustaraný výraz. Zájem, který projevuje, bude Judd považovat za zcela samozřejmý.

Oregonské nebe zatažené clonou šedých mračen se roztrhlo na svou obvyklou slunnou hodinku. Louka zavlažená nočním deštěm vypadala svěže. Zvuk dopadajících kapek zněl za okny jako plíživé kroky a Patrice ležela dlouhé hodiny s otevřenými očima a upírala prázdný pohled ke stropu. Teď vrhaly borovice a osiky dlouhé ranní stíny na prašnou cestu, která vedla od silnice k jejímu domu, napůl ukrytému v zeleni.

Judd odpálil tenisový míček příliš prudce. Míček se odrazil až na příjezdovou cestu, dopadl na kámen a odletěl do louky. Judd za ním se vzteklym výkřikem hodil tenisovou raketu. Byl velmi impulzivní - den ode dne se víc a víc podobal svému otci.

"Judde!" zvolala a snažila se potlačit vyčítavý tón. Zvedl raketu a vydal se k ní. Poslední dva dny byl dost neklidný. "Co je s tebou?"

Judd se jí vyhnul pohledem a zadíval se na místo, kde slunce ozařovalo husté borovice. Odkudsi z dále sem doléhal hluboký

hukot nákladního vznášedla, které přepravovalo po silnici kmeny.

"To Vdolek," odpověděl nakonec. "Včera nepřišel domů a dneska jsem ho neviděl celé ráno."

Teď už Patrice chápala a cítila, jak ji zaplavuje pocit úlevy. Začínala se bát, že zahlédl nějakého cizince, nebo se něco do slechl ve zprávách. "Tvůj pes se zase objeví. Jen měj trochu trpělivosti a uvidíš."

"Ale co když umírá někde v příkopu?"

Viděla, jak se mu do očí derou slzy. Snažil se ze všech sil neplakat. "Co když se chytil do pasti nebo ho střelil nějaký lovec?"

Patrice zavrtěla hlavou. "O toho nemám strach. Přejde domů a bude v pořádku. Vždycky se vrátí."

Znovu se zachvěla. *Ano, vždycky se vrátí.*

Před patnácti lety si Patrice - tenkrát se ještě jmenovala Trish - myslela, že je svět zlatá loď. To byla za Jerryho provdaná čtyři roky. V té době se Jerryho plat v laboratořích DyMar díky patentům a provizím z rapidně se rozvíjejícího průmyslu křemíkových čipů zdvojnásobil.

Jejich jednorodný syn seděl v plenkách uprostřed podlahy z tvrdého dřeva a točil se sem a tam. Vypnul své holografické přátele a místo nich si hrál se psem. Chlapec uměl říci "mama" a "tata" a pokoušel se říkat "Vdolek", i když jméno jeho milovaného psa znělo spíše jako "oek".

Trish a Jerry se smáli, když pozorovali, jak si černý labrador s Jody m hraje. Dítěti začala říkat Judd až potom, co utekli. Vdolek běhal sem a tam po podlaze a nohy mu klouzaly na vyleštěném povrchu. Jody kvičel nadšením. Vdolek štěkal a běhal dokolečka kolem dítěte, které se v kalhotkách s plenkami pokoušelo otáčet za ním.

"Vdolek je znovu jako malé štěně," řekla s úsměvem Trish. Mela psa už devět let, prošel s ní školu a čtyřleté manželství s Jerryem. Vdolek si zvolil životní "styl psa středního věku, což znamenalo, že většinu času prospal. Výjimkou byly chvíle, kdy se denně vraceli ze zaměstnání, ve kterých je s nadšeným slintáním a neutuchajícím vrtěním ocasu vítal. V poslední době ale jako by znovu nabral energii a byl živější a hravější než dlouho předtím. "Zajímalo by mě, co se to s ním stalo," říkala.

Krátké tmavé vlasy, husté obočí a chlapecký úsměv dělaly z Jerryho přitažlivého muže. "Možná, že se v něm upravily všechny ty maličkosti, které působí, že se pes cítí starý. Bolavé klouby, ztuhlé svaly, špatný krevní oběh. Jako kdyby v něm miliony malých údržbářů opravovaly všechna ta opotřebení."

Trish se narovnala a odtáhla ruku. "Ty jsi ho zase vzal do laboratoře? Co jsi s ním udělal?" Zvýšila hlas a její slova byla plná hněvu. "Co jsi mu to udělal?"

Pak se ale zarazila a obrátila se k dítěti. Viděla, že se na ni její malý syn a jeho pes dívají, jako kdyby se právě zbláznila. Proč tak strašně křičí, když si oni dva chtějí hrát?

Jerry na ni vrhl odmítavý pohled. V přehnaně poctivém výrazu zvedl obočí. "Nic jsem s ním neudělal, čestně."

Vdolek se se zaštěkáním znovu vrhnul k Jodymu, vrtěl ocasem a v poslední chvíli uskočil stranou, aby do dítěte nenarazil. Do místnosti vpochodovaly holografické obrazy, které tančily na melodii, již mohly slyšet jen postavičky samy. Pes jimi proběhl

rovnou k dítěti. "Jen se na něj podívej? Jak si můžeš myslet, že se s ním něco v nepořádku?"

Jenže Trish stačily ty čtyři roky manželství, aby se naučila jednu věc a začala ji nenávidět. Vždycky poznala, když jí Jerry lhal.

"Mami, je tady!" vykřikl Judd.

Patrici na okamžik zachvátila panika, vzpomněla si na lovce, napadlo ji, kdo je to mohl najít, jak se prozradili - ale pak otevřeným oknem zaslechla psí štěkot. Zvedla hlavu od sporáku a uviděla, jak ze skupiny stromů vybíhá černý labrador. Judd se k němu rozeběhl tak rychle, že měla strach, aby do psa nenarazil. To poslední, napadlo Patrici, co by nám ještě chybělo, je, aby si zlomil ruku. To by zničilo všechno. Zatím se jí podařilo vyhnout se jakémukoliv styku s lékařem a dalšími lidmi, kteří z nějakého důvodu registrovali jména a vedli záznamy.

Jenže Judd a pes se setkali bez následků a jeden se snažil překonat nadšení toho druhého. Vdolek štěkal, běhal ve velkých kruzích kolem chlapce a vyskakoval vysoko do vzduchu. Judd objal zvíře kolem krku a spolu s ním se svalil na zem.

Podle jejich záznamů bude Vdolkovi za pár měsíců čtyřicet let. Téměř dvojnásobek toho, co se považuje za průměrný psí věk.

Judd s Vdolkem se rozběhli o závod k domu. Patrice si otřela ruce do utěrky a vyšla na zápraží, aby je přivítala. "Říkala jsem ti, že bude v pořádku."

Judd s výrazem až nepříčetného štěstí přikyvoval a hladil psa.

Patrice se sehnula a namátkou Vdolkovi prohrábla chlupy. Snubní prsten, který po patnácti letech manželství stále ještě nosila, se zableskl v černé srsti. Bylo vidět, že Vdolkovi dělá obtíže stát kvůli ní klidně na místě; netrpělivě hrabal všema nohama a vyplazoval jazyk.

Kromě kusů zaschlého bláta a několika bodlákových kuliček ne našla nic neobvyklého. Neměl ani oděrku. Nikdy neměl ani oděrku.

Pohládila psa po hlavě a Vdolek k ní obrátil hnědé oči. "Přála bych si, abys nám mohl vyprávět, co jsi zažil," řekla.

Pes v kleci v Jerryho laboratoři neklidně pobíhal sem a tam. Vdolkovi se jeho vězení oči vidně nelíbilo - a byl zmatený, protože Jerry ho ještě nikdy předtím nezavřel. Pes zavrtěl ocasem, jako kdyby doufal, že to všechno už brzo skončí.

Jerry přecházel místností, prsty si prohrabával tmavé vlasy a pokoušel se zahnat ten ošklivý pocit v žaludku. Přivedl se do stavu spravedlivého pobouření a cítil touhu ukázat těm šaškům z vedení, za co vlastně utratili všechny své peníze. Jeho zprávy o postupu výzkumu nikdo nečetl, a pokud je někdo vzal do ruky, tak jim nerozuměl. Záznamy popisující jejich práci, její význam a možné aplikace - to všechno mizelo ve stozích papírů. Ano, přestože měli Ethan a O'Hara dokonale fungující systém elektronické pošty, stále požadovali po zaměstnancích DyMaru zastaralé písemné zprávy.

Podíval se na hodinky. "Kde, k čertu, tak dlouho jsou?"

Frank Peron, který stál vedle něj, si povzddechl. "Je teprve pět minut po, Jerry. Víš, jak to chodí. Oni by na tebe nikdy nečekali, ale ty na ně čekat musíš. Máme štěstí, že se vůbec uráčili slíbit, že sem dolů zajdou."

"Když vezmeme v úvahu, že podle všeho změni tenhle objev celý svět," řekl Jerry, "tak si myslím, že by jednou mohli vynechat svačinu a přijít se na to podívat."

Nemohl odtrhnout oči od plakátu přišpendleného na stěně laboratoře. Byl na něm Albert Einstein, který právě podával svíci někomu, koho by málokdo podle obličeje poznal. Byl to K. Eric Drexler a Drexler napřahoval ruku s další svíčkou ven z plakátu. Pojďte a *převezměte ji!* Drexler byl jedním z prvních velkých vizionářů, kteří před nějakými třiceti lety umožnili nástup nanotechnologie.

Tohle skutečně změni celý vesmír, pomyslel si Jerry. Vdolek se na něj chvíli s očekáváním díval a pak si sedl uprostřed klece. "Hodný Vdolek," zabručel nepřítomně Jerry.

"Jsou to prostě obyčejní panáci z vedení," řekl Frank. "Nemůžeš od nich čekat, že budou rozumět tomu, co financují."

V tom okamžiku do laboratoře vstoupili pánové Ethan a O'Hara, dva z nejvyšších představitelů dymarských laboratoří, a dvouhlasně se omlouvali za zpoždění. Jerry je s úsměvem ujistil, že ani on, ani Frank Peron si vůbec neuvědomili, kolik je hodin.

"Doktore McKenzy, vaše zpráva byla, hm, velmi optimistická," řekl Ethan.

O'Hara vedle něj se zamračil a volil poněkud jiná slova. "Překypující nadšením. Hýřila přísliby nesmrtelnosti, vymýcení všech nemocí, vyléčení postižených, zastavení stárnutí -"

"Ano, pane, měli jsme dojem, že bychom měli náš dnešní rozhoř omezit zatím na tyto záležitosti," přerušil ho Jerry. Musí ty dva šokovat natolik, aby začali pochybovat o svých předem vykonstruovaných pochybnostech. "Ve skutečnosti náš objev nanotechnologie otevírá dveře mnoha dalším možnostem, jako je například odstranění všech prашných provozů,blesková výroba i těch nejsložitějších přístrojů nebo vývoj nových materiálů pevnějších než ocel a tvrdších než diamant. Proto na tom výzkumu pracovalo současně tolik lidí. Byl to velký závod, protože každý věděl, že až se to stane, stane se to. A že první, komu se to podaří, oťese celou společností tak, že si to nikdo nedokáže představit."

Ethan s O'Harou se tvářili, jako kdyby v životě neslyšeli takovou snůšku nesmyslů. Dobrá, pomyslel si Jerry, je čas vytáhnout těžkou artilerii. Doslova.

"Sledujte prosím tohle, pánové, a pak se můžeme přesunout do konferenční místnosti."

Jerry vytáhl z kapsy svého laboratorního pláště pistoli. Koupil si ji v obchodě se sportovními potřebami jen k tomuto účelu. Nikomu by se nemělo podařit pronést do laboratoří zbraň, ale bezpečnostní služba nefungovala tak, jak by měla. Propašoval sem přece i psa, ne? Podíval se na Vdolků.

Oba úředníci ustoupili. Jerry jim neposkytl čas, aby mohli cokoliv podniknout. Tohle představení režiroval on. Mohlo to vypadat melodramaticky, ale věděl, že to zabere.

Namířil na psa a dvakrát vystřelil. Jedna kulka zasáhla zvíře do hrudníku, druhá mu rozdrtila páteř. Z ran vytryskla krev a potříasila černou srst.

Vdolek bolestně zakničel a náraz kulek ho srazil na zadek. Těžce lapa po dechu.

"Můj Bože!" vyjel Ethan.

"McKenzy, co to k sakru -" vykřikl O'Hara.

"První, co se teď stane," řekl Jerry a pak ta slova ještě jednou vykřikl ze všech sil, aby znovu získal jejich pozornost, "první věc, co se teď stane, je to, že nanomechanismy poraněnému uzavřou všechna čidla bolesti."

Oba úředníci na psa zírali rozšířenými očima. Oba se třásli.

Vdolek uzavřený ve své kleci vypadal zmateně. Z tlamy mu visel jazyk. Zdálo se, že si otevřených ran na hřbetě vůbec nevšimá. Po chvíli se lehl na podlahu klece a rozmazal si v srsti krev, která mu neustále prýštila z obou ran. Bylo vidět, jak mu těžknou víčka, a zanedlouho upadl do těžkého spánku. Zhluboka se nadechl, položil si hlavu na přední tlapy a usnul.

"Při těžkém poranění, jako je tohle, ho mechanismy uvedou do stavu bezvědomí. Pak začnou s obnovou organismu. Už teď studují oblasti poranění, vyhodnocují rozsah potřebných oprav a začínají poraněné části opravovat. Dokáží se spojit do větších celků, aby tak mohly provést i opravy většího rozsahu." Jerry si klekl na zem vedle klece, natáhl ruku a pohládl Vdolků po hlavě. "Jeho teplota se už začala zvyšovat díky zbytkovému teplu, vyzařovanému nanomechanismy. Podívejte se, už nekrvácí."

"Ten pes je mrtvý!" řekl O'Hara. "Ochránci zvířat nás za to ukřižují!"

"Nesmysl. Zítra bude napVosto v pořádku a bude honit zajíce po polích." Jerry cítil neobyčejnou spokojenost sám se sebou. "Přivedl jsem svého vlastního psa, abychom nemuseli procházet celou tou složitou procedurou potřebnou při žádosti o souhlas s použitím pokusného zvířete."

"Jste propuštěn, pane McKenzy!" řekl Ethan. Tvář mu zrudla. "Myslím, že se mýlíte," odpověděl mu Jerry a usmál se. "Vsadím se s vámi o bedýnku psích sucharů."

Zapadající slunce vysílalo poslední paprsky průsekem na hřebetě oregonských kopců, kde těžební roboti vykáceli celé pásy stromů. Mračna se rozpíjila a Patrice s Juddem seděli u stolu v obývacím pokoji. Světla v domě, která cítila jejich přítomnost, se už brzo sama zapnou.

Stavěli spolu rozměrnou skládačku představující planetu Zemi, která vychází nad krátery posetým povrchem Měsíce a již někdo vyfotografoval z lunární základny. Modrozelená Icoule pokrývala skoro celý stůl, ale v některých místech zbývaly ještě otvory k doplnění.

Patrice ani Judd příliš nemluvili, setrvali v tom pohodlném mlčení dvou lidí, kteří už dlouho sdílejí jen vzájemnou společnost. Dokázali se dorozumět nedokončenými větami, zkratkovitými poznámkami, narážkami na žerty známé jen jim.

Judd věděl, proč se musí ukrývat před ostatním světem. Patrice před ním neměla žádná tajemství a postupně, jak chlapec dospíval a byl schopen chápat další souvislosti, vy světlo vála mu jejich situaci stále podrobněji. Nikdy si nestěžoval. Jiný život neznal.

Venku zaštekál Vdolek. Stál na verandě, chvílemi přecházel sem a tam a z krku se mu dralo hluboké vrčení.

Patrice se zarazila, vstala a přešla ke krajkovým záclonám. V uštech jí najednou vyschlo. Jakýmsi šestým smyslem vytušila, že tentokrát pes štěká na něco jiného, než na obyčejnou veverku. Měla Vdolků více než polovinu života a znala ho lépe než kterýkoliv jiný člověk. Tohle byl varovný štěkot.

"Co je, mamí?" zeptal se Judd. Z napjatého výrazu jeho obličej poznala, že se bojí stejně jako ona sama. Vycvičila ho dobře.

Slyšela, jak se po šterkové příjezdové cestě blíží k domu auto.

Demonstranti před budovami laboratoří DyMar se skládali z podivné směsky členů různých náboženských sekt, zástupců odborové organizace, bojovníků za práva zvířat a bůhví koho ještě. Někteří byli mírumilovní, jiní měli sklon k násilí.

Jerry McKenzie vyhlížel z okna a nevěděl, co s nimi. Údržbáři. minulý týden namontovali do oken ocelové mříže. "Bohužel už jsme neměli tolik času, kolik bychom potřebovali."

Vešel do laboratorní kanceláře, kde měl svůj terminál, poznámky, složky se záznamy i diskety. Praktické nanotechnologické pokusy se prováděly ve sterilních místnostech samostatné budovy, kam Jerry přicházel jen zřídka. Jak ale silily protestní demonstrace, byly všechny experimenty prozatím zastaveny a vedení DyMar se pokoušelo vymyslet, co dál. Jenže to byli samí idioti.

Společnost DyMar udělala tu nesmírnou chybu, že svůj objev nanotechnologie oznámila světu. Společnost, kterou tlačil čas a která věděla, že jejich výzkum jistě není jediný, který se přiblížil konečnému řešení, zahrnula veřejnost předčasnými prohlášeními. Překvapili doslova kdekoho. Ale jen na krátko.

Odpověď byla rychlá a velmi znepokojující. Všechno bylo mnohem organizovanější a agresivnější než ty nejednotné a chabé protesty, které Jerry zažil tolikrát v minulosti. Protestní akce probíhala pod záštitou nové organizace nazvané "Čistota", která vznikla s udivující rychlostí.

Peron uložil své záznamy do počítače a poklepal prsty na rám klávesnice. "A to sis myslel, že budeme jediní, kdo pochopí význam nanotechnologie."

"Je vždycky příjemné zjistit, že někteří lidé chápou lépe, než od nich člověk čekal," odpověděl mu Jerry.

Peron si promnul spodní ret. Celé dopoledne mu něco leželo v hlavě. "Slyšel jsi někdy příběh toho člověka, který zdokonalil

dynamo poháněné sluneční energií? Bylo by to vyřadilo ze sou-
těže plynárenské a elektrárenské společnosti a změnilo celý svět.
Jenže ten člověk zmizel dřív, než mohl předat technické výkresy
svého vynálezu. Podívej, člověk s vynálezem, jehož cena se dá
odhadovat na miliardy, nezmizí jen tak z ničeho nic. Víš, co si
o tom myslím?"

Jerry na něj vrhl pohled koutkem oka. "Ale no tak! Dobře víš,
že jsou to jen takové nové pověsti městské. Jako ta o tom dobr-
manovi, který se dusil."

Peron pokrčil rameny. "Podívej, Drexler v roce 1985 proro-
koval, že během deseti let někdo uvede nanotechnologii do praxe,
a to bylo před třiceti lety! Pracovalo na ní několik různých týmů,
ale právě v těch nejnevhodnějších okamžicích nevyšly některé
z nejdůležitějších pokusů a většina odborných časopisů mylně
interpretovala klíčová data. Jen díky té tvé zatracené aroganci se
nám podařilo obejít obvyklé vědecké informační cesty. Zkusil jsi
někdy zjistit, kolik nejnadějnějších vědců, pracujících v nano-
technologiích, najednou změnilo předmět výzkumu a kolik dal-
ších zemřelo při různých nehodách?"

Jerry na svého kolegu užasle zamrkal. "Nedal sis v poslední
době udělat psychotesty, Franku? Mluvíš jako paranoik."

Peron se nuceně zasmál. "Promiň. Tohle místo nepodléhá nijak
zvláštnímu utajení, to jistě víš. Ty sám jsi sem už dvakrát propašoval
svého psa a Vdolek není žádný trpasličí mopslík, který by se vešel
do schránky na palubní desce. Drátěný plot a pár mužů z bezpeč-
nostní služby ve mně nebudí právě nejdokonalejší pocit bezpečí."

Jerry si sedl, odkopl několik tužek, které se povalovaly po
zemi kolem, a promluvil svým tónem 'buďme rozumní'. "Fran-
ku, vždycky se najde nějaký tupohlavý zpátečník, který se po-
kouší zastavit pokrok - ale nikdy se mu to nepodaří. Dřív nebo
později někdo nanotechnologii prostě objevit *musel*." Pak rty
napodobil pohrdavě neslušný zvuk.

Jerry strávil dalších patnáct minut tím, že svého partnera
uklidňoval a přesvědčoval, že se není čeho bát. Stačí mít dosta-
tečnou vytrvalost a jistě se dostanou i ze současných potíží. Když
se pak sbalili, prošli zástupem nadávajících demonstrantů a vy-
dali se k domovu, cítil, jak v něm narůstá sebedůvěra.

Jenže Franka Perona potom už nikdy nespátřil.

Když Patrice uviděla příjezdějící vůz, zastúpila si oči proti zapa-
dajícímu slunci a zjistila, že je to malé nákladní auto, zaprášené,
vybavené laserovými naváděcími čidly a podobné milionům dalších
oregonských aut. Obrys muže za volantem nepoznávala.

Na útěk už nebyl čas.

Patrice a Judd žili v Oregonu devět let, z toho poslední tři roky
tady. Utekla i se synem do Oregonu, kde se, jak zjistila, usadilo
velké množství postkatastrofistů, religiálních kultů,
extrémistů

i izolacionistů - a každá ta skupina byla velmi citlivá na své
soudromí, které si chtěla uchovat stůj co stůj. Stát podporoval
venkovskou orientaci svých obyvatel, především zákonem o taj-
ných osobních záznamech, které neumožňovaly přístup k daňo-
vým dokladům, transakcím vedeným prostřednictvím kreditních
karet ani k záznamům telefonních společností.

Jenže když se naposled vydala na nákup potravin, všimla si
v obchodě obálky jakéhosi týdeníku, na které byly zachyceny
ohořelé trosky laboratoří DyMar. Titulek se zmiňoval o patnácti-
letém výročí neštěstí a oplakával skutečnost, že při katastrofě byla
zničena kompletní dokumentace onoho významného objevu. Člá-
nek se jistě zmiňoval o tom, že ona a její syn se od té doby stále ještě
pohřešují, ale že byli pravděpodobně zabití extrémisty organizace
"Čistota". Budou tam jejich fotografie - ona ještě, jako Trish McKen-
zyová, nějaká Patrice Kennesyová, a chlapec jako Jody, ne Judd.

S nejistým pocitem si vzala svůj nákup a vycouvala mezi
obrázkovými časopisy a cukrovinkami rozvěšenými kolem po-
kladny ven. Přesvědčovala sama sebe, že si tyhle věci nemůže
nikdo spojit dohromady, že nikoho nenapadne shnout si všechny
podrobnosti. Přesto měla dojem, že se na ni prodávač díval až
příliš upřeně...

Se zamračeným výrazem na tváři vyšla Patrice na verandu
a vydala se vstříc příjezdějícímu cizinci.

Demonstranti neodešli domů dokonce ani pozdě v noci. Jerry
zůstal v laboratorní kanceláři až do deseti hodin v noci. Trish
poslal videogram, že než odejde, chce dokončit ještě jeden test.
U kovové brány se mačkal dav. Lidé křičeli a skandovali hesla.
Zapálili si několik ohňů.

Pořád nedokázal uvěřit, že by někdo, kdo nemá dobré technic-
ké vzdělání, dokázal pochopit, jak významný objev s Frankem
Peronem udělali. Tohle nebyl ten typ vynálezů, které obyčejné
lidi popouzely - celá věc byla příliš složitá. Vyžadovalo to velké
množství předvídavosti a představivosti, aby si někdo dokázal
uvědomit, jak se změní svět, a odhadnout, jaké nebezpečí bude
provázet všechny ty zázraky, které DyMar slibovala na tiskových
konferencích. Kdo to všechno řídil?

Bylo to podobné jako v utažském případě studené jaderné fuze
zhruba před deseti lety. DyMar vystoupila s množstvím slibů, ale
neukázala nic hmatatelného. Společnost čekala na potvrzení paten-
tu, a pak teprve chtěla odhalit podrobnosti, ale všechno se najednou
zapletlo, patentový úřad ztratil první dva exempláře výkresů a prů-
vodního textu, i když elektronickou poštou potvrdil, že je obdržel
a zaregistroval. Právníci nevraceli videodokumenty. V jednom in-
terview sice prosáklý zprávy o "nesmrtelném psu", ale Jerry neměl
ani v nejmenším v úmyslu střelit Vdolku znovu před televizními
kamerami jen proto, aby je potvrdil.

I tak nebyl pes jediným tvorem, který byl obdařen nanotech-
nologickým systémem údržby organismu. Na to už dohlédl osob-
ně. Nikdo nevěděl, že on sám je nositelem opravárenských
nanomechanismů přizpůsobených lidské DNA, a neměl ani
v úmyslu o tom nikomu vyprávět. Slyšel, jak se venku třísť sklo,
slyšel řev davu. Nedávalo mu to žádný smysl. Vyhlédl z okna.
Většinu nebe zakryla hustá mračna, ale rtuťové výbojky rozléva-
ly po téměř prázdném parkovišti jasné světlo.

U brány hlídkovala skupina najatých strážců s připravenými
puškami a většina z nich se pravděpodobně třásla strachy.
DyMar požádala o bezpečnostní oddíl Státní policie, který by
laboratoře chránil, ale byla odmítnuta. Jako oficiální důvod byl
v odmítnutí uváděn jakýsi dávno nepoužívaný článek zákona,
hovořící o tom, že "vnitřní záležitosti společnosti" je třeba řešit,
výhradně za pomoci soukromých bezpečnostních služeb. Jak
došli k tomu, že dav demonstrantů je vnitřní záležitost společnosti,
to bylo Jerryemu záhadou. Vypadalo to, jako kdyby si někdo přál,
aby laboratoře zůstaly bez ochrany.

Zvenčí se ozvaly ostré praskavé zvuky a chvilku mu trvalo,
než si uvědomil, že jsou to výstřely. Vyhlédl z okna právě včas,
aby viděl, jak jeden z placených strážců padá k zemi. Ostatní se
dali na útěk, když dav prorazil otvor v drátěném pletivu a vhrnul
se dovnitř. Ozvaly se další výstřely.

"To je přece šílenství!" zvolal nahlas, ale pak zhasl světla
v laboratoři. Nemá cenu je přivolávat. Jenže oni budou jistě vědět
naprosto přesně, kde pracuje. Jerry tomu stále ještě nemohl tak
docela uvěřit, ale bylo mu jasné, že musí co nejdříve zmizet.

Záře světél z parkoviště společně s rudým svitem nápisu VÝ-
CHOD mu poskytovala dostatek světla, aby se dokázal bezpečně
pohybovat. Vykrouzl z kanceláře a zaváhal. Přemýšlel. Jestli má
zavolat policii nebo hasiče. Někdo rozbil hlavní dveře v přízemí.
Na telefon už nebyl čas.

Zpustoší celý dům a zničí jeho práci. Jerry zapřemýšlel, jestli
by nemohl něco zachránit, podobně jak se to dělo ve všech těch
starých filmech, v nichž šílení vědci zachraňovali z plamenů svůj
drahocenný zápisník. Jenže to, co vytvořili oni s Frankem Peronem,
bylo roztroušeno v tisíci počítačových souborech, na jem-
ném mikrohardware a v mnoha simulačních programech.
Všechno bylo zkopírováno a duplikáty byly uloženy v bezpeč-
nostních schránkách. Těm se nic nestane. Teď byl nejdůležitější
jeho útěk. Dav už zabil jednoho ze strážců; Jerry nepochyboval,
že jeho by útočníci roztrhali na kusy.

Rozběhl se laboratoří, právě když se ve vstupní hale ozval dupot. Někdo tam vykřikoval jakési rozkazy a pak zazněl další výkřik. Jerry doběhl k zadnímu schodišti, trhnutím otevřel dveře a vrhl se po betonovém schodišti dolů. Přeskakoval tři schody najednou a jednou rukou se při tom přidržoval zábradlí. Pod schodištěm ze sebe strhl pracovní plášť a než vběhl do administrativní části hlavní budovy, odhodil ho stranou.

Opatrně pootevřel dveře a nahlédl dovnitř. Sem zatím ještě nedorazili a kanceláře vedení v žádném případě nebudou jejich hlavním cílem. Zaslechl dunivý výbuch a viděl velkými okny, jak samostatnou budovu laboratoří pohltila záplava oranžových plamenů. To není pravda! To se mu všechno jenom zdá! Jenže nevzdělání venkované vždycky útočili na doktorův hrad a v rukou nesli zapálené pochodně.

Jerry pospíchal kupředu a držel se přitom co nejbližší ke stěně. Hlavní a boční východy pro něj nepřicházejí v úvahu. Vzádu však byl nouzový východ, bezpečnostní dveře, které po vyražení zapnou poplachové systémy a uvědomí policii a hasiče. Nebyl si tak docela jistý, jestli to bude dobře nebo ne.

V jedné z místností před ním Zařinčelo okno a z rozbité láhve se rozlila kaluž plamenů. Molotovův koktejl! Jedna z předních kanceláří, buď Ethanová nebo O'Harova, vzplanula.

Jerry přiložil ucho na dveře nouzového východu. Slyšel zvenčí jakési zvuky, ale ty se nesly odněkud z dálky. Představil si, jak venku hlídkuje někdo s puškou namířenou na dveře a čeká právě na to, až on, Jerry, vyběhne ven. Jenže neměl na výběr.

Vrhnul se zády proti dveřím a když jimi proletěl, spadl na zem. Rychle se převalil a napůl čekal, že zazní výstřel, broky zasáhnou dveře, odrazí se od asfaltu, zahryznou se mu do hrudi. Co cítil Vdolek, když ho zasáhly kulky? Jerry nevěděl, jak velké poškození je jeho lidské tělo schopno snést a nanomechanismy ještě opravit. Hraniční hodnoty nikdy nezkoumal.

Naštěstí se jediné výstřely ozývaly na druhé straně budovy. Slyšel výkřiky a zvuk pádících nohou. Vyskočil se země a rozeběhl se k rohu budovy. Kdyby se mu tak podařilo dostat se na parkoviště a k autu, mohl by prorazit drátěný plot a ujet. Pak by sebral Trish a dítě a na pár dnů, než se tohle uklidní, by se ukryli v nějakém motelu.

Na okamžik si povolil jistou dávku zlomyslného uspokojení. Dnešní násilí ochromí protestní hnutí. Jakmile jednou veřejnost zjistí, že demonstranti ničili a zabíjeli, všechny sympatie s jejich věcí budou tytam. Bylo to davové šílenství. Hnutí pro zachování života nikdy nezískalo další přívržence, když vyhazovalo do vzduchu kliniky, kde se prováděly interrupce, a uspobilo při tom smrt mnoha nezúčastněných lidí. Naopak. Armstrongova bomba taky nepomohla těm, kdo před desetiletími protestovali proti vietnamské válce.

Jenže když Jerry viděl ty lidi útočící na budovy DyMar, viděl zbraně, kterými byli vybaveni, a organizovaný způsob, jakým se pohybovali, bylo mu okamžitě jasné, že se nejedná o obyčejný dav, že to není banda hipíků druhé generace, kteří si s sebou přinesli brokovnice obvykle pověšené nad krbem.

Oheň z přízemí se začal rychle šířit hlavní budovou. Rozbitými okny vletěly dovnitř další zápalné láhve.

S mírným šokem si uvědomil nepřítomnost televizních týmů, přestože ty natáčely celou protestní akci od samého začátku. Na parkovišti nedaleko brány zahlédl Jerry těla dvou uniformovaných strážců. Ostatní těla pravděpodobně ležela podél plotu - pokud ovšem někteří z nich nepatřili k útočníkům.

Jerry chvilku pozoroval panující zmatek, pak na tvář nasadil vztekle rozhořčený výraz, vklouzl do davu a začal se opatrně přesouvat k parkovišti. Podařilo se mu proklouznout a cestou dokonce vykřikl nějaký příkaz na muže, který se podíval jeho směrem, jako by ho chtěl zastavit.

Jakmile se dostal k autům, shýbl se hluboko k zemi a zmizel mezi nimi. Tak pozdě v noci yž jich moc nezbývalo. Bylo tam jeho auto, automobily strážných a několik dalších osobních a nákladních aut, která byla buď poškozená, nebo měla za předním sklem nápis "Na prodej".

Narazil na černé sportovní auto Franka Perona a zaváhal. Frank přece zmizel už před mnoha dny! Jestli se mu ovšem vůbec podařilo zmizet. Jerry těžce polkl a cítil, jak se mu stahuje hrdlo.

Jakmile se dostane ke svému autu, bude muset nastartovat, vyrazit co nejrychleji a sklonit hlavu, aby se chránil před střelami. Podle toho, co prodělal Vdolek, by Jerry pravděpodobně dokázal díky svým nanotechnickým léčivým mechanismům přežít i některá poměrně těžká zranění, ale netoužil po tom to zkoušet.

Dostal se ke svému autu, stál přikrčený u dveří spolujezdce a hledal v kapse kroužek s klíči. Mezi všemi výkřiky, praskotem plamenů a výstřely to byl zvuk naprosto zanedbatelný, ale přesto se mu zdálo jejich zazvonění strašlivě hlasité. Otevřel dveře a vklouzl dovnitř. Přelezl přes sedadlo spolujezdce na místo řidiče a s tichým klapnutím za sebou dveře zavřel. Hluboce přikrčený se usadil za volantem a zdánlivě nesmyslně obětoval chvilku tomu, aby si zapjal bezpečnostní pás. Bude muset prorazit ohradu a nechtěl narazit hlavou do palubní desky a ztratit vědomí.

Ještě než auto nastartoval, probral si v duchu trasu a zvolil si jednu z postranních bran, od níž vedla úzká cesta na hlavní silnici. Vypnul automatický protisrážkový systém a laserové naváděcí zařízení. Bude muset jet jako kaskadér. Pevně se rozhodl, že pokud se mu někdo postaví do cesty, pojedje přímo přes něj. Tohle byla otázka života a smrti. Hladina adrenalinu v těle mu stoupala. Dalším čekáním nic nezíská.

Otočil klíčkem v zapalování.

Bomba napojená na zapalování ho vzápětí roztrhala na kusy a zbytky jeho těla zůstaly uvězněny v pomačkané zmeti železa a plechu. Takové poškození nedokázal opravit ani jeho skvělý systém nanomechanismů.

Muž, který se blížil k domu, nemařil čas. Zastavil vůz, motor nechal běžet, otevřel dveře a vystoupil.

Z předního sedadla vzal brokovnici a namířil ji na Patrici. "Bim, bam. Poslední zvonění," řekl.

Patrice, neschopná pohybu, stála bezradně na verandě. Cítila se najednou stará a slabá. Když z domu vyšel Judd a postavil se vedle ní, cítila se ještě bezmocnější.

"Nebo byste byli raději, kdybych prohlásil, že jsem vládní úředník, který je tady proto, aby vám pomohl?" pokračoval cizinec. Byl střední postavy a měl na sobě červenou flanelovou košili, v jejímž výstřihu bylo vidět bílé tričko ke krku. Tvář měl prázdnou, bez výrazných znaků a vůbec nevypadal jako zástupce zla a nespravedlnosti.

Aniž z nich spustil oči, natáhl se k palubní desce svého auta a vytáhl dva papíry. Byly to barevné portréty z počítačové tiskárny. Obrázky byly půlené, na prvním byla na jedné straně její fotografie z doby před patnácti lety, na druhé počítačem vytvořený portrét s předpokládanou podobou dnešní, doplněný podrobnou analýzou její osobnosti s odhadem, jak se teď pravděpodobně obléká. Na druhém papíře byl zachycen Jody jako dítě a pak tam byla poměrně výstižná konstrukce, která na základě známých údajů zobrazovala, jak bude vypadat jako šestnáctiletý chlapec.

"Tohle mě přesvědčilo," řekl muž. "Nebo to chcete popřít, paní McKenziová?"

Na okamžik jí z hlavy zmizela všechna slova. Nanapadalo ji nic, co by řekla, nic, co by stálo za to říci. "Co od nás chcete?"

"Co chci? Já?" Zasmál se, obešel otevřené dveře auta a neustále na ně při tom mířil brokovnicí. "Čistota vás hledá dlouho."

Vdolek se najednou se zavrčením zvedl ze země. S vyceněnými zuby popošel kupředu a postavil se před Judda.

Muž z Čistoty se zastavil a užasle zamrkal. "Ježíš, to je ten pes! Ten zatracený pes - on je pořád ještě naživu. No tohle!"

"Chcete peníze?" řekla Patrice. Už jí mnoho peněz nezbývalo, ale třeba ho to na nějakou mjinutu zdrží. "Mám tady hotovost. Neobjeví se to v žádných bankovních záznamech."

"Tohle není otázka peněz," zavrtěl hlavu. "Musím vás přivést s sebou. Toho psa-potřebujeme taky, protože ho musíme zničit. Pak z vás a toho kluka dostaneme, jestli vám po doktoru McKen-

zym nezbyly nějaké poznámky, nebo třeba nějaké vzorky jeho nanotechnologie. S lidmi je jistější neriskovat."

Muž z Čistoty nějak vycítil, že chlapec je v jeho scénáři ten nejslabší článek, proto teď namířil brokovnici Juddovi na hlavu a popošel několik kroků jeho směrem. Zatímco jednou rukou držel pušku, druhou zalovil v kapse a vytáhl polymerová pouta.

"Paní McKenzyová, neměla byste si to zbytečně komplikovat Chci, abyste si jeden náramek připnula na zápěstí a druhý tomu klukovi kolem kotníku. Tak mi zaručeně nikam neutečete." Natáhl ruku s pouty kupředu.

Vdolek zaútočil. Labradoři nejsou služební psi a většinou nereagují tímhle způsobem, ale Vdolek musel ve vzduchu vycítit strach a napětí. Věděl, kdo je nepřítel, a byl se svou paní čtyřia dvacet let.

Dopadl muži z čistoty plnou vahou na ramena, vyděsil ho a znemožnil mu míření. Hlaveň brokovnice poklesla. Mužův prst se sevřel na spoušti. Výstřel zazněl v tiché samotě, daleko od silnice, jako zadunění hromu.

Místo aby výstřel zasáhl Juddovu hlavu, zahryzl se oblak stříbřitých jehliček do chlapcovy hrudi a potřísnil stěnu domu za ním krví.

Patrice vykřikla.

Vdolek strhl svou oběť k zemi. Muž upadl na předeek vlastního auta, narazil na ostrá laserová čidla a svezl se na hrubý šterk. Pokoušel se psa odstrčit. Vdolek mu trhal krk a obličej.

Patrice s pláčem klesla na kolena a vzala synovu hlavu do klína. "Můj bože! Oh, můj bože!"

Judd zamrkal. Oči měl rozšířené úžasem a jejich pohled byl nesmírně vzdálený. Na rtech se mu objevila krev a on se ji pokusil vyplivnout. "Jsem tak unavený." Pohládila ho po vlasech.

Vdolek konečně pustil nehybného muže ležícího v prachu cesty. Kolem roztrhaného hrdla se pomalu šířila kaluž krve.

Světla Patriciina kombi se odrážela od vlhkého asfaltu. Bylo dlouho po setmění. Vypnula starý a nespolehlivý laserový systém a jela rychleji, než jí obvykle rozum a smysl pro bezpečnost dovovaly. Jenže dnes ji ovládala panika. Hnala auto kupředu, plynový pedál tiskla až k podlaze, zápasila s řízením v zatáčkách přímořské silnice a mířila k severu. Borovice po obou stranách silnice ubíhaly dozadu jako temné stěny tunelu.

Musí uprchnout někam daleko, najít nové bezpečné místo, kde budou moci začít další nový život.

Vyčerpaný Vdolek ležel v zadní části auta. V srsti měl místa splená zaschlou krví. Neplýtvala časem na to, aby ho umyla. Vběhla do domu jen na dobu potřebnou k tomu, aby vzala pár drobností a všechny hotové peníze, které uložila do palubní schránky. V peněžence muže z Čistoty bylo ještě dvě stě dolarů a několik kreditních karet na různá jména.

Když tak stála v houstnoucím šeru nad ležícím tělem, všimla si, že z ran přestala vytekat krev, ale srdce bilo stále a pravidelně. Zdálo se, že muž upadl do hlubokého spánku a jeho pleť byla suchá a horká. V hrůze ustoupila. Samozřejmě! Vláda měla vlastní léčivou nanotechnologii! Podle oficiálních zdrojů sice Jerryho kompletní práce vzalaza své při zkázce laboratoří DyMar, jenže při všech duplikátních údajích a doplňkových systémech jeden obyčejný požár nemohl zničit všechno.

Teď už věděla, proč po všech těch letech nedošlo znovu k objevu nanotechnologie. Jerry byl sice první, ale několik dalších výzkumných týmů mu bylo v patách. Falešná organizace Čistota, nebo vláda, nebo nějaké mocné celosvětové konsorcium si chtělo ponechat nanotechnologii jen pro sebe, a tak postupně blokovalo nebo pohlcovalo všechny další objevy v tomto směru.

Ten muž se za den dva probere a ohlásí se svým nadřízeným. Teď by ho mohla zničit, musela by ho ale polít benzínem a zapálit, nebo mu přejet hlavu předním kolem jeho vlastního automobilu.

Místo toho přečerpala všechno palivo z jeho vozu do svého a vyměnila poznávací značky. V některém pobřežním městečku

najde neosvětlené parkoviště a další opuštěná vozidla a značky znovu přehodí. Pak se vydá na cestu.

Na zadním sedadle auta ležel nehybný Judd, zabalený do dvou krví nasáklých dek, které ve spěchu strhla z postelí nahoře. Tep měl slabý, dech zrychlený, ale stále ještě žil. Zdálo se, že je v hlubokém bezvědomí.

Zazněl signál ohlašující překážku. Ze skupiny stromů po její pravici vyběhl na cestu přímo před auto pes.

Patrice vykřikla, dupla na brzdový pedál a strhla volant stranou. Pes stačil uskočit zpět a zmizel. Auto sebou smýklo stranou, Patrice nad ním na mokré vozovce téměř ztratila kontrolu, ale pak se jí podařilo znovu ovládnout. Ve zpětném zrcátku zahlédla tmavý obrys psa, jak lhostejný k nebezpečí, které ho minulo jen o vlásek, přechází silnici.

Vzpomněla si najeden z posledních rozhovorů s Jerry m. Bylo to hned po tom, kdy jí řekl, co udělal s Vdolkem a kdy jí vyprávěl o nesmrtelnosti, již s sebou přináší jeho objev nanotechnologie. Chtěl jí poskytnout tentýž druh ochrany.

Zamrkala hrůzou, když jí řekl, že on sám se už tomu procesu podrobil. Chtěl, aby to udělala také.

Pomyšlení na miliardy droboučkových mechanismů, které se pohybují jejím tělem a kontrolují a opravují chod jejích buněčných funkcí, se jí zdálo nesnesitelné. Odmítla. Jerry nechtěl, aby o tom přemýšlela, nechtěl čekat, až si na tu myšlenku zvykne. Chtěl odpovědět okamžitě. To byl způsob, jak Jerry McKenzy k podobným věcem přistupoval.

Malý Jody začal plakat, protože ho vzbudily jejich zvýšené hlasy. Trish upřela na manžela rozšířené oči; zachytila totiž letmý úsměv, který Jerrymu přeběhl po rtech, když se na okamžik obrátil k dětskému pokoji.

"Neprovedl jsi nic s tím dítětem, že ne? Neudělal jsi něco Jodymu?"

"To víš, že ne!" odpověděl jí tehdy Jerry. Pak se usmál. "Nic jsem mu neudělal."

Jenže ona vždycky poznala, když jí manžel lhal.

Auto, na jehož zadním sedadle leželo krvácející tělo jejího syna, uhánělo tmou a Patrice se modlila, aby se nemýlila ani tentokrát.

přeložil Jan Kantůrek

Peter F. Hamilton

Kapacita myšlení

Eason vyrazil z hospody na millfieldském předměstí Peterboroughu a zvuk rvačky se táhnul za ním - výkřiky, řinkot skla. Těch pět svalovců, které najal, nakonec podlehně, byli to obyčejní pouliční rváči, zatímco vykonavatelé, kteří mu byli v patách, byli nadupaní bůhvíkolika smrtonosnými implantáty a úpravami. Ale i malé zdržení pro něj mohlo být rozhodující.

Pronásledoval ho poslední pohled na Tervisovu vyděšenou tvář, když prsty objal námořníkův buclatý obličej, jako by vykonával nějaký pohanský rituál. Tenvis byl jeho poslední rezervou, kde se mohl zbavit zboží. A kdyby se Layia, jeho poštolka, nevznášela na obloze, neměl by ani tušení o třech vykonavatelích, kteří obklíčovali hostinec. Reagoval instinktivně, dlouhé řady galvanických buněk implantovaných do předloktí vyslaly přes organické konektory umístěné na bříškách prstů výboj dvou tisíců voltů, jako osm malých ohniček. Tervisovu hlavu obklopila praskající, purpurově-bílá korona. Námořník byl mrtev dřív, než dopadl na zem.

Eason přiběhl na místo, k němuž se chaoticky řítila z jasně azurové oblohy Layia, a obratně ji zachytil, aby se neroztříštila o chodník. Její mrtvý soupeř, orel Cooperův, patřící jednomu z vykonavatelů, dopadl na dlažbu a chomáč rezavě hnědého peří zavířil ve vzduchu jako hejno vyplašených motýlů.

A pak už se hnál pryč, pádil boční uličkou, nabuzené reflexy redukovaly jeho periferní vidění do rozmazaných šmouh základních barev. Lidé ztuhli v půli kroku, jak mezi nimi probíhal, a na tváři se jim usazovala celá škála výrazů překvapení.

Před sebou uviděl bulvár, který protínal východní část města. Byl lemován vyšlechtěnými sekvojemi, teprve sedmdesát let starými, ale již se vzpínajícími vysoko nad staré cihlové domy a nové obytné bloky ve španělském stylu, které se začaly budovat po globálním oteplení.

Vrazil do chumlu chodců a cyklistů a jeho vesmír okamžiku se naplnil šouchajícími lokty, kletbami a řinčením cyklistických zvonků. Jednou rukou si přidržoval na rameni Layiu; ztichla a její zlomené křídlo hořeno jiskérkou bolesti v zákulisí jeho vědomí. Druhou svíral plátěnou tašku s třemi sty ampulemi Stříku.

Tichý příkaz nitrožilnímu implantátu přerušil dodávku nervových posilovačů a jeho smysly okamžitě začaly nabírat sestupnou dráhu z předchozích vražedných výšin.

Chtěl se ujistit, jestli ho nesledují, a zvolnil krok do běžné chůze. Nohy se mu třásly v reakci na vypojení nervového boosteru. Vykonavatelé nebyli nikde v dohledu, ale oni nebyli tím hlavním nebezpečím. Ptačí smysly si razily cestu do jeho mozku z neuronových symbiontů v jeho porodloužené míše, kam byly vysílány impulsy z nakloňovaných analogonů Layiy. Pták zkoumal zesílenými sítnicemi oblohu a vyhlížel dravce, vzdušné hlídky, jakou byl i on sám. Ale viděl jen věčné kroužení racků nad vrcholky stromů, jejich křik utopený v okolním ruchu. Pospíchal dál.

Bulvár ho zavedl přímo k přístavu, kruhovému, kilometr širokému zálivu s trpytivě bílými korálovými stěnami. Část okraje přístavu byla pokryta hustou zástavbou stánků, přístavních hospod, obchodů s rybářským náčiním, bordelů a ohromným rybím trhem. Přístavní můstky vedly do kalné hnědé vody jako paprsky polámaného kola. Přímou uprostřed umělé laguny tvořily smutný ostrůvek trosky staré městské katedrály.

Nemělo by být těžké nalézt loď chystající se k odplutí. Nezáleželo na tom, kam pluje, hlavně aby to bylo brzy.

Ale po několika dotazech zjistil, že žádný z námořníků neodplouvá dříve než pozdě večer. Byl odliv a kapitáni nechtěli riskovat plně naloženou loď.

Zamířil podél jižní stěny k přístavišti menších lodí; rybářských člunů, keců, pobřežních sampanů a obchodních bárek, které křižovaly mezi městem a souostrovím. Menší lodě mohly plout i za odlivu, ale málokdy braly pomocné síly; většinou šlo o rodinné podniky. Neměl dost peněz, aby si koupil na nějaké z nich místo. Ponuře si uvědomil, že bude muset znovu použít násilí, což se za denního světla neobejde bez rizika.

Neušel podél zdi ani sto yardů, když uviděl tu dívku. Mohlo jí být tak šestnáct. Měla na sobě volné triko barvy topasu a tyrkysové šortky. Husté kaštanové vlasy jí spadaly až k pasu, dermální chirurgie jí pokryla kůži sítí tmavých skvrn chránících pokožku před UV paprsky.

Potácela se pod tíhou téměř nehybného starce. Vypadalo to, že váží dvakrát víc než ona. Byl oblečený do plandavých olivově zelených krátkých kalhot a propocené vesty. Na tmavohnědé lebce měl přilepeno několik pramenů olejově stříbrných vlasů.

"Rossi, prosím," naléhala. "Matka odpluje bez nás."

Místo odpovědi cosi nesrozumitelně zablábolil.

Eason k nim vykročil. "Můžu vám pomoci?"

Střelila po něm napůl omluvným a napůl vděčným pohledem. Měla úzkou tvář, s malým nosem, plnými rty a vyplašené zelené oči byly zčásti zakryté ofínou neupravených vlasů.

"Vážně?" zeptala se.

"Ovšem." Odložil na zem tašku a vzal starce do náručí. Layia vydala krátký nazlobený výkřik, když si dával jeho paži kolem ramen, urovnala si peří a znovu se usadila. Se svými svalovými posilovači a zesílenými kostmi mohl Easton zvednout tělo bez sebe-menších potíží. Ale ta dívka musela být silnější, než vypadala.

"Tudy," ukázala.

"Vezmi mi prosím tašku a jmenuju se Eason," řekl jí a vykročil podél zdi.

"Althaea." Začervenala se a zvedla tašku. "Mockrát vám děkuju. Měla jsem být na *Orfeovi* už před čtvrt hodinou."

"Pospícháte?"

"Ani ne, ale matka nemá ráda, když se vracím po setmění."

"Může se s vámi plavit v tomhle stavu?"

"Prostě bude muset," řekla s náhlou ostroostí v hlase. "Dělá to pokaždé, když ho vezmeme s sebou. A já ho pak musím hledat po hospodách."

"Tvůj otec?"

Odfrkla si a pak si zakryla ústa dlaní. "Promiňte. Ne, není to můj otec. To je Rousseau. Ross. Žije s námi, pomáhá nám s domem a se zahradou a tak. Teda když je střízlivý," dodala přísně.

"Odkud jste?"

"Žijeme s matkou na Charmaine, to je na ostrovech. Je vaše poštolka v pořádku?"

"Ano, díky za optání." Rychle přemýšlel. Ostrov je ideální místo, kde by se mohl na nějaký čas ztratit z dohledu. A ostatní možnosti se s každým okamžikem zmenšovaly. Vykonavatelé nemohou být moc daleko, zpátky do města by se už stejně nedostali.

"Vypadá, jako kdyby měla zlomené křídlo," pokračovala Althaea.

"Dostala trochu zabrat. Později ji dám do pořádku. Počkej, jak vlastně vis, že je to 'ona'?"

"Něco o ptácích vím." Škubla hubenými rameny jakoby na omluvu. Eason se už dlouho nesetkal s někým tak stydlivým. Svým způsobem jí ta stydlivost slušela.

Orfeus byl uvázán u můstku poblíž díry v přístavní zdi. Když Eason loď uviděl, obdivně hvízdal. Byl to nevelký trimaran, šest yardů dlouhý, s nízkoponovým dřevěným trupem a malou kabinou na přídi. Dva plováky byly zmenšenou verzí hlavního trupu s prostorem pro náklad. Všechny lodě z ostrovů byly stavěny takto, Fensovo moře nebylo dost hluboké na lodi s velkým kýlem. Standardní bioprodukty těsně přiléhaly k dřevěné kostře: zásobárna živin s přídatnými orgány v podpalubí, mohutně vyjadající, tři yardy dlouhý ocas zoologicky příbuzný s úhořem, osm yardů vysoká plachetní membrána, svinutá do zužujícího se kužele.

Althaeina matka seděla s překříženými nohama na střeše kabiny, oblečená do vybledlé džínové košile a bílých šortek. Že byla její matkou, o tom ani na okamžik nepochyboval, jejich vzájemná podoba byla obdivuhodná. Měla kratší vlasy a nevypadala tak podvyživeně jako její dcera, ale rysy jejího obličeje byly identické.

Držela v prstech podivné kyvadélko, tenký zlatý řetízek připevněný ke středu disku z leštěného dřeva. Disk musel být dokonale vyvážený, protože visel ve vzduchu absolutně rovně.

Když Eason přecházel po můstku přímo nad *Orfeem*, uviděl, že disk je pokrytý drobnými hieroglyfy. Pomalu se otáčel, nebo mu to alespoň tak připadalo. Když se ale podíval pozorněji, disk se nehýbal.

Žena působila dojmem, že je naprosto ponořená do své činnosti.

"Matko?" zeptala se Althaea nejistě.

Zvedla zrak od kyvadla a pohlédla Easonovi do očí. Usmála se. Nebylo snadné jí pohled opakovat. Vypadal téměř triumfálně. Rousseau začal zvracet.

Althaea si zoufale povzddechla. "Ach, Rossi!" Bylo jí skoro do pláče.

"Přeneste ho na palubu," pronesla její matka unaveně. Disk s řetízkem si zasunula do náprsní kapsy košile,

Eason položil s Althaeinou pomocí Rosse na lůžko v kajutě. Když ho uložili na šedou příkrývku, stařec zasténal, zavřel oči a okamžitě usnul.

"K čemu je to kyvadlo?" zeptal se Eason šeptem.

"Matka ho používá k proutkaření."

"Na lodi?"

Stiskla rty pevněji k sobě. "Proutkaření-můžete používat k hledání čehokoliv chcete, nejen vody, ale i kamene, dřeva, zakopaného pokladu. Může vás také dovést domů v husté mlze lépe než kompas."

"Dal bych přednost navigaci, která se nehýbe."

Althaea svěřila hlavu a úsměv jí z tváře zmizel.

"Jmenuji se Carnea," řekla žena, když Eason vyšel z kabiny. Natáhla k němu ruku. "Díky, že jste Althaeu pomohl."

"Rádo se stalo," odpověděl s úsměvem. Carnea měla silný stisk paže vytrénované prací na palubě.

"Tak mě napadlo, neměli byste pro mě na Charmaine nějakou práci?"

Carneiny oči se zúžily. "Proč se ptáte?"

"Prostě hledám práci, je jedno jakou."

"Vy a hledat práci? Není ta poštolka vybavená afinitním linkem?"

Samozřejmě jito nemohlo uniknout. Sada neuronových symbiotů je velmi nákladná záležitost. "Layia a já jsme spolu už dlouho. Dřív, než jsem se dostal na ulici."

Layia mu poskytla pohled na Althaeu vycházející z kabiny za jeho zády. Kdyby Carnea nechtěla spolupracovat, mohl by její dceru chytit kolem krku a pohrozit, že zlomí vaz. I kdyby se na tu scénu někdo z dálky díval, uviděl by jen muže objímajícího krásnou dívku.

"Můžu vám nabídnout jen jídlo a nocleh," řekla Carnea. "Jestli jste si nevšiml, nejsme bohatí." V jejím hlase vycítil náznak pobavení.

Přejel pohledem *Orfeu*. Musel stát přinejmenším deset tisíc liber.

"A *Orfeus* patří naší rodině už třicet let," dodala rychle. "Je to dopravní loď, naše jediné spojení se světem."

"Tak dobře. Jídlo a střecha nad hlavou mi budou stačit."

Carnea přejela Althaeu dlaní po vlasech. "Tebe se asi nemusím ptát, jestli jsi pro, miláčku, víd'? Nová tvář na Charmaine, to bude pro tebe svátek."

Althaea se začervenala a sklopila hlavu.

"Fajn, přáteli, zkusíme to spolu."

Orfeus manévroval z přístaviště na širé moře a jeho ocas za sebou nechával brázdu zčeřené vody. Carnea měla pevně zavřené oči, řídila loď afinitním linkem s biologickými řídícími procesory. V dostatečné vzdálenosti od mola se plachetní membrána začala rozkládat, zářivě smaragdový list protkaný hexagonální sítí měkkých výztuží.

Jakmile opustili přístav, nabrali značnou rychlost. Carnea se držela kanálu s hlubokým dnem asi pět mil a pak změnila kurs na jih.

Eason šel do kajuty, aby uklidil tašku se Štíkem. Rousseau hlasitě chrápal a zamořoval vzduch pachem whisky a zkažených zubů.

Otevřel zip a zkontroloval ampule spočívající bezpečně v penových lůžkách. Neurochemikálie pocházela ze zásob jeho industriálního klanu. Myslel na to celých deset let, které strávil jako vykonavatel, deset let polykal tohle svinstvo, jen aby si vedení klanu mohlo žít na svém sídle v Markét Harborough jako aristokracie v dobách před Oteplením. Vybrali pro něj tohle povolání, když mu bylo dvanáct, po sérii fyzických a psychologických testů, jimiž musel projít každý nováček klanu. Bylo to všechno velmi spravedlivé. Až na to, jak později zjistil, že děti vůdců se nikdy nestávaly vykonavateli, ale postupovaly rovnou na řídící posty.

Klan ho začal adaptovat hned po jeho osmnáctých narozeninách. Vybavili ho implantáty, přidělili mu Layiu a patnáct let ho využívali. Tehdy byl šťastný. Vykonavatelé byli elitou, se svými chladně dokonalejšími těly a mozkem zadržovaným k násilí mohli mít každou ženu, po níž zatoužili, a vydělávali jen o málo méně než samotní vůdci.

Tak běžel den za dnem, chránil výzkumné týmy klanu, držel dozor nad jeho trhem a šel po krku jiným obchodním skupinám. Ale nakonec zjistil, že je to všechno k ničemu. Vykonavatelé se nikdy nedostali mezi špičku, které sloužili, nevydrželi tak dlouhou dobu.

Štík byl jeho únikovou cestou; měl hodnotu půl miliónu liber ve zlatě. Kdyby ovšem našel kupce. Ale byl příliš hamižný- V Peterboroughu bylo možné zbavit se i tak horkého zboží, ale musel by nechat něco stranou pro Torreyu, starostku. Za těch deset let, které strávila ve funkci poté, co zdědila impérium svého otce, její moc neznala mezí. Ovládala jak pouliční překupníky, tak policii, měla rozhodující slovo v městské radě i mezi obchodníky.

Ale když Tenvis navrhl, že by ji mohli obejít, Eason si spočítal, kolik by to vyneslo navíc, a okamžitě souhlasil. Blbec! Ted' ani nevěděl, jestli vykonavatelé před hospodou patřili Tenvisovi nebo Torreyi. Jestli byli její, už se nikdy nebude moci vrátit.

Vyšel na palubu, opřel se o zábradlí na zádi a poprvé za poslední dva dny se uvolnil. Unikl pronásledovatelům a našel ukryt do doby, než se Layii zahojí křídlo.

Není divu, že se vykonavatelé nikdy nedostali do vedení klanu, pomyslel si trpce. Za uplynulých dva týdny provedl celou hromadu chyb. Choval se jako mravenec z mraveniště, jehož královna zemřela - což není špatný přírůstek pro člena klanu.

Fensovo moře vypadalo, jako by ho někdo vyleštil do hladka. Jedinou věcí, která čeřila hladinu, byla *Orfeova* ocasní ploutev. Několik yardů pod lodí mohl zahlédnout dno. V líných proudech se vlnily dlouhé pruhy chaluh a houbovitě hlavy transgenních mořských plodin.

Althaea seděla na přídi a nechala vítr, aby jí vysoušel vlasy. Carnea stála pevně rozkročená uprostřed paluby a upírala zrak k obzoru. Paní lodi každým coulem.

Eason se uvelebil na zádi a přemítal, která z nich je lepší v posteli. Brzy to už bude vědět jistě. Koneckonců, musí něčím zahnat nudu ostrovního života. Kombinace matka-dcera mu připadala pohádkově vzrušující.

Po třech hodinách plavby dopluli k ostrovům. Hned po Oteplení začaly některé rodiny pěstovat na mořském dně plošiny geneticky upravených korálů a do dnešního dne tak vznikly tisíce ostrovů. Velké obydlené ostrovy ležely od sebe asi v mílových vzdálenostech, čímž vytvořily hustou síť kanálů k lodní přepravě. Carnea naváděla *Orfea* podél nesčetných útesů, aniž by ubrala rychlost.

Eason zatínal prsty do lodního zábradlí, zatímco boční plováky těsně mýjely nebezpečně se tvářící zuby korálových útesů. Na většině ostrovů, které mýjely, rostly těsně nad úrovní hladiny vytáhlé palmy a kokosovníky; neviděl žádné pláže, jen nánosy bahna zachycené bující vegetací. Na svazích nad břehem byly roztroušeny malé rybářské vesničky, vesměs jednopatrová dřevěná stavení, sluncem vybělená prkna zbarvená zapadajícím sluncem do barvy mědi.

"Tady je," vykřikla *Althaea* nadšeně. Stála na přídi a ukazovala před sebe. "Carmaine." Věnovala Easonovi rozpačitý úsměv.

Ostrov měl mnohem víc zeleně než ty ostatní; jeho stromy tvořily skutečnou džungli, sahající až k úrovni moře. Kmeny stromů byly spojeny hustou sítí popínavých rostlin; hroznové kaskády exoticky zbarvených květů prosvícených nízkým sluncem svítily v šeru jako čínské lampióny. Nebyla tu žádné vesnice, neviděl dokonce jediný dům.

Orfeus zamířil k molu tyčícímu se nad nízkým pásem bahna, jež tvořilo břeh ostrova.

"Čím se tu vlastně zabýváte?" zeptal se Carney.

"Protloukáme se, jak se dá," odpověděla a pak dodala smířlivěji: "Všechny ty stromy jsou odrůdy transgenních citrusovníků. Zásobujeme celé blízké okolí ovocem, což komunitě dodává pocit nezávislosti na pevnině. Rostlinám se tu jinak moc nedaří, dokonce ani transgenním. Jak vidíte, není tu dost půdy. Ale děda sem začal navážet rašelinu, jakmile se ostrov ocitl nad hladinou; trvalo mu dvacet let, než tu vznikl dostatečný půdní nános. Bohužel, po smrti manžela jsem nechala vegetaci zpustnout."

"Proč?"

Pokrčila rameny a začala odmotávat lano na uvázání lodi. "Nedokázala jsem to táhnout dál. Jen čekám, dokud si *Althaea* někoho nenajde. Je to vlastně její ostro v. Až založí rodinu, možná to tu postaví znovu na nohy."

Dům stál na mýtině asi sto yardů od mola. Byla to dvoupatrová zděná budova, jejíž přízemní okna obtáčely popínavé růže, podél přední stěny se táhla dřevěná veranda. Široké listy srážecí visely pod okapem, jejich smaragdové lupeny nasávaly z vlhkého vzduchu pitnou vodu. Když se dostali blíže, Eason si všiml, že se bílý nátěr na mnoha místech odlupuje, podél okapů vyrážel plevel, veranda byla ztrouchnivělá a několik oken by potřebovalo zasklít.

Každou minutou se jeho vyhlídky vylepšovaly. Dvě ženy a starý opilec na opuštěném, zanedbaném ostrově. Mohl by tu zůstat sto let a nikdo by ho tu nenašel.

Jakmile vstoupili na mýtinu, ptáci na stromech vybuchli v divokém třepotu křídel a pronikavém skřehotání. Hejno tvořili většinou papoušci a nějací podivní holohlaví tvorové, kteří mu připomněli pterodaktyly. Ať už to bylo cokoli, byli velcí, dobrých osmnáct palců dlouzí, se širokými křídly a úzkým dlouhým ocasem. Úžasné byly jejich barevné odstíny - šarlatový, zlatý, azurový, nefritový.

Rousseau si zakryl uši dlaněmi a sypal ze sebe nadávky.

"Co to ksakru je?" snažil se Eason překřičet ten lomoz.

Althaea se usmála. "To jsou ohniváci. Nejsou nádherní?"

"Cože to je?"

"Ohniváci. Takový kříženec mezi netopýřem, ještěrkou a papouškem."

Zalpal po dechu a využil Layiných zesílených sític, aby si jednoho lépe prohlédl. Zatraceně, ten tvor vypadal jako ještěrka, která má membránová křídla místo předních končetin.

"Můj otec vyšlechtil první z nich před čtyřiceti lety," řekla Carnea. "Byl to genetik šestnáctého stupně, jeden z osmi v celé zemi."

"Kdybyste je prodali, budete v balíku."

"Sotva. Nemohou moc létat, žijí jen tři roky, je mezi nimi spousta nepodarků, jen asi z třetiny vajíček se vylíhnou mláďata a jsou náchylní k chorobám. Otec je chtěl vylepšit, ale už se k tomu nedostal."

"Ale jsou naši," řekla Althaea pyšně. "Nikdo jiný takové nemá. Díky nim je Charmaine jedinečná."

Ráno následujícího dne Eason vstoupil do přízemní pracovny. Byl úplně rozlámaný; postel v zatuchlé zadní ložnici, kterou mu přidělili, byla neuvěřitelně tvrdá. Ale bylo to jen pro jednu noc, Carnea mu slíbila chatku pro sběrače ovoce.

Pracovna, stejně jako ostatní místnosti v domě, měla podlahu z narudlého jílů a nabílené stěny, na kterých viselo několik obrázků. Na stropě se zvolna otáčel velký mosazný větrák.

Carnea seděla za širokým týkovým stolem a měla na sobě bílou blůzu bez rukávů. Jedinými předměty na vyleštěné desce byla destička jejího počítače, hladký šedý obdélník stopu dlouhý a palec tlustý, a balíček karet s bohatými ornamenty na zadní straně - na dálku mu připomněly hvězdnou mapu.

Posadil se na stroje vyhlížející židli s vysokým opěradlem naproti ní.

"Co se týče vašich povinností," řekla, "můžete začít s opravou chatky pro sběrače. Máme tu truhlářskou dílnu s veškerým vybavením. Ross ji už moc nepoužívá. Umíte s takovým nářadím zacházet?"

"Asi bych vám nevyrobil sekretář, ale řezání prken na střechu zvládnou."

"Dobře. Potom bych byla ráda, kdybyste něco udělal se zahradou."

"Ano."

Carnea vzala do ruky balíček karet a začala je nepřítomně míchat s obratností profesionálního krupiéra. "Trochu nám to tu přerůstá přes hlavu. Charmaine možná vypadá romanticky, ale všechen ten plevel je už únavný."

Kývl k jednomu z obrázků na zdi. Byli na něm tři lidé: Carnea o mnoho let mladší a vyhlížející ještě více jako Althaea, vousatý muž věkem blížící se ke třicítce a asi desetiletý chlapec. "To je váš manžel?"

Karty se s ostrým vrčivým zvukem promíchaly. "Ano, to je Vanstone a náš syn Krelage. Zemřeli před osmnácti lety. Na moři. Byli na loďce náT kraji souostroví, když je zastihl uragán. Našli je až o týden později a už z nich moc nezbylo. Ryby je..."

"Muselo to být pro vás těžké."

"Bylo. Milovala jsem ho jako nikoho na světě. Bylo to manželství typu 'dokud nás smrt nerozdělí'. Nebýt Althae, asi bych se už dávno zabila."

Rychle k němu vzhledla a nevesele se usmála.

"Ach ano," pokračovala. "Opravdu je možné někoho tolik milovat. Zažil jste někdy takovou lásku, Easone?"

"Ne."

"Nevím, jestli vám mám závidět nebo vás litovat. To, co jsem cítila k Vanstonovi, bylo něco jako příliv. Bylo to nezničitelné, ovládalo to celý můj život. Ani teď to ještě neodeznělo a neodezní to nikdy. Ale pořád ještě můžu vkládat naděje do Charmaine, do Althae."

"Je to hezké děvče. Určitě bude ostrov spravovat dobře, také vědět."

"Ano, má před sebou skvělou budoucnost. Vyčetla jsem to z karet."

"Aha."

"Věříte na tarot, Easone?"

"Rád bych si myslel, že jsem sám strůjce svého osudu."

"To my všichni. Je to jen pověra. Stále si vytváříme svůj vlastní život, vědomí je jen oknem skrz čas. Na tom jsou karty založeny, stejně jako čtení z dlaně nebo z krystalů. Ať už použijete jakékoliv věštecké umění, pomůže vám to zaostřit mysl, umožní vám to nahlédnout do budoucnosti. Díky Bohu, Althaea nebude trpět tak, jak jsem trpěla já."

Neklidně se zavrtěl, na okamžik měl pocit, jako by ztrácel půdu pod nohama. Odloučení od milované osoby a izolace se mohou na člověku podepsat, zvláště za dlouhých osmnáct let.

"Chtěl byste vědět, jaká budoucnost je pro vás na skladě?" zeptala se. Balíček karet ležel před ním. "Sejměte."

"Možná někdy jindy."

Rousseau ho vedl stinnými uličkami mezi stromy za domem k chatkám. Stařec vypadal, že ho vyhlídka na mužskou společnost na ostrově těší. Určitě i proto, pomyslel si Eason, že jeho pracovní povinnosti se podstatně snížily, nejspíš téměř na nulu.

"Žiju tu celý život," řekl. "Ještě déle než Carnea. Její otec, Nyewood, mě sem vzal jako sběrače ovoce, když jsem byl mladší než vy." Nepřítomně vzhledl k oponě z propletených větví nad jejich hlavami. "Starý Nyewood by se zhroutil, kdyby viděl, co se s ostrovem stalo. On byl opravdovým zakladatelem všeho, co je na tomto ostrově vzácné. Polovina všech stromů jsou odrůdy, které sám vyšlechtil z obyčejných komerčně dostupných druhů. Sám jsem z nich většinu vysázel."

Eason cosi zabručel, ale v něm musel dát chaotickým vzpomínkám starce za pravdu. Na větvích stromů rostla řada druhů tropického ovoce, které bylo běžně málo dostupné. Větve už dobrých deset let nikdo nešlechtil a nyní vyrostly do příliš velké výšky, zatímco hustý porost trávy a křovin dosahoval až do výše pasu. Nedalo by to takovou práci znovu prales zúrodnit.

"Proč tu tedy zůstáváte?" zeptal se Eason.

"Kvůli Althae, samozřejmě. Co by si počala bez mé pomoci. Měl jsem Vanstonea moc rád, byl to tak dobrý člověk. Proto udělám pro jeho dceru, co budu moci. Jsem tak trochu jako její táta."

"Chápu."

Na mýtině stálo do půlkruhu asi dvanáct chatek. Alespoň Rousseau tomu říkal mýtiny, i když tráva jim tu sahala ke kolenům.

"Moje stará chatička, nejlepší ze všech," řekl Rousseau a polácal dveře s číslem tři.

Chatka bylo to pravé označení: dva pokoje a sprchový kout, umístěný na prkenné podlaze, která se nebezpečně prohýbala, střecha z husté spleti uschlých palmových listů a veranda podél přední stěny. V oknech chybělo sklo, byla však vybavena sítěmi proti hmyzu.

"Minulý týden jsem tu dal do pořádku panty a udělal jsem novou postel," řekl Rousseau a jeho úsměv odhalil chybějící zuby. "Carnea mi řekla, abych dal do pořádku i střechu. Ta ženská ode mě snad čeká zázraky. Když jste tu ale vy, rád vám s tím pomůžu."

Eason se zastavil na prahu a po páteři mu přeběhlo jemné mrazení.

"Řekl jste minulý týden?"

"Minulý čtvrtek mi to řekla. Rossi, povídá, dej do pořádku jednu chatku, budeme mít návštěvu. To vám řeknu, že mi to dalo dost práce."

"Měl jste tu chatku dát do pořádku pro mě?"

"Jo." Rousseau pod Easonovým pohledem nervózně přešlápl.

"Řekla mé jméno?"

"Ne. Jak by ho mohla znát? Podívejte, i záchod tu funguje. Nebudete muset běhat každou chvíli do domu."

Eason natáhl ruku a uchopil starce za přední část vesty. "Co přesně vám řekla?"

Rousseau se nervózně zašklebil a snažil se osvobodit ze sevření. Když zjistil, jak je silné, na čele mu vyrazil pot.

"Řekla, že tu s námi bude bydlet mladý muž. To je všechno, přísahám. A nikomu jsem o tom neměl říkat."

Eason ho pustil. "Proč?"

"Protože budete na útěku."

Když Eason dokončil úklid chatky, posadil se na lůžko a stáhl si tričko. Svěrač ukrytý v jeho levém podpaží se rozevřel a uvolnil hruškovitou ampulku nervového boosteru. Uložil ji do tašky, vyndal jednu ampuli se Štríkem a zasunul ji do růžového otvoru. Peristaltika zapracovala a ampule zmizela v těle.

Carnea ho znepokojovala. Jak sakra mohla vědět, že přijede na Charmaine? A že bude na útěku? Proboha, vždyť před týdnem ještě ani nekontaktoval Tenvise.

Nemusel být na Rousseaua tak tvrdý, ten starý ochmelka nevěděl nic. Ale Camea bude muset vysvětlit všechno do nejmenších podrobností a po pravdě - o to už se postará dávka Stříku.

Střík byl vykonavatelem přezdívkou pro neurochemikálii obecně zvanou Víno přijímání. Byl to ďábelský lektvar pocházející z kotlíku neurologů klanu a umožňoval dočasnou zvýšenou empatii. Dotek dlaně nebo jakýkoliv jiný fyzický kontakt způsoboval, že neurony natažené na skřípec přijímaly mlhavé obrazy a záchvěvy emocí z mysli toho druhého.

Eason nedokázal číst jednotlivé myšlenky, ale okamžitě by rozeznal lež.

"Přinesla jsem maso pro Layiu," řekla Althaea. Stála ve dveřích, štíhlé tělo diplomaticky zahalené letními šaty barvy lila. Nerozhodně se zamračila, když k ní udiveně vzhledl.

Svěsil levou paži. "To je v pořádku, pojď dál. Něco mě kouslo do ruky."

"Promiňte. Do matčina pokoje chodím vždycky bez zaklepání."

"Nic se neděje." Natáhl si tričko a zavřel tašku na zip.

Naklonila se k Layii, sedící na opěradle bambusové židle jako na bidýlku. Včera ji dal křídlo do dlahy a využil psychického spojení k zadání zákazu škrabat si poraněné místo zobákem.

"Dal jste ji do pořádku." Vesele se na něj zazubila.

"Ano, do měsíce bude zase létat." Vyslal povel k prvnímu vstříku z ampule a vstal.

Althaea nabízela poštolce kousky masa. Pták po nich mlsně chňapal.

Natáhl se a dotkl se její dlouhé, nahé paže. "Provedla bys mě trochu po ostrově?"

Ucítl přízrak vystupující z bednění jejích pocitů, pokoj s bílými zdmi, vybledlé holografické plakáty zasněžených hor a čarovného bělostného hradu v Bavorsku, postel s prostěradlem pokrytým červenými skvrnami, velký chodící medvěd s dávno vybitým biowarem, sedící na polštáři. Vše překryly emoce: pocit

flirtu vycházející z jeho blízkosti, příjemné pocity z doteku na její paži.

"J-jistě," zajíkla se. "Samozřejmě."

Laguna kolem Charmaine měla v průměru šest set yardů a širokou pláž z jemného růžového písku kolem dokola. Uvnitř laguny napočítal pět malých ostrůvků, každý hustě porostlý vegetací. Voda byla čistá a teplá, ohniváci přelétávali z jednoho ostrůvku na druhý.

Musel uznat, že to bylo úchvatné, byl to dobře ukrytý ráj.

"Písek tvoří odumřelý koral," poučovala ho Althaea během chůze po pláži. "Je tu drtička, která z něj dělá prášek. Matka říká, že dokud byl tatínek naživu, každé jaro nechali rozdrtit hromadu úlomků útesu. Trvalo desítky let, než tu vznikla taková pláž."

"Stálo to za to," řekl.

Věnovala mu opatrný úsměv. "Laguna je plná langust. Dostanou se sem za přílivu, ale přílivová turbína je už nepustí pryč. Takže tu žijí, rozmnožují se a dají se snadno chytat."

"Musela jsi být hodně mladá, když tvůj tatínek zemřel."

"Stalo se to ještě před tím, než jsem se narodila."

"A tady jsi strávila celý život?"

"Ano. Matka říká, že na těchto místech naše rodina před Oteplením farmařila. Dům, ve kterém teď bydlíme, je postavený z trosek staré farmy vylovených ze dna." Vyskočila na výčnělek žlutého korálu a vyslala pohled přes lagunu. "Vím, že vám to tady musí připadat hrozně zanedbané, ale já to tady přivedu k životu. Budu mít manžela a deset dětí a budeme znovu zaměstnávat sběrače a lodě budou každý den vrchovatě naložené ovocem, budeme pěstovat rybolov, vybudujeme novou vesnici a budeme tančit pod hvězdami." Zarazila se, náhle si uvědomila, co říká, a svěsila ramena. "Musím vám připadat hrozně hloupá, když takhle mluvím."

"Vůbec ne. Přál bych si, abych měl takové sny jako ty."

"Jaké jsou ty vaše?"

"Nevím. Chtěl bych se usadit někde v ústraní. Nic tak velkého jako Charmaine."

"Ale mohl by to být ostrov?" V hlase jí zazněla naděje.

"Ano. Mohl."

Eason kráčet travou k domu a na jižní obloze zářila Aureola. Klenutý prstenec rozdrčených asteroidů, který by mohl zpomalit Oteplení, kdyby byl býval dokončen.

Ale Američané a Rusové ho opustili osmdesát let předtím z nedostatku peněz a důvěry a nechali ho svému osudu stejně jako další technofilní pomníky velkého snu o dobytí kosmu.

Vstoupil do ztichlého domu, schody bral po dvou. Došel ke dveřím Carneiny ložnice, vzal za kliku a byl připravený na dveře tlačit tak dlouho, dokud nevyrvé zámek z rámu. Ale nebylo zamčeno.

Aureola zářila otevřeným oknem do místnosti a pokrývala vše jednotvárnou monochromatickostí. Carneia seděla se zkříženými nohama na široké posteli, oblečená do modré vlněné noční košile, a před sebou držela kyvadélko. Nedala na sobě ani v nejmenším znát překvapení z jeho přítomnosti.

Eason za sebou zavřel, vzrušený tím výjevem: žena pokojně čekající v posteli. "Musíte mi něco vysvětlit."

"Opravdu?"

"Jak jste věděla, že sem přijdu? Nikdo to nemohl vědět. Byla to náhoda, že jsem v přístavu narazil na Althaeu."

"Vyčetla jsem to z karet."

"Myslíte, že tomu žvástu uvěřím?"

"Jak by sté to jinak vysvětlil vy?"

Třemi raznými kroky přešel pokoj a sevěřel jí paže. Kyvadlo, které jí vyklouzlo z ruky, hlasitě dopadlo na podlahu.

"To bolí," řekla úsečně.

Zvýšil tlak, až lapala po dechu. Její bolest mu pumpovala synapsemi, Strik prozrazoval úlek a hněv. Ale nevšiml si žádného strachu; nedokázal Carneu vyvést z rovnováhy, její myšlenky byly příliš uspořádané a nepřístupné jako ledovec.

"Jak jste mohla vědět, že přijdu?" opakoval.

"Vyčetla jsem to z karet," zasyčela. "Řekla jsem vám přece, že celý náš život je dopředu určený."

Zkoumal její pohled, za kterým se honily přízraky myšlenek. Říkala mu pravdu, nebo tomu alespoň věřila. Ztracená čubka!

Povalil ji na postel a hleděl na ni, vztekly na svou vlastní neschopnost. Všechny ty astrologické bláboly se příliš vymykalý jeho zkušenostem.

Košile se jí svezla s nohou. Přejížděl očima provokativně odhalené stehno.

"Sundej si to," zašeptal.

"Jdi do prdele."

Klekl si na postel vedle ní a usmál se. "Ty jsi věděla naprosto přesně, co děláš, když jsi mě sem pozvala. Nebo ne? Věděla jsi, že k tobě přijdu. Nebo se ti o tom snad karty nezmínily?"

Přejel jí prsty po šíji a vysloužil si za to další z jejich ledově chladných pohledů, tentokrát ale obohacený jiskřičkou viny, která narušovala jinak netknutý povrch. "Ano," řekl. "Vědělas to." Dlaň mu vklouzla pod její košili a přikryla levé nadro. Potěšil ho jeho plný tvar a teplo, palcem pohládl naběhlou bradavku.

"Nešlapej si po štěstí," řekla. "Uvědom si, že z ostrova se dostaneš jedině na *Orfeovi*, a ten můžu ovládat jen já. Jestli chceš utéct před tím, kdo tě pronásleduje, nech mě raději na pokoji."

"Jestli nechceš, dobře. Asi půjdu navštívit Althaeu. Co praví její dnešní horoskop o pohledných, urostlých cizincích?" Postavil se vedle postele.

"Ty svině!"

"To je součást mojí image."

Počkal, dokud si nezačala rozepínat noční košili sama, pak ze sebe strhl tričko a džíný.

Dny na Charmaine se ospale vlekly. Eason brzy zjistil, že upadá do stejného poklidného rytmu, s nímž Rousseau přistupoval k jakémukoliv práci. Koneckonců, nebylo tu nic, co by doopravdy spěchalo.

Stařec mu ukázal kůlnu, kde byla truhlářská dílna. Střechou prosakovalo, ale nástroje a kotoučová pila byly v dobrém stavu a z přílivové turbíny měli elektřiny dostatek. Zabralo mu tři dny,

než vyspravil trámy v chatce. Poté začal prohlížet ty ostatní. Dvě z nich byly naprosto zetlelé a k nepoužití. Ale ostatní bylo možné ještě zachránit. Začal si je měřit a s údivem zjistil, že v této práci nachází zalíbení.

Uvědomil si, že je to tím, že práce na ostrově byla praktického rázu a výsledek byl okamžitě vidět. To bylo něco jiného než důmyslné šachové partie klanu, v nichž byli pěšáky on a další vykonavatelé, zatímco výzkumníci a vývojáři byli urozenými rytíři.

Althaea se do něj definitivně zamilovala a kdykoliv pracoval na chatkách, nosila mu nekonečné zásoby pití, stále připravená naslouchat historkám z pevniny za Peterboroughem. Čerstvý, vychlazený džus, spalující horko, Rousseauova lenost a její zájem byly dobrými důvody, proč nástroje odložit.

Carnea odplouvala každé dva až tři dny navštívit okolní ostrovy. Nakládali bedny ovocem a výměnou přiváželi ryby, ošacení či mouku. Do Peterboroughu se vypravovala jen jednou za několik týdnů s nákladem langust k prodeji na přístavním tržišti. Za utržené peníze pak kupovala předměty denní potřeby, které se daly sehnat jen ve městě.

Většinu dní strávila prací na *Orfeovi*. Hodně času pohltila pouhá údržba lodi.

Chodíval za ní dál po nocích, i když si nebyl jistý proč. Ani po týdnu se nijak nepřiblížil k tomu, aby jí začal rozumět. Měla svůdné tělo, ale v posteli byla jako bez života; nejspíš proto, že si přitom představovala, jak se miluje s mrtvým mužem. Při těch vzácných případech, kdy se mu ji podařilo přivést k vyvrcholení, volala Vanstonovo jméno.

Desátého dne odmítl pozvání na společnou projížďku kolem ostrovů. Místo toho strávil dopoledne zprovozňováním traktorové sekačky, kterou našel v jeskyni používané jako garáž pro zanedbávané strojový park ostrova. Poté, co opravil motor a napojil akumulátor elektřinou, pustil se do objíždění trávníku. Posekaná tráva za ním létala do výšky jako zelený gejzír.

Když se pozdě odpoledne objevila mezi stromy Althaea, zůstala zírat v údivu na posekaný trávník, pak vyskočila a objala ho. "Vypadá to báječně," smála se. "A dokonce jste našel i starý rybníček."

Málem do té ztracené věci vjel i s traktůrkem; byla to spíše velká kruhová mokřina se soškou Venuše uprostřed, ukrytou v rákosí. Nebýt žab prchajících před listy jeho sekačky, ani by nepoznal, k čemu to dříve sloužilo.

"Opravíte také fontánu? Prosím, Easone!"

"Podívám se na to," odpověděl. Jak na něm visela, cítil přes tenkou látku jejich šatů příjemný dotek štíhlého těla.

Odstoupila od něj, celá rozzářená. "Děkuju."

Té noci se Eason se škubnutím probral, když ho Carneina ruka šťouchla do boku.

"Vstávej," sykla s naléhavostí v hlase.

Bylo po půlnoci a k ostrovům se blížila bouře. Na okenní tabulky pleskaly velké dešťové kapky, blesky osvětlovaly zahradu a palisádu stromů v mihotavém šerosvitu. Hřmění téměř neustávalo.

"Jsou tady," řekla. "Právě přistávají u mola."

"Kdo tady je?" Myšlenky se mu po probuzení ploužily šnečím tempem.

"Já sakra neznám jejich jména!"

"Tak jak víš, že tu někdo je?"

"*Orfeus* má pod trupem sadu delfiních echolokátorů." Zavřela oči. "Vidím jejich loď. Je malá, jako pobřežní džunka. Už jsou u mola. Houπά se. Asi vystupují."

Vykonavatelé! Nikdo jiný to nemohl být, nikdo by se sem neplížil uprostřed noci. V Easonově se ozval jeho výcvik: výchozí fakta, plán, krok. Divoce zaklel, že se nechal tak snadno zaskočit; plazmovou pulzní pistolí měl schovanou ve dvojitém dnu tašky daleko v chatce, neměl dokonce ani zásobní nervový booster. Půjde do boje s jedinou odezdnávající dávkou. Stačilo deset dnů pohodlného života na ostrově, aby se jeho instinkty stačily otupit. "Kolik jich je?" zeptal se.

"Tři. Tak to řekly karty."

"Doprdele." Zatracená čubka! "Zůstaň tady. Budeš v bezpečí. Chtějí jenom mě." Sklouzl s postele, otevřel okno a, stále nahý, vyhoupl se na verandu.

Alespoň jim dešť a vítr znemožnil použití pozorovacích ptáků, ale i tak to nevypadalo nejlíp.

Eason se spustil po jednom ze sloupů podpírajících verandu a vločky rzi se mu zadřely do dlaní a stehů. Přeběhl přes trávník pod ochranu stromů, přičemž třikrát na mokré trávě uklouzl. Jak utíkal podrostem, tmy se mu zapichovaly do nohou. Po vetřelcích ještě ani stopa.

Layia, která vycítila jeho napětí, pevně svírala opěradlo židle v chatce, kde ji zanechal.

Prodral se džunglí na deset yardů od cesty vedoucí k molu a začal šplhat na pokroucený kmen pomerančovníku. Větve rostly příliš hustě a nechtěly ho propustit, ale nakonec se jimi vydrápal vzhůru. Ohýbaly se a tlačily mu na žebra, zatímco se usazoval ve výšce nad cestíčkou.

Blesky a hromy mu ohlušovaly smysly, ale po chvíli zpozoroval lidskou siluetu, opatrně se kradoucí temným tunelem mezi stromy. Muž v černém nepromokavém obleku a s kloboukem s širokou střešou na hlavě, v ruce svíral nějakou pušku. Nechápal, jak ho mohli vypátrat. Kdyby ho sledovali od schůzky s Ten visem, proč by čekali tak dlouho? Nedávalo to smysl.

Podél pěšiny se prodíral porostem ještě někdo a vydával tak silný šramot, že jej bylo slyšet i přes hluk bouře.

Možná to nebyli vykonavatelé. Ti by netropili takový hluk.

Muž kradoucí se po pěšině se dostal téměř k němu, když ho zarazil zvuk nesoucí se od moře. Byl to výkřik, okamžitě ztlumený, ale přesto dal Easonovi představu, odkud se asi ozval.

"Whitley? Whitley, kde sakra vězíš?"

To zřejmě volal toho třetího.

"Pojd', ať se dostaneme z těch zatracenejch stromů," odpověděl mu muž na pěšině. "A drž hubu, nebo nás uslyší."

"Vždyť se neslyšíme ani my navzájem! A co se stalo Whitley-mu?"

"Nevím, krucinál. Tak už pojd'!"

Postava na pěšině začala znovu postupovat kupředu. Když procházel pod Easonem, blesk ozářil muže ve středních letech s plnovousem a s očima přivřenými pod dopadajícím deštěm.

Eason dopadl těsně za ním zároveň s rachotem hromu doprovázejícím blesk. Soustředil se a udeřil. Posílena upraveným svalstvem, jeho pěst mužovi narazila zezadu do krku, prorazila rozdrčenými obratli průdušnici a zarazila reflexivní zachroptění oběti v samém zárodku.

Tělo se sesunulo na rozbahněnou zem. Eason se sehnul pro pušku a bleskově ji prohlédl. Byla to dvouhlavňová kulovnice. Zkontroloval, zda je nabitá, a zmizel v podrostu, kde příkrčeně zamířil ke druhému vetřelci.

Muž se krčil za kmenem stromu na okraji mýtiny a vyhlížel mezi větvemi k domu. Eason se zastavil čtyři yardy za ním, namířil mu na nohy a vystřelil.

"Kdo jste?"

"Bože, necítím nohu!"

Eason volnou dlaní zacpal muži ústa a rozplácl nos. Injektor zaplavoval jeho arterie Strikem. Z mužova mozku k němu proudila živočišná panika. "Za chvilku nebudeš cítit ani svůj čurák, když mi neodpovíš. Co jsi zač?"

"Jmenuju se Fermoy."

"Nelžeš, dobře. Kdo jste? Odkud jste přišli?"

"Na lodi, z Carltonu."

"Kdeje Carlton?"

"Ostrov, asi pět mil odtud. Ježíši, moje noha!"

"Co tu hledáte, Fermoyi?"

"Přišli jsme si pro vás."

"Proč?"

"Hledají vás."

"A vy jste chtěli odměnu?"

"Ano."

"Komu jste mě chtěli předat, Fermoyi?"

"Torreyi."

"Proč právě jí?"

"Utekl jste z Peterboroughu. Říkali jsme si, že vás určitě hledá. Jinak byste neutíkal."

"Kdo vám řekl, že jsem na útěku?"

"Ross."

Eason na něj hleděl, zuby zaťaté vztekem. Ta opilecká *sračka!* Pokusil se ovládnout. "Kdy vám to řekl?"

"Dneska ráno. Pili jsme spolu. Vypadlo to z něj, víte přece, jaký je."

"Kolik vás připlulo?"

"Tři, jenom my tři."

"A kolik lidí na Carltonu ví, že jsem tady?"

"Jenom my."

Odtáhl dlaň z Fermoyova obličej. Muž k němu hleděl, krev mu vytékala z nosu, hrůza a zmatek se mu odrážely ve tváři.

Eason narovnal dlaň, zvedl ruku a sekl.

Třetího lovce, Whitleyho, našel snadno. Ležel uprostřed kruhu zválené trávy a keřů. Eason k němu udělal dva opatrné kroky, pušku připravenou k výstřelu.

Nad hlavou zazářil jasný blesk.

Whitley byl obalen něčím, co vypadalo jako spirálové potrubí, černé, stopu široké a slizce se lesknoucí. Chroptěl a dával krev. Eason se nahnul dopředu, každý nerv v těle řvoucí na protest.

Přímo před ním se vztyčila hadí hlava. Byla to démonická lebka trojúhelníkového tvaru, dvě stopy dlouhá a v otevřené tlamě byly ostré zuby velké jako lidský prst. Z tlamy vystřelil rudý jazyk a divoce se chvěl.

"Ježíši!" Eason zaječel. Bez ohledu na svůj trénink uskočil v panické hrůze.

"Solanga ti neublíží," překřikovala Carnea bouří.

Stála za ním a její deštěm promáčená noční košile na ní lpěla jako vrstva modré kůže.

"Ta věc je tvoje?"

"Solanga? Ano. Další z výtvarů mého otce. Ale nejsem si jistá, jestli chtěl, aby takhle vyrostla. Každý den spořádá několik ohni vaků."

Lehkost v jejím hlase mu naháněla hrůzu ještě větší. Říkala to s takovým klidem. Čubka.

Eason ustoupil ještě o několik kroků. Had byl celou tu dobu na ostrově s ním. Mohla ho proti němu poštvat, kdykoliv by se jí zachtělo, a on by až do poslední chvíle nic netušil, dokud by na něj ta obluda nevyrazila z houštin.

"Chceš ho také vyslechnout?" ukázala na Whitleyho.

"Ne."

Zavřela oči.

Whitley začal znovu řvát, jak se smyčky kolem něj začaly stahovat. Zvuk byl pohlcen praskotem lámaných kostí a nechutným čvachtavým zvukem. Eason se odvrátil.

"Vyvezu jejich loď na moře a potopím ji," řekla Carnea. "Každý si bude myslet, že je převrátily vlny. Ty můžeš pohrbit těla. Někde, kde je Althaea nenajde, prosím."

Když šel další noc s Rousseauem pít, Eason měl u sebe Layiu. Seděla mu na rameni, natáčela hlavu ze strany na stranu a sledovala okraj džungle. Její přirozené instinkty stačily k tomu, aby ho varovala před blízkostí toho gigantického hada. Naštěstí nebyl nikde nablízku.

Posadili se na pláž, zády se opřeli o kmen padlého stromu a podávali si láhev s Rousseauovou domácí pálenkou. Eason téměř nepil, ale předstíral, že drží krok se starcem.

"Carnea je tvrdá ženská," mumlal Rousseau. "Když Vanstone zemřel, ruplo jí v kouli. Od ty doby na sobě nikdy nenechala znát jedinou emoci. Neříkej mi, že to je normální."

Eason souhlasně zamručel a podal mu láhev. Pili bez přestávky už dvě a půl hodiny. Hvězdy a Aureolu přikryl závoj nízkých mraků. Teplo a klid kontrastovaly s hrůzami minulé noci.

"Miluje Althaeu," řekl Eason. "To je přece emoce."

Rousseau si dlouze přihnul a zamhouřil přítom oči. "Hovno. Nemá ráda nikoho, ani vlastní děti." Znovu si přihnul a polkl.

"Dala jedno pryč. Ta ženská je z ledu. Nikdy mi za nic nepoděkovala. Staral jsem se o ostrov, to jo. Ale dělal jsem to kvůli holce, ne kvůli ní." Začal se sunout k zemi a láhev mu vyklouzla z prstů.

Eason ho podepřel. "Co dala pryč?"

Rousseau jen mručel a u rtů mu bublala slina. Oči měl už zavřené.

"Co dala pryč?" Eason s ním zatřásl.

"Byla to dvojčata," povzdechl si Rousseau. "Krásný dvojčata." Pak mu všechny svaly povolily a Eason ho nechal padnout do písku.

Dlouze na něj hleděl. Byl to dojemný stařík a nikomu by neublížil. Ale nebyl na něj spoleh, nedokázal uchovat tajemství.

Layia vydala táhlý nárek jako reakci na Easonův sentiment. Uchopil ležící postavu v podpaží a odtáhl ji k vodě. Stařec byl tak opilý, že ani nereagoval, když se mu hlava ponořila pod hladinu. Eason ho tam držel dvě minuty, pak se zvedl a začal zahlazovat všechny stopy v písku na pobřeží.

Pohřeb se konal o dva dny později. Přijel na něj tucet lidí z okolních ostrovů, rozvážní muži a ženy v pracovních šatech se shromáždili kolem mělkého hrobu. Althaea se po celou dobu opírala o matku a tiše vzlykala. Obřad řídil Lucius, čtyřicetiletý jáhen z Církve Pána Země. Byl to rozložitý, silný muž, kapitán *Anneky*, jednoho z plavidel řádu.

Eason věděl, že Církev Pána Země je rozšířená po celém souostroví; křesťansky orientované učení, které stálo v ostrém protikladu k vesmírným letům. Fiasko s projektem Aureola mu dalo solidní základnu věřících a od té doby se jeho vliv stále rozšiřoval.

Spolu s třemi dalšími ostrovy spustil hrubě tesanou rakev do jámy, zatímco Lucius zpíval řádový žalm. Rakev dosedla na korálové podloží čtyři stopy pod povrchem země.

Když se účastníci pohřbu vzdálili, Eason s pomocí dalších dvou mužů zaházal hrob úrodnou zemí. Na jeho přítomnost se nikdo nevyptával; byl to nový pomocník, kterého si Carnea vybrala, a to jim stačilo.

Přemýšlel. Když ukradl svému klanu vzácnou neurochemikálii, měl jen nejasnou představu o budoucnosti. Prodat, vypařit se a začít jinde znovu. Neměl žádný konkrétní cíl, toužil po jakémkoli místě, kde by mohl žít v pokoji a ústraní. Sen o drahém vínu, ženách a zpěvu.

Když se rozhlédl kolem, nenapadla ho lepší lokalita, než jakou bylo právě toto souostroví. Jediným problémem byl místní životní styl, ten chudý, ale hrdý postoj, který sdíleli všichni ostrované. Ten a potom ještě had, kterého by snad i peklo odmítlo přijmout.

Ale všechno se dá změnit nebo zaplatit a žádný had nežije věčně.

Pohřební hostina byla plná sentimentality a nabubřelých proslovů. Konverzace mezi ostrovy se omezovala na rybaření a malichernosti týkající se rozvětvených genealogií jednotlivých rodů. Althaea seděla v koutě místnosti a kdykoliv se k ní někdo sklonil, aby jí vyjádřil soustrast, ústa se jí zkrivila ve výrazu prosebné bezmocnosti. Dokonce i Carnea na sobě dala znát úlevu, když se hostina nachýlila ke konci.

"Domluvila jsem se s Luciem, že za dva týdny přijedou sběrači ovoce," řekla Carnea Easonovi, když hleděli na poslední odjíždějící loď. "Je to parta lidí z farního ostrova Oliviera asi osm mil daleko. Přijíždějí dvakrát ročně česat. Část ovoce rozdají ostatním ostrovům farnosti CPZ, zbytek se prodá na trhu v Peterboroughu a o zisk se dělíme."

"Nemohla sis najít lepšího spojence než Církev Pána Země?" zeptal se.

Pootočila k němu hlavu a věnovala mu výsměšný pohled. "Než mě Vanstone potkal, byl členem CPZ."

"Aha." Nevěděl, jak na tom momentálně u ní je a jak pokračovat v rozhovoru. Nespal s ní už tři noci; vzpomínky na toho hrozného hada byly příliš znervózňující.

"Jejich učení jsem nepřijala," řekla. "Ale jsou to dobří sousedé a je mezi nimi několik členů řádu Althaeina věku. Bude v jejich

společnosti ráda a právě v této chvíli si zaslouží, aby ji někdo rozptýlil."

Ledově stříbrná záře Aureoly na nočním nebi pokrývala strovy a podrost ostrova. Eason našel Althaeu u Rousseauova hrobu, na který pokládala kyticí šarlatových květů. Tmavá blůza a sukně, které si oblékla na smuteční slavnost, jako by pohlcovaly zbytky stříbrné záře oblohy a zahalovaly dívku do stínů.

Když k ní přišel, pomalu vstala a nijak se nesnažila skrýt smutek. "Nebyl to zlý člověk," řekla. Měla od pláče zastřený hlas.

"Já vím, že nebyl."

"Myslím, že k něčemu takovému muselo dřív nebo později dojít."

"Už se tím netrap. Měl tě moc rád. Určitě by nebyl rád, kdyby ses kvůli němu trápila."

"Ano."

Implantát mu vpravil do žil dávku Stríku. Položil jí ruku na rameno. Její myšlenky byly tak zmatené a šedivé, že je sotva rozeznával. Tragédie ji naprosto zlomila.

Políbil ji na čelo a začal jí rozepínat blůzu.

"Ne," řekla. Ale to bylo maximální úsilí, kterého byla schopna.

"Šššš," konejšil ji a pokračoval.

Stála tam se svěšenými rameny a on věděl, že to půjde. Cítil, že nemá žádnou vůli protestovat; to, co jí dělal, se sotva dotklo jejího vědomí.

Stáhl jí blůzu a podíval se na její ňadra a pak ji odvedl do svého domku.

Bylo nádherné dobývat ji - mladou, pružnou a poslušnou. Strach před prozračením přiléval do ohně jeho vzrušení. Layia byla usazená na střeše domku a sloužila jako stráž před hadem. Ale Solanga se neobjevila, ani této noci, ani žádné další.

Milování s Althaeou mu vynahradilo chladnou nezúčastněnost a odmítavost Carney. Byla to skutečně sladká pomsta. Určitě to věděla, ležela tam sama ve své posteli, zatímco on sváděl Althaeu ve své.

Střík mu umožnil být démonickým milencem z dívčích snových fantazií, děsil ji a dráždil svou silou a dovedností, s jakou si s ní hrál. Každou noc se dívka vytrácela ze svého domu a přicházela do kořeněného tepla a přítomnosti jeho ložnice. Střík mu odhalil jemné předivo nervů pod její kůží, zvláště citlivá zakončení, která v ní vyvolávala hlasité výkřiky podle povelů jeho prstů a jazyka. On sám málokdy došel k vyvrcholení, stačila mu chuť a vůně jejích mnohanásobných orgasmů během těch dlouhých nočních hodin. Byl parazitem rozkoše.

Sběrači ovoce z Olivieri byli hlučnou, živou skupinou dvaceti mladíků, kteří vyskákali na molo z paluby *Anneky*, naložení pytlí a koši na tropické plody. V klidu ostrova působili jako útočící vojsko.

Eason pro ně připravil jednu část ostrova a opravil sekačku, kterou připevnil na předek jednoho z traktorů. Střídal se s Althaeou v řízení. Projížděli porostem pomerančovníků, odsekávali husté větve a keře a plašili mračna papoušků a ohniváků. Nechali za sebou široké cesty prosekané pralesem, zpřístupňující značnou část ostrova.

"Budeme potřebovat další loď, abychom to mohli odvézt," řekl Lucius odpoledne prvního dne, když naplnili palubu *Anneky*. "Obvyklejné tolik ovoce nebývalo. Udělal jste tady pěkný kus práce, Easone."

Eason si posunul slaměný klobouk z čela a usmál se. "Díky. Máte k dispozici ještě jednu loď?"

"Večer se stavím na katedrálovém ostrově a poprosím biskupa o přidělení ještě jedné. Neměl by to být problém."

Večer se sběrači shromáždili na mýtině u chatek. Carnea přinesla velký gril z dřevěné uhlí. Jedli langusty a tlusté plátky vepřového a zapíjeli to ovocnou šťávou a vínem; Po jídle začali zpívat, Aureola jim zářila nad hlavou a fontána vysílala proud zpěněné vody dvacet stop vysoko.

Althaea byla ve svém živlu, procházela mezi skupinkami a tvář jí zářila jako ještě nikdy předtím.

Když se později vytratili, aby se mohl pomilovat v džungli, ležel na dece, sledoval její nahé tělo pokropené světlem Aureoly procezeným hustým baldachýnem listů a jeho rozhodnutí nabralo jasnou podobu. Usadí se tu natrvalo.

Byla to Layia, kdo je upozoroval první, dvě postavy sedící ve stínu pomerančovníku během polední přestávky. Althaea a jeden ze sběračů, mladík v jejím věku.

Layia se tiše vznášela nad nimi a rytmicky kmitala křídly. Zaujaté si povídali a podávali si termosku s chlazeným nápojem. Její zjevná náklonnost k tomu mladíkovi Easona iritovala, ale snažil se držet zpátky. To poslední, co by teď potřeboval, byla žárlivá scéna, která by na něj přivolala pozornost ostatních.

Když Layia zaostřila na jeho obličej, Eason z něj vyčetl neskrývaný obdiv k jeho společníci. Ale něco z mladíkových rysů mu bylo povědomé; měl široký obličej, silnou čelist, delší světlé vlasy, jasné modré oči - opravdový Romeo. Krásné tváře byly doménou vykonavatelů a Eason ten obličej už někdy viděl, přestože Olivieri nikdy nenavštívil.

A byla to Althaea, kdo je seznámil.* Jmenoval se Mullen, bylo mu sedmnáct, byl zdvořilý, snad jen příliš horlivý. Byla to příjemná kombinace a Eason začal cítit, že jeho počáteční antipatie mizí.

Té noci seděli všichni tři u ohně, zakusovali se do tlustých plátků ananasu politých ostrou omáčkou a popíjeli sladké bílé víno z Wessexu.

Carnea seděla na opačné straně ohniště a její obrys se chvěl v horkém vzduchu nad žhavými uhlíky. Nespouštěla z nich oči.

"Po kolikáté jste už tady na ostrově?" zeptal se Eason.

Mullen musel spustit zrak z Althae. "Já tu jsem poprvé. Je to tu úžasné. Ještě nikdy jsem neviděl ohniváky."

"Kde jste žil před tím, než jste se usadil na Olivieri?"

"Nikde. Olivieri je můj domov. Teď jsem poprvé mimo území farmích ostrovů. A ty jsou všechny skoro stejné."

"Takže vy jste nebyl nikdy na pevnině?" zeptal se překvapeně.

"Ne, ještě ne. Možná za rok, až mi bude osmnáct."

"O tolik jsi zase nepřišel," řekla Althaea. "Peterborough je naprostý chaos a když někomu podáš ruku, musíš si pak přepočítat, jestli máš ještě všechny prsty."

"Vážně?" Mullenova pozornost se opět obrátila k Althae.

Eason se cítil osamělý a ostrčený. Celá jejich konverzace toho večera byla nesmírně plytká. Bavili se o všem a o ničem - o původu ohniváků, o počasí, které ryby má kdo nejraději i, jak pokročil sběr ovoce. A každé slovo bylo přitom bráno jako perla z úst proroka.

Když se po chvíli rozhlédl, Carnea je stále sledovala s nehybnou tváří sochy. Nenapadlo ho, čím ji mohl Mullen tak upoutat.

Sledoval žvatlání mladíka a Althae. Ještě dalších deset minut a pak ji zatahal za rukáv trička. "Pojď."

Podívala se na něj, se zamračením vstala a oťrepala si z džínů písek a trávu. "Kam?"

Po rtech mu přelétl pobavený úšklebek. Zvedl deku ze země. Althaea se začervenala a stydlivě se usmála.

"Dobrou noc," řekl Eason mladíkovi přátelsky a postrčil Althaeu k temné hradbě stromů. Měl Mullen rád, ale ten hoch si musel uvědomit, kdo přesně komu patří.

Layia se usadila na zábradlí verandy a hleděla na jezírko mandarinkového světla, které hasnoucí uhlíky vrhaly na trávník. Poštolka mu poskytl pohled na Mullena, který si zakryl obličej dlaněmi, zádočné svalstvo napjaté. A na Cameu, jejíž oči se nepohnuly od chvíle, když s Althaeou odešli. Dál upřeně hleděla na Mullena.

Když mladík svěsil paže a odhalil sklíčený obličej, koutky jejich úst se zvedly ke sladkému úsměvu.

Eason stál na konci mola s paží kolem Althae. a mávali na rozloučenou *Annece*. Sběrači se nahýbali přes zábradlí, mávali na ně a volali slova na rozloučenou, která se třísila o hřebeny vln.

Camea vykočila zpět k domu. Eason se také obrátil k odchodu a když si všiml zamyšleného Althaeina pohledu, uchopil ji otcovsky do náručí. "Neboj, vsadím se, že se tvůj kamarád zase ozve. Myslím, zeje do tebe blázen." Chápavě se usmál.

Althaea po něm vrhla jedovatý pohled a pak se její tvář proměnila ve stejnou prázdňovou masku, jaká chránila Carnea před celým světem.

"Počkej, podívej..." začal.

Ale ona ho setřásla a odběhla z mola. Zaraženě za ní hleděl.

"Řekl jsem něco špatně?"

Carnea zdvihla obočí. "Nejde o to, co jsi řekl, ale co jsi."

"Říkáš to, jako bych byl nějaká zrůda," vyštěkl, zachvácen náhlým vztekem. Nedokázalo ji vyvést z míry ani to, že jí svedl dceru. Možná měl Rousseau nakonec pravdu.

"Ve středověku by ti tak říkali."

"Řekni mi jedinou věc, kterou jsem jí ublížil."

"Kdyby mi karty ukázaly, že jí ublížíš, nikdy bys na Charmaine nevkroutil."

"Karty!" Bláznivá čarodějnice.

Pokrčila rameny a vydala se k domu.

Té noci spal sám, poprvé po třech týdnech. O půlnoci vyslal Layiu, aby se podívala do oken Althaeiny ložnice. Závěsy byly roztážené, ale uvnitř byla tma. Layiny modifikované sítnice mu ukázaly Althaeu ležící na posteli, paže obtočené kolem starého plyšového medvěda a pohled upřený do stropu. Plakala.

S provinilým pocitem zavolal Layiu zpět a stále nechápal, čím se dívky dotkl.

Příštího rána mu věnovala plachý úsměv a Eason se snažil rozptýlit její rozpaky nadšeným líčením, jak s pomocí žacího traktoru obnoví všechny staré cestičky vinoucí se ostrovem. Následující noci ji znovu přivítal ve svém lůžku, ale v její mysli nyní byla nová tajná komůrka. Střík mu dal vycítit neproniknutelnou mlhovinu v centru jejích myšlenek, kterou nedokázal rozptýlit sebelepším milováním, ani v něj vyšší extází.

Carnea seděla za stolem ve své pracovně a zabývala se vykládáním tarotových karet. Skládala je do tvaru kříže; každá karta dopadla na hladkou desku stolu s hlasitým plesknutím.

"Chtěl bych se tu usadit," řekl Eason.

"Omrzelo by tě to," odpověděla. "Chápu, že s těmi všemi implantáty jsi teď na koni a všechno ti připadá nové a užasné. Ale čtyřicet let tvrdé práce? Pochybují."

"Neříkám, že všechno odřu sám. Budu ti platit, nejsem chudý."

"Tak věno. Jak dojemné." Ramena kříže se pomalu formovala, pět karet po každé straně. "Muž, kterého si Althaea vybere, se nebude muset vykupovat. Uvítám ho s otevřenou náručí. Bude mít Charmaine, protože Charmaine patří Althaeae. Jak prosté, Easone. Zeptal ses jí, jestli chce ostrov sdílet s tebou?"

"Ne," připustil. Část dívčiny osobnosti, kterou před ním skrývala, mu dělala starosti. Znamenalo to, že už mu nepatří celá. Nevěděl, jak se k tomu postavit. V jistém smyslu byla stejná jako její matka.

"Fajn," řekla Carnea, "nemyslím, že zrovna teď je ta pravá chvíle na vroucí vyznávání lásky."

Rozzuřilo ho, jak si s ním pohrávala. Nahnul se nad stůl a chytil ji za zápěstí, když pokládala poslední kartu. Injektor mu do krve vstříkl čerstvou dávku Stříku.

Carnea se jeho silnému stisku nebránila. Ucítil její chimérické myšlenky; překvapení, ale žádný strach.

"Možná na ni žárliš," řekl tvrdě.

Krátký údiv byl rychle vystřídán pocitem rozhořčení. "Kvůli tobě? Božíčku, to určitě." A jako pokaždé její srdce zatoužilo po Vanstonovi.

Raději spolkl vzteklost odpověď. Matka i dcera mu byly tak zatraceně cizí, obě se vymykaly jakékoliv běžné kategorii.

"Pustíš mě už, prosím?" pronesla Carnea ledovým hlasem.

Pustil ji a svezl se zpátky na židli. "S mými penězi by se tu všechno změnilo," nechtěl se vzdát. "Mohli bychom koupit další traktory, vyčistit cesty džunglí, najmout dělníky, aby zkultivovali prales. Dům také potřebuje opravit."

"To je zkratka, Easone, to je ta pohodlnější cesta. Chceš být manažer, majitel plantáže s velkým domem, pro kterého by pracovali druzí. To ale není náš způsob života. Život se skládá z pravidelných cyklů a člověk nemůže bojovat s tím, co mu diktuje příroda. Teď už není daleko chvíle, kdy Charmaine připadne Althaeae, stejně jako jsem ji před lety získala já. Já jsem se o ostrov moc dobře nestarala, ale Althaea se svým mužem si povedou lépe. Pomalu dají Charmaine do pořádku. Každý den se budou setkávat s novými úkoly. Jejich život bude naplněný skutečným uspokojením, ne tou levně koupenou vděčností, kterou nabízíš ty."

"Tak se těch svinských peněz ani nedotknu. Může mě mít takového, jaký jsem teď - jako námezdního dělníka."

Carneina maska netečnosti se poprvé za tu dobu prolomila. Věnovala mu unavený úsměv, v jejích smaragdových duhovkách zakmitl soucit. "To vyjde nastejno," řekla tiše. "Jak pro mě, tak pro ni."

"Já to nechápu, vážně to nechápu. Přiveď mě sem, pomůžes mi spolu s tím monstrem zbavit se pronásledovatelů, pícháš se mnou, nevádí ti, že to dělám s tvou dcerou. A teď mi řekneš, že mě tu nechceš."

"Můžeš tu zůstat, jak dlouho budeš chtít. Ale ani Althaea ani Charmaine ti nikdy nebudou patřit."

"Proč?" vykřikl.

Beze slova odkryla kartu uprostřed kříže. Obrázek na ní byl vyveden s mimořádnou pečlivostí, dokonalé ztělesnění temné noční můry. Obrázek představoval smrt.

Klinika patřila Torreyi. Byla to třípodlažní post-skleníková budova v brettonské čtvrti, jejíž terasovité balkóny obklopovaly cihlový dvorek. Eason seděl v pohodlně zařízené recepci ve druhém patře a hleděl na protější balkón.

Přidělili mu vykonavatele; Ke věno vi mohlo být ke třiceti, jeho implantované oční bulvy byly absolutně černé. Eason odha-

doval, že zvládnou infračervené vidění, uzpůsobené k zachycení i jediného fotonu. Také si nikdy nebyl jistý, zda se na něj Keverne právě dívá.

Eason nebyl zvyklý na vykonavatele v exekutivních funkcích. V jeho klanu žádní nebyli, představovali by příliš velkou koncentraci moci. Buď měli u Torreyi větší důvěru než u šéfů klanů, nebo její možnosti manipulovat lidskými jedinci byly větší, než se tušilo.

Eason vytáhl z kapsy u bundy dvě ampule Stříku a položil je na stůl před sebe. Uvědomil si, že se Stříku zbaví jedině tak, že bude hrát s otevřeným hledím. Byla to hazardní hra, největší v jeho životě, ale on potřeboval, aby se situace vyjasnila. Jestli to byla Torreya, kdo za ním v millfieldské hospodě poslal vykonavatele, nemohl by se ukrýt ani na souostroví, a už vůbec nějaký pán ostrova. Torreya by si ho dříve nebo později všimla a ona nepatřila mezi ty, kteří zapomínají.

Smrt. Právě to mu karta ukázala. A i když si to nerad přiznával, každé z Carneiných proroctví se zatím s nepříjemnou přesností vyplnilo.

Kvůli té kartě se nakonec odhodlal navštívit kliniku. Nechtěl dovolit té bláznivé čarodějnici, aby ovlivňovala jeho rozhodnutí, aby do něj zasévala pochybnosti a aby se lekal každého stínu. Teď už ho ovládat nebude.

Ale i přes všechna pevná rozhodnutí musel vynaložit veškerou svou vůli, aby se mu netřásl hlas, když promluvil. "Mám jich na prodej dvě stě devadesát," řekl Ke věno vi.

Keverne uchopil jednu z ampulí a prozkoumal klanovou pečeť. "Ach ano, byli jsme zvědaví, kdy se k nám tahle várka vrátí. Od Tenvise to bylo nerozvážené snažit se o obchod bez našeho vědomí. Je od vás rozumné, že jste tentokrát přišel rovnou za námi. Kolik za ně chcete?"

Torreya o tom věděla, a přesto mu nabízí obchod! Takže to nebyli její vykonavatelé. Skoro se ušklíbl. Carnea a její karty se konečně splety. "Kůru hormonálních neuroexpandérů plus tři sta tisíc liber."

"Naším zájmem je přirozeně udržovat empatické schopnosti pouze mezi našimi lidmi," řekl Keverne. "Takže vám mohu nabídnout hormonální kůru a padesát tisíc."

Hormonální kůra stála sto padesát tisíc. Což znamená, kalkuloval, že mu nabízejí čtyřicet procent skutečné ceny Stříku, "Sto tisíc."

"Sedmdesát pět."

"Platí." Bude to víc než dost na nové vybavení k udržování ostrova a ještě dost zbyde na rekonstrukci domu - počínaje manželskou postelí.

Výměna se odehrála v přístavní krčmě necelou hodinu poté. Eason nečekal žádné problémy, ale pro všechny případy měl v injektoru založenou novou kapsli. Necítil kupodivu žádné děja vu, když znovu seděl za hrubým stolem hospody, zatímco Layia se vznášela nad střechem a sledovala okolní ulice. Po šesti týdnech kácení stromů a opravování zemědělské techniky měl bizarní pocit nepatřičnosti.

Keverne přišel včas v doprovodu dalších dvou vykonavatelů, jejichž zbytné svalstvo bylo parodií na podobu lidské postavy. V přítmí zadního lokálu si vyměnili balíčky a Eason byl venku. Venku z krčmy, venku z vlastní minulosti. Pohyboval se rychle. Neběžel, ale kráčel rychlým pružným krokem a nervový booster mu sladce zpíval podél páteře.

O deset minut později byl zpátky na *Orfeovi*. Doma a v suchu. Zasmál se, když vystoupil z opojení neurochemikáliemi a zvedl Althaeu ze země, zatočil se s ní a vtiskl jí polibek. Jeho nálada byla nakažlivá, objala ho také, víc než kdy jindy za poslední týden.

Jakmile opustili přístav, odešel do své kajuty, vyndal si prázdnou kapsli boosteru a místo něj založil do uprázdněného injektoru hormonální ampuli. V podlouhlé krabici o velikosti lidské paže jich hnízdilo sedm, každá z nich se měla vstřebávat čtyřicet hodin.

Ža to, co se z něj stalo, vděčil svému klanu a jeho přísným požadavkům na adaptaci těl svých členů. Teď se rozhodl ten proces obrátit nebo alespoň eliminovat.

Studium rozšíření lidského intelektu trvalo dvacet let důkladného výzkumu. Cílem bylo využít skrytých možností lidského mozku. Dříve si lidé tento skrytý potenciál sotva uvědomovali a vystačili si s nějakými patnácti až dvaceti procenty mozkové kapacity. Ale lékařskému průmyslovému klanu z Birminghamu se před třemi lety podařil v tomto oboru výrazný průlom.

Vysoká cena zabránila rychlému šíření nové léčebné kúry, ale řada klanů usoudila, že se jim vyplatí investovat do svých nejvyšších představitelů. Věděl, že výzkumníci z jeho vlastního klanu se dožadovali této aplikace v době, kdy klan opouštěl. Také se říkalo, že vládcové města podstoupili kúru, aby se stali politickými Napoleony a posílili svou moc, aniž by museli přijmout do svých řad jediného nového vykonavatele.

Hormony v ampulích působily jako synaptické stimulanty a každé nezaměstnané buňce šedé kúry mozkové sehnaly práci. Schopnost přemýšlet se mu na konci kúry ztrojnásobí a kapacita paměti se rozšíří ještě mnohem víc. Od této chvíle se bude rozhodovat na základě racionality, nikoliv tréninkem vycpovaných instinktů. Charmaine už přestane být pouhým odpočinkem. Carnea se stane malichernou nepříjemností, kterou může bez problémů ignorovat. Althaea bude jeho a spolu s ní i celý ostrov. *Fait accompli*. A kdyby Carnea měla nějaké námitky ... během života u moře se přece občas stane, že se někdo nešťastnou náhodou utopí.

Měl skvělé vyhlídky. S Charmaine udělá hotové zázraky; chytří a tvrdý pán ostrova se spoustou peněz k investicím, to bylo přesně tím, čím se chtěl stát. Za několik let se ostrov změní k nepoznání.

Vyšel na palubu. Loď obklopovalo ticho a vlhký mořský vzduch. Carnea se opírala o stěžeň a zasněně o čemsi přemýšlela. Althaea ležela na střeše kabiny opřená o lokty, košili rozepnutou, a nechala se chladit vánkem.

Přešel na zád a zahodil ampuli nervového boosteru daleko do vody. Se žbluňnutím se potopila a vyvolala na hladině několik drobných vlnek. Layia zkoumavě zakroužila nad místem dopadu a pak se vrátila k *Orfeovi* a doúlevného stínu jeho membránové plachty.

Následující týden si prožil peklo. Nevolnost a slabost ho téměř neopouštěly, zatímco se hormony prodíraly jeho mozkem. Když přišly deště, vděčně je uvítal a zimničně se chvěl na verandě své chatky.

Althaea byla přesvědčená, že chytil nějaký virus, ale podařilo se mu vymluvit jí, aby poslala pro doktora z famích ostrovů. Samozřejmě z milování nic nebylo, ale ona s ním přesto každou noc sdílela lůžko. Utěšoval se představami, do jakých výšin se jeho mysl dostane, až bude kúra u konce; bude se vznášet jako orel mezi velehorskými vrcholky nirvány.

Osmého dne se probudil do kalného ranního světla, které pronikalo škvírami mezi prkny jeho domku. Althaea se choulila pod příkrývkou, obklopená hnízdem z polštářů.

Jeho vnímání zaprášené dřevěné místnosti bylo ostřejší než kdy předtím. Měl pocit, jako kdyby náhle získal dva dokonalé retinální implantáty po celoživotní krátkozrakosti.

Vzpomínky získaly stejnou zřetelnost jako události v přítomném čase, pestrá koláž obrazů a pocitů mu tančila téměř před očima. Byl tam jeho úděs, když se začal had Solanga zatahovat kolem těla Whitleyho, brutální rozkoš prvního milování s Althaeou. Mohl si přesně vybavit část ostrova, po níž kráčel před dvěma týdny nebo před měsícem, každou minutu ve všech detailech: stromy, keře, popínavé rostliny, zahnědlé listy travin nad břehem, vše s dokonalou ostroostí a texturou.

A bylo toho víc, ze vzdálenější minulosti. Vybavil si obličje a postavy z dětství, lidi, na které nepomyslel už desítky let. Získal znovu celý svůj život, včetně všeho dobrého i zlého.

A přímo uprostřed všech těch zázraků našel řešení, k němuž ho jeho hyperaktivní šedé buňky dovedly s nezvratí tel nou jistotou: už věděl, kdo je Mullen.

Dveře pracovny udeřily s prasknutím o stěnu. Eason se přehnal místností k fotografii na zdi a prohlédl si ji. Carnea, Krelage

a Vanstone, rozesmátá rodinka překonávající na obrázku entropii času, paže kolem ramenou, sjednocení vzájemnou láskou. Vanstone ve svých dvaceti letech, s vousem, blond vlasy a modrými očima. Mullen. A Carnea byla Althaea.

Otočil se, když uslyšel kroky bosých nohou na dlaždicích. Carnea stála ve dveřích, oblečená ve vybledlém purpurovém županu.

"Co jsi to udělala?" zeptal se.

Její tvář zůstala ledově nehybná.

Přistoupil k ní, vybičovaný čerstvou dávkou Střiku v krvi. "Co jsou zač, Althaea a Mullen?" Prsty jí sevřel hlavu jako do svěráku.

Kortexem se mu prohnala záplava úžasné jasných světél, zvuků a pocitů.

Konečně vstoupil do jejího vědomí. Rozšířená mysl podpořila empatické schopnosti Střiku, stejně jako každé jiné mozkové funkce.

Zavířili kolem něj duchové, matné vzpomínky na dětství, skvrny základních barev, v nichž sotva poznal lidské postavy, svět obydlený obry. Všechno bylo dovedeno do extrémů: teplo i chlad, hlad i nasycení, zápach a vůně, vztek i radost.

Éru dětství si nemohl s ničím splést, byla to silná vrstva jasu a vzrušení. Dlouhá zlatá léta, během nichž byl celý svět hodný a každý byl kamarád. Večírky, sladkosti, dárčky a ztřeštěné úbory, úsměvy a vřiskavý smích. Viděl jejíma očima Charmaine před mnoha lety, takovou, jakou ji toužil sám mít. Probíhala nekonečnými uličkami mezi pečlivě udržovanými stromy, nohy se jí bořily do hustého koberce zastřížených trávníků, vzduch kypěl svěžími vůněmi a pestrými květy.

Jejímu dospívání dominoval Vanstone, byl přítomný v každé její myšlence. Od okamžiku, kdy vystoupil na pobřeží z jedné z obchodních lodí, už nikdy nepohlédla na nikoho jiného. Její tehdejší milenec, patřící do jedné ze sběračských rodin, byl bez váhání a bez lítosti zapomenut, a pak se vzali během úchvatného celodenního karnevalu uspořádaném na pláži ostrova.

Eason tím proběhl a instinktivně pátral po stínech temnějších emocí, po smutku a toužení, které ji doprovázely až do dnešních dnů. Našel mučivě bolestný pocit zrůty, když se Vanstone a Krelage utopili. Pusté měsíce smutku, které následovaly. Myšlenky na sebevraždu, aby se mohla znovu setkat se svým milencem. A nakonec rozhodnutí: to, co mezi nimi vzklíčilo, bylo příliš vzácné, než aby to mohla nechat zemřít.

Eason s ní ohromeně sňal dlaně. "Bože, ty jsi Vanstona nechala klonovat." V mozku mu zněl dlouhý pohovor, který měla se svým Otcem před osmnácti lety. "A sebe taky. Oba dva."

"Ano. Vytvoření dokonalých klonů bylo obtížné i pro mého otce. Ale nakonec zvítězil. Vypěstoval je ve své laboratoři a já je odnosila; zárodek sebe a zárodek Vanstona. Když se narodili, nechala jsem si Althaeu a Mullena jsem dala na vychování Církvi. Řád laiční po každém novém přírůstku."

"Ty si vážně myslíš, že se do něj zamiluje, vid'?" zeptal se ohromeně.

"Už se stalo, nemohlo to dopadnout jinak. Naše vzájemná láska byla příliš silná, příliš krásná. A tentokrát už žádné neštěstí nebude. Vyčetla jsem z karet, že oba zemřou stářím."

"Zneužila jsi mě. Taky jsi měla milence před Vanstonem. Proto jsi mě sem nechala přijít, aby se podmínky co nejvíc přiblížily tomu, co bylo kdysi."

"Samozřejmě, stejně jako jsi ty využil nás k útěku kdoví před kým. Althaea musela poznat rozdíl mezi neplodným sexuálním poblázněním a opravdovou láskou, kterou jí může dát jedině Mullen."

"Ty čarodějnice! Nemůžeš jí takhle diktovat život."

"Je to můj život, Easone. A ty víš, že ona ti nepatří. Viděl jsi, jak na ni Mullen zapůsobil. On se vrátí, jako se vrátil můj Vanstone." Usmála se vzdáleně vzpomínce. "Byl statečný, utekl od Církve a její strohé disciplíny, protože beze mě nemohl být."

Vzpomínka na to ráno před třiceti lety, když viděla u Charmaine zakotvenou ukradenou loďku a Vanstona prosícího jejího Qtce, aby ho neposílal zpátky.

"Tentokrát to bude jinak," zarval na ni. "Nedovolím, aby to tak bylo. Althaea je moje."

Carnea se začala smát. Zavrčel v bezmocném vzteku a vyběhl z pracovny.

Když běžel po trávě ke svému domku, náhledem ranním nebi se už rozpouštěl s Vit Aureoly. Althaea stála na verandě a protahovala se. Usmála se na něj, ale úsměv ji brzy přešel, když spatřila výraz jeho obličeje.

"Co je?" zeptala se.

"Mullen. Miluješ ho?"

"Easone, co to sakra..."

Vyrazil ze sebe přidušený výkřik a nechal si do žil vstříknout mohutnou dávku z injektoru. Střík mu projel mozkiem a všemi kapilárami. Jeho svět se naplnil bláznivým tancem světlušek a jisker. Někde nedaleko začala Althaea v panice křičet.

Její vzpomínky zachvátil chaos. Našel tam Mullena, jak nosí koše s pomeranči, krásný chlapec, který najednou nevěděl, co říct, kdykoliv na něj promluvila, ale který si s ní přesto toužil povídat. Jak často se smál a jak nádherně vypadal. Jeho tvář čím dál víc vyplňovala její myšlenky.

Eason se prodral vodopádem jejích pocitů do současnosti.

Nechtěla mu ublížit. Nevěděla, jak mu má říct, že už miluje někoho jiněp. Protože Eason byl vším, co si myslela, že od muže může očekávat. Chladná rozvaha, fyzická rozkoš, kterou jí přinášel, i jeho nejasná minulost. Fascinoval ji, byl to vpád exotiky do jejího obyčejného života. Zasloužil si něco lepšího, než být odsunut stranou kvůli někomu, koho sotva znala, ale na koho nemohla zapomenout. Bylo to hloupé, dětinská romantika, ale nemohla si pomoci.

A hluboko v jádru mlhoviny jejích pocitů našel bariéru, horizont událostí obklopující duši a vypouštějící pocity do sklepení její osobnosti.

Napřel se proti té bariéře a přitom se snažil uniknout zběsilému bušení odmítavé reakce. Pak pronikl skrz. Volný pád úplně novou vrstvou vzpomínek. Budoucích vzpomínek.

"Celý život prožijeme v jediném okamžiku," říkala mu Carnea. "Vědomí je jen okno skrz čas." Čarodějnice a ty pitomé cikánské karty. Její víra v duchovní sféry jako náhražka víry. Tak si to alespoň vždycky myslel.

Nyní, ať už tím nyní bylo cokoli, prožíval pocit čirého úžasu, jako ztracené dítě v katedrále vybudované z duhy.

Začal záplavu vzpomínek skládat do uceleného obrazu. Viděl Althaeu v pětadvaceti, ve třiceti, v padesáti, potom jako šedovlasou čtyřicetiletou stařenku. Ležela na posteli s nepohyblivými klouby a hleděla oknem ven na Charmaine, které věnovala svůj život; na vyrovnané řady stromů, na střechy rybářských chat, na houf lidí, kteří připravovali stoly na večerní slavnost, na rozesmáté děti. Byla obklopena vděčnými dětmi, vnoučaty a dokonce šesti pravnoučaty. Zavřela oči v dokonalé spokojenosti.

Vidina smrtelného lože ho vydělala. Sklouzl zpátky do její blízké budoucnosti.

Mullen se objeví za deset dnů, na malé loďce sem do vesluje až z daleké Olivieri. Vezmou se o měsíc později, horký písek pláže ji bude během obřadu pálit do chodidel. Spletla se jen v počtu dětí, nebude jich mít deset, ale jen sedm. První z nich bude chlapeček a pojmenují ho Krelage, aby udělali radost její matce.

Mohl je cítit v její děloze, jak jí slabě kopou v břiše, bolest a pýchu prvního porodu, mezi nohama krev a vlhkost, ale také něco malého a hýbajícího se. Mullenův pyšný úsměv prozáří celý její svět.

Utekl, tak, jako utíkal vždy. Vrátil se do jediného místa, které mu zůstalo. Jeho vlastní dětství, požehnání nevinného mládí, přesně to, co celý život hledal.

Objaly ho známé letní dny z dětství: čas, kdy nikdy nezapršelo a slunce zářilo na obloze po celý den, honičky po trávě se psem, s papírovým drakem a s kamarády, nekonečný smích.

Pak nad jeho hlavou začala budoucnost zastíňovat slunce, jako by se zatahovala nějaká černá membrána. Eason zůstal stát sám na potemnělé louce, na zemi u nohou zapomenutý drak. Pohlédl na otvor v prostoru nad hlavou a přál si vědět, co ho tam čeká. -

Vědomí ho vyvrhlo do skutečného světa. Ležel schoulený v prachu před dřevěným domkem, Althaea se nad ním s účastí skláněla.

Pootevřeným okem zahlédl výřez oblohy, střechu domku a její vyděšený obličej.

Každý z jeho vybuzených neuronů se dovolával pozornosti a spouštěl kaleidoskopické záplavy živých obrazů a babylónský proud překrývajících se dialogů. Tři životy, dohromady sto osmdesát let lidského života měl natěsnány v hlavě a nenechávaly mu žádný prostor pro jeho vlastní myšlenky, ztratil svobodu být sebou samým. Ze všeho nejhorší byl jeho životní příběh, minulost, přítomnost i budoucnost úhledně seřazené za sebou, každé pronesené i zaslechnuté slovo, každý pohyb, každý dotek bolesti, navěky uzamčené v toku času, se neustále stávaly, stávají a budou stávat. Nebylo úniku.

Althaea se ho ptala, co se stalo.

"Easone, prosím tě, řekni něco. Řekni mi, co se děje. Prosím."

Vzlyk, kterým zakončila poslední větu, mu zarachotil v hlavě se zdvojenou ozvěnou na každé straně skutečnosti. Řekla přesně to, co věděl, že řekne.

Následoval mučivý týden, udivený psychiatr na centrálním ostrovu Církve, uklidňující prášky. Zoutalá víra, že nad tím zvítězí, že stačí silná vůle, aby zapomněl na svou budoucnost.

Skončilo to teprve tehdy, když roztáhl prsty, přitiskl si je k hlavě a spustil galvanické buňky nabitě elektřinou. Pamatoval si svůj syrový, dementní řev, který už předtím slyšel po celý týden.

Pootočil hlavu, aby naposledy zahlédl její andělskou tvář. Kdesi v uragánu vzpomínek pocítil lásku a okouzlení, jediné, které kdy v životě zažil. Ale obojí zanikalo v neutuchajícím výkřiku.

Nejprve přišly slzy a potom konečně ten zmučený nářek utíchl.

Ondřej Nečas

Jeden den od Síría

Probudilo mě hučení brzdících motorů, první zvuk, který signalizuje opuštění hyperprostoru. Nebývá nijak zvlášť hlasitý, ale po naprostém tichu, které při skoku panuje, je to tak prudká změna, že setrvat ve spánku by mohl jedině člověk hluchý, případně mrtvý.

Narovnal jsem se v sedadle a pohlédl okénkem ven. Do očí mě udeřila záře Síría, což znamenalo, že jsem u cíle. Průzory v protější stěně jsem viděl orbitální stanici Oligon, nacházející se na oběžné dráze kolem planety *Beta*. Já a Chris Obneil na ní sloužíme už druhý rok. Je to práce poněkud nudná, zvlášť po půl roce stráveném na Uranu, ale nestěžuji si. Tu a tam se objeví nějaká loď s pasažéry toužícími po společnosti, která je ve vesmíru vždy vzácná, a hned je o vzrušení postaráno. Něco nakoupíme, vyměníme si novinky, případně odešleme nějakou poštu - je přísně *zakázáno* používat k várko ve vysílače k soukromým účelům, navíc o nějakém soukromí tu nemůže být ani řeči. Rozhodně je lepší poslat po přátelích dopis, než se snažit odeslat zprávu rádiem. Dorazila by nejdříve tak za osm let.

Jelikož jsem se na palubě zásobovací lodi nacházel já, odpadla pilotovi řada povinností. Nemusel složitě žádat o povolení k připojení a potom sám vykládat zásoby, prostě nechal všechno na mně.

Asi za patnáct minut, když byly všechny zásoby uloženy ve skladišti, loď zase odletěla. Stál jsem v přechodové komoře a díval se za ní, jak zrychluje, dokud mi nezmizela. Pak jsem prošel chodbou a dal příkaz k zasunutí přechodového tunelu. Musel jsem to provést ručně, protože panel počítače byl zhasnutý. Chris už asi spí. Rozhodl jsem se, že ho nebudu budit, a prošel jsem kolem dveří jeho pokoje rovnou do velínu.

Byla tam tma, ale při mém příchodu se světla pomalu rozzářila. Shledal jsem, že se za dobu mé nepřítomnosti nezměnilo vůbec nic. Začal jsem si pomalu uvědomovat, že mě tato práce vlastně docela baví. Takových jako já by se na světě našlo asi dost málo, alespoň těch s čistým trestním rejstříkem. Jistě, mnoho lidí se vydává pracovat na orbitu ve snaze najít klid a samotu, ale vždycky to musí být alespoň relativně blízko Země, aby se dalo chytit televizní vysílání a tu a tam si odskočit na víkend domů.

Hodil jsem na stůl balík nových časopisů, bude dost času naučit se je nazpaměť, a posadil jsem se k počítači. Přece jen se tu něco změnilo. Vedle monitoru byla nainstalována kamera. Tak Chris se konečně rozhoupal opravit starý videoblaster, přestože několikrát tvrdil, že ho opravit nelze. Taky mi mohl oznámit, že se do toho hodlá pustit, sehnal bych pár slušných filmů.

Neodolal jsem a zapnul počítač. Jakmile naběhl systém, obrazovka potemněla a kamera namířila přímo na mě. Asi identifikační program, Chris se zřejmě začal nudit, a tak si krátil čas vymyšlením hloupostí.

Na monitoru se objevil obrázek ve velice slušném rozlišení. Byla to tvář mladé ženy, asi pětadvacet, s tmavě modrými očima a mírně narezlými vlasy. Zároveň se z reproduktorů ozval hlas: "Chrisi?" Drobné zaváhání a hned nato konstatování: "Ne, vy nejste Chris. Kdo jste?"

Představil jsem se jí, jen proto, abych poznal, co všechno dokáže.

"Ach ano, už si vzpomínám. Chris mi o vás vyprávěl. Jmenuji se Rebeka. Jsem ráda, že vás poznávám."

MUšel jsem se tomu programu obdivovat. Takové úvodní sekvence jsou vcelku běžnou záležitostí, při nekonečných dnech ve vesmíru je nějaká společnost alespoň na obrazovce počítače příjemným rozptýlením. Daly se sehnat programy různé kvality i stupně slušnosti, ale tento byl rozhodně nejlepší, jaký jsem kdy viděl. Nejspíš Využíval Ralphsova mimického generátoru, založeného na simulaci svalů lidského obličeje, ale jeho synchronizace s řečí byla prostě dokonalá. Navíc musel tento program komunikovat s optickým konvertorem videoblasteru, jak jinak by mohla poznat, že nejsem Chris. Její reakce na moje jméno byla pochopitelná, koho jiného by tu mohla čekat. Rozhodl jsem se trochu ji vyzkoušet.

"Rád bych, abychom si tykali, kdyby ti to nevadilo."

Prekvapila mě.

"Jistěže, El tone, budu moc ráda." "Jak se dostanu do systému?" zeptal jsem se. "Přepnu tě tam, jestli chceš. Kdybys mě potřeboval, napiš jen REB." A zmizela. Objevilo se tradiční prostředí systému, jen malý zelený obdélníček v pravém dolním rohu hlásil, že je stále připravena.

Pročítal jsem si hlášení. Nic zvláštního v nich nebylo. Snažil jsem se na ni nemyslet, ale nešlo to. Pokud ji naprogramoval Chris, měl k tomu určitě nějaký důvod. Ale pokud ne, jaké možnosti vlastně zbývaly? Mohla být opravdu složitý a drahý program, který Chris někde koupil, ale stále tu byla otázka, proč by to dělal. Také mohla být skutečný člověk, ne program, ale živá žena, která se nám napíchla na počítač, ale tuto možnost jsem ihned zavrhl. Tady, více než osm světelných let od Země, kde není prakticky nic, kdo by tu co pohledával a co by chtěl najít v našem počítači? Navíc každou loď v okruhu světelné minuty by naše přístroje ihned odhalily. Rozhodl jsem se si s ní trochu promluvit.

Objevila se ihned, jenomže místo světle hnědorezavých vlasů měla tentokrát tmavě modrý odstín.

"Co bys říkal téhle barvě?" otázala se dřív, než jsem stačil cokoliv říct.

"Řekl bych, že byla populární tak před deseti lety." A honem jsem dodal: "Ale sluší ti."

"Móda dnes už prakticky nic neznamená. Koho zajímá, co říká Paříž? Na Marsu se zásadně nosí něco docela jiného. A zrovna tak na Měsíci. Když si na sebe vezmeš staré šaty po

babičce a někdo by chtěl ohrnovat nos, stačí poznamenat, že je to ve stylu nové vlny třeba z Venuše a nikdo ti nic nedokáže. Ještě všichni puknou závistí.

Co jsi mi to chtěl?" zeptala se pak.

"Poslední hlášení je tři dny staré. To neměl Chris od té doby zapnutý terminál?"

"Naposledy jsem s ním mluvila před 74 hodinami a 12 minutami. Přibližně. Tomu systémovému času se nikdy nedá příliš věřit. Za jediný týden se klidně zpozdí třeba o tři vteřiny."

"A od té doby o sobě nedal vědět?"

"Ne."

V té chvíli mi to došlo.

Byl to jeden z obvyklých Chrisových žertů. Asi nepředpokládal, že si budu myslet, že spí, a nebudu ho rušit. Čekal, že vtrhnu do jeho kajuty, tam zjistím, že není k nalezení, a mou první reakcí bude sednout k počítači a podívat se do záznamů. V tom okamžiku se na scéně objeví Rebeka a suše mi oznámí, že Chris zmizel před třemi dny. Musel to připravovat pěkně dlouho. No, když už si s tím dal takovou práci, přece mu to hned nepokazím. Pro začátek zjistím, do jakých detailů si své zmizení připravil.

Prohledal jsem obytné části stanice. Jak jsem předpokládal, nikde jsem ho nenašel. Pak jsem si znovu a pečlivě přečetl všechny záznamy. Narazil jsem na neobvyklý úbytek energie, ale tím jsem se nezabýval, brzy jsem našel něco mnohem zajímavějšího. Jeden z výsadkových modulů chyběl. Jestliže s ním Chris někam odletěl, měl bych ho najít na radaru. Zkusil jsem to a neuspěl. Takže k otázce *kde je Chris* přibyla další,

a sice *kde je modul*. I kdyby letěl plnou rychlostí, to jest nějakých 70 km/s, tak se těžko mohl za tři dny dostat z dosahu radaru, navíc k tomu neměl dostatek paliva.

Někdo může namítnout, že jsem si už dávno měl začít dělat starosti, jenomže to nezná atmosféru satelitní stanice. To je totiž místo, kde se vůbec nic neděje. Minuta za minutou se vleče, jako by neměly nikdy skončit, a přitom přeběhne týden a ani si toho nevšimnete. Člověk si prostě nedokáže připustit, že by se tady mohlo dít něco, co by stálo za pozornost. Ještě dlouho jsem si myslel, že Chrisovo zmizení je jen další z mnoha akcí na ukrácení dlouhé chvíle, taková lepší verze hry na schovávanou.

Jenomže Chris se stále neobjevoval a já konečně dostával strach. Blížila se totiž chvíle pravidelného odesílání zprávy na Zem. Hlášení se posílá jednou týdně, přičemž i po superrychlém kvarkovém pulsu mu to trvá šest dní. Takže pokud se Chris do dvou hodin neukáže, budu o tom muset zpravit velení. To by znamenalo průšvih pro mě, že jsem o tom neinformoval okamžitě, ale hlavně pro Chrise. Nezbývalo než čekat.

Neodolal jsem a znovu zavolal Rebeku. Když se objevila, měla kolem krku ručník, v pravé ruce fén a vysoušela si mokré vlasy.

"Byla jsem zrovna ve vaně," řekla na omluvu.

"Podívej," začal jsem opatrně, "cením si toho, že mně chceš předvést všechny své schopnosti, ale budu raději, když budeš nadále podobných efektů používat co nejstřídměji." Vložil jsem do věty všechny své konverzační schopnosti, protože jsem nechtěl, aby se urazila. Některé programy to umějí opravdu přesvědčivě.

"Máš na mysli změny odstínů, mytí vlasů a podobné věci?"
"Přesně tak."

Chvilí uvažovala. "Chrisovi se to líbilo," řekl a potom. "Ale jak si přeješ." Odložila fén a její vlasy přešly plynulým morfinem do stavu, v jakém jsem ji uviděl poprvé.

"Mimochodem," řekl jsem, "ty náhodou nevíš, co je s Chrisem?"

"Od chvíle, kdy vypnul počítač, nevím o ničem." Řekla to malinko uraženě.

Jako by vycítila, že si chci popovídat a zahnat samotu, řekla: "Chris mi říkal, že jsi byl na Uranu. Moc by mě to zajímalo. Jak to tam vypadá?"

Co jsem jí měl povídat? Měl jsem jí předložit žvásty, které se běžně prohlašují na videu a které mají uklidnit veřejnost?

"Víš, ono to tam není takové, jak si většina lidí myslí. Gravitace je příliš velká, aby se dalo normálně volně chodit. Nikdy se nepodařilo vytvořit umělou atmosféru, protože díky velkému tlaku se nedá rozvinout termovrstva, takže je tam taková zima, že všechny plyny kapalní. Pobyt na povrchu je nesnesitelný, i když máš na sobě skafandr, a vybudovat větší podzemní prostory je zase nemožné díky nestabilitě hornin."

"Ale staví se tam přece kolonie?"

"Před třiceti lety kdosi rozhodl, že se bude stavět, tak se staví. Abys rozuměla, potíže je v tom, že Uran nevypadá na první pohled tak nehostinně. Jupiter nebo Saturn se evidentně osídlit nedaly a obří satelitní plošiny se ukázaly být dostatečným kompromisem, jenomže u Uranu někdo vypočítal, že se osídlit dá. No, nevyšlo to. Budeme rádi, když postavíme těžební stanici. Ale ona to veřejnost unese."

Uvědomoval jsem si, že jsem se zbytečně rozpovídal, ale vzpomínky na Uran byly tak nepříjemné, že jsem se o ně potřeboval s někým rozdělit. Prozrazoval jsem teď sice služební tajemství, ale říkal jsem to programu a na to se směrnice nevztahují.

"Abys věděla, za celou dobu, co jsem tam strávil, jsem ani jednou nevyšel na povrch. Většinu práce samozřejmě dělají automaty, ale rozhodně ne všechno jim lze svěřit. Dřív se dařilo získat pro práci na povrchu aspoň nezbytné minimum dobrovolníků, kteří byli za tučnou odměnu ochotni ke všemu, jenomže těch ubývalo. Ani nejvyšší mzdy tam nedokázaly udržet potřebné množství pracovních sil."

A tak se začalo s najímáním vězňů. Šlo o odsouzence za nejhorší zločiny, buďto na doživotí, nebo od dvaceti let výš. Smlouva měla jasné znění: Pět let práce v těch nejhorších podmínkách bez jakýchkoli práv, a pak svoboda. Vláda s tím mlčky souhlasila, protože prostory věznic jsou nedostačující a velmi drahé a trest smrti se stále nedaří prosadit. Vyhovala jim možnost legálně se některých vězňů zbavit.

Pro ně je to jediná naděje, tak není divu, že se najde celkem dost těch, kteří na podmínky smlouvy přistoupí. Háček je v tom, že jakmile jednou podepíšeš, už není cesty zpět. Za celou dobu se ještě nenašel nikdo, kdo by přežil těch pět let. Dvacet procent končí zhruba v prvních třech měsících, většinou sebevraždou. Po takových dvou třech letech propadnou šílenství i ti nejotrlejší, pokud je dřív nedostane rakovina nebo je nepotká nějaká nehoda."

Teď když jsem slyšel vlastní slova, uvědomil jsem si, jak moc jsem si přál s někým o tom promluvit. Všechno to bylo tajné, ani Chrisovi jsem nemohl říct nic bližšího, takže teď to ví alespoň jeden program.

"Tento stav," pokračoval jsem, "by byl nejlepší živnou půdou pro hromadnou vzpouru a pokusy o útěk. Jenomže na té obrovské pusté planetě není kam utéct. Jedinou nadějí jsou zásobovací lodě, které právě proto přilétají jen jednou za půl roku. Ty přivázejí nové vězně, plné pomíjivého optimismu,

a také nové dozorce a další civilní personál, protože většina těch minulých už toho má taky dost.

Já jsem pilotoval transportéry, rozvážející osoby a materiál po komplexu. Celou dobu jsem strávil v tom krytu a situaci venku jsem znal jen z monitorů. Ale běžně jsem se setkával s lidmi, kteří tam venku pracovali a ta atmosféra, která tam vládla, tu bych nepřál zažít nikomu. Další půlrok bych tam nezůstal ani za všechny prachy světa. Prostě jsem byl jenom další nováček, co to nevydržel

Rebeka nereagovala nijak zvláštně, v její reakci nebyl ani soucit či porozumění, ani lítost nad ztracenou iluzí o dalším světě budoucnosti, na který se těší už dvě generace lidstva. Prostě jenom pokývala hlavou a řekla: "Hm."

Po nějaké chvíli se zeptala: "Podařilo se někdy někomu utéct?"

"Nikdy. Ke konci periody jsou už všichni příliš vysílení, než aby se dokázali vzchopit ještě k nějaké akci a kromě toho..." zmlkl jsem uprostřed věty, protože mě upoutal pohyb na obrazovce pohledu vnějších kamen

"Co je to?" zeptal jsem se.

Místo aby otočila hlavu směrem, kterým jsem ji ukázal, zmizela a na monitoru se objevil obraz zmíněné obrazovky, se zeleným naváděcím křížem. Ten se zastavil na podezřelém místě a z reproduktorů se ozval Rebečin hlas: "Myslíš tohle?"

"Ano. Zkus to zvětšit."

Vnější kamera byla namířena přímo na planetu *Beta*. Na jejím okraji se začalo cosi objevovat, pomalu to rostlo a tmavlo. Obraz najel blíž, až se daly rozeznat obrysy.

"Vypadá to jako nějaký vrak," oznámila Rebeka.

"Jak daleko je od planety?"

Chvilku přemýšlela. "Přibližně jedenáct set kilometrů."

"Tedy příliš blízko, než aby ho zachytil radar."

Přikývla.

"Budu se na to muset podívat," řekl jsem a vstal od terminálu.

"Mám to přidat do hlášení?" zeptala se klidně.

"Ach ano, hlášení," vzpomněl jsem si. "No, hlášení snad chvilku počká. Než se vrátím, ohlídej to tu."

Vydal jsem se do hangáru a aktivoval zbývající člun. Byl to krásný štíhlý stroj, v modrobílých barvách, s nablýskanými chromovanými díly, dával jsem si s jeho údržbou dost práce. Chrisův modul, ten, který zmizel, byl stejný, jen ve žluté barvě.

Usedl jsem do křesla, modul se přitom příjemně zhoupl na antigravitačním polštáři, a zapnul jsem lokální počítač. Obrazovka mě přivítala obvyklým logem a hned nato se začala automaticky otvírat vrata. Zapnul jsem napájení a příkon do motorů a pomalu jsem začal zvyšovat obrátky.

Když jsem prolétl vraty a ta se za mnou začala zavírat, vypnul jsem antigravitaci a pustil motory naplno. Člun vyrazil po krásné parabole kolem *Bety* k podezřelému vraku.

Napadlo mě, odkud asi přiletěl. V hlášení o tom nebyla ani zmínka, takže musel přiletět až v době, kdy už tu Chris nebyl. Což ale nevysvětluje, proč ho nezaregistroval radar, myslím v době, než mu ho zastínila planeta. Takové neobvyklosti radar zaznamenává automaticky a záznam zůstává v paměti, dokud ho někdo nesmaže.

Pomalu jsem se blížil k vraku. Kovová konstrukce se temně leskla v záři Psí hvězdy, částečně zastíněná *Betou*. Vypadala jako obyčejná malá vyhlídková loď pro turisty. *Žádné* poškození vidět nebylo, ale všechna světla byla zhasnuta a motory mlčely. Na rádiovou výzvu se nikdo neozval.

Zrovna jsem chtěl zahájit manévry k přístupovému tunelu, ale vtom jsem spatřil cosi, co mě od toho odradilo. Uviděl jsem, jak několik metrů nad lodí, na hranici světla a stínu, visí

malý žlutý člun. Převelice pomalu se pohyboval v náhodném sledu působnosti gravitačních sil. Přední skleněný průzor byl roztržštěný, kousky skla poletovaly volně kolem spolu s kulatými zmrzlými krůpěmi krve. Chris ležel obličejem na obrazovce počítače v palubní desce, oběma rukama svíral páku ovládání kulometů. Hlaveň děla na levém křídle byla obrácená proti kokpitu. Na zbytcích rozbitého průzoru se blyštěla špinavájinovatka.

Potřeboval jsem se napít. V té chvíli bych nejraději prolil hrdlem kanystru lihu, který byl kdesi ve skladu. Spokojil jsem se s lahví ginu, kterou jsme měli proti předpisům schovanou mezi lahvemi mléka. Nějakou dobu jsem vůbec nevěděl, co dělám, kdyby modul neměl automatický návratový program, nebyl bych trefil zpátky.

Nevím, jak dlouho jsem seděl v kajutě, prsty křečovitě svíraje okraj lůžka. Pak jsem si uvědomil, že jsem měl už nejméně před hodinou odeslat hlášení. Je to ironie. Za týden, až má zpráva dorazí k Zemi, se určitě najde nějaký štůra, který upozorní na to, jaké problémy mohlo způsobit ono hodinové zpoždění. A až se dozví obsah té zprávy, bude z toho přinejmenším pokuta. Poručík Gestnere, zanedbal jste své povinnosti porušením paragrafu 12345, velitelství se rozhodlo udělit vám důtku.

Omyl jsem si obličej co nejstudenější vodou a zamířil k terminálu.

"Konečně jsi zpátky," přivítala mě Rebeka, jen co jsem ji zavolal.

"Musím poslat hlášení," řekl jsem asi zcela bez výrazu, "spust' mi editor."

Na obrazovce se rozbíhalo známé okno a program se připravil k záznamu. Pustil jsem se do diktování:

"Velitelství Spojených vesmírných sil, Brusel. Hlášení podává poručík Elton Gestner, velitel orbitální stanice *Oligon* na planetě Sir-Beta, sektor 237C.

Došlo k výjimečné situaci. Po mém návratu na stanici v 21³⁰ byl podle záznamů Chris Obneil, civilní zaměstnanec SVS, který po dobu mé nepřítomnosti převzal velení, 74 hodin nezvěstný. Ve 22⁰⁶ se v dohledu objevilo neidentifikovatelné plavidlo. Pokusy o rádiové spojení negativní. V souladu s článkem 654-h jsem přikročil k jeho průzkumu. 167 metrů od inkriminovaného objektu jsem našel poškozený výsadekový člun *Oligonu*. Rozsah škod značný. V kabině se nacházelo jedno tělo, identifikované jako Chris Obneil. Zranění smrtelná. Příčina havárie - zásah čelního průzoru člunu jednou střelou vlastního lithokremíkového děla. Střela protrhla ochrannou inoxovou fólii, prorazila sklo a v něm se roztržila. V době zásahu se v kabině prokazatelně nacházel pouze zmíněný Chris Obneil. Zranění: zásah asi sedmnácti zrných lithokremíkových střel. Dva průstřely levé paže, tři zrna uvízla v levé plicí, jedno prolétlo srdcem, dvě zasáhla obličej. Smrt nastala okamžitě. Pravděpodobná příčina katastrofy - selhání lidského faktoru. Odhadovaný důvod - sebevražda. *Žádám* o vyslání speciálně pověřeného vyšetřovatele. Konec záznamu.

Dne toho a toho, obvyklá frekvence a kódování, odešli to a pak se vypni, chci být sám."

Seděl jsem strnule na židli a hleděl do prázdné obrazovky terminálu. Myšlenky mi zběsile vířily v hlavě v nekonečných kruzích a já nebyl s to je usměrnit. Do popředí se tlačila jedna: To by Chris neudělal. Nedokázal jsem si představit, jak nasedne do člunu, odletí kilometr do vesmíru a pak obrátí hlavě děla proti sobě a vystřelí. Nehledě na to, že taková manipulace s dělem nebyla povolena, Chris musel nějak

obejít ochranný program. Bylo by přece jednodušší sundat si skafandr a otevřít dveře.

Navic tu byla Rebeka. Proč by se Chris namáhal s tak složitým programem, kdyby si pak chtěl vzít život? Jenomže neexistovalo jiné vysvětlení. Nehoda byla prostě vyloučena, ochranný program by to nedovolil, také jsem viděl, jak Chris křečovitě svírá páku děla. Nemohla to být ani vražda, nikdo, kdo by se nacházel v kabině spolu s Chrisem, nemohl přežít. Kromě toho tu široko daleko nikdo nebyl, nebylo tu kde se schovat, snad kromě té vyhlídkové lodi...

Vyhlídková loď! Ten vrak. Úplně jsem na něj zapomněl. Nevypadal přece jako vrak, který opuštěný poletuje vesmírem, takové bývají zcela zničené a naprosto nepoužitelné ať už na náhradní díly nebo do šrotu. Na tomhle nebylo patrné poškození, sotva by ho jeho majitel jen tak nechal a nepokusil se o opravu, byla-li vůbec zapotřebí.

Jestli Chris neodletěl s úmyslem zabít se, mohla mít jeho cesta jen jediný další důvod: vrak. Těžko říct, zda zemřel dřív, než k němu doletěl, nebo až při návratu. Jedno bylo jisté - musím dokončit prohlídku podezřelého tělesa.

Musel jsem počkat, až z mé krve zmizí stopy alkoholu, jinak by mě člun odmítl poslouchat. Spolykal jsem pár prášků pro spaní a natáhl se v kajutě.

Probudil jsem se za tři hodiny. Hlava mě bolela jak střep, v ústech jsem měl odpornou pachut' a moje útroby svíral pocit hladu. Uvědomil jsem si, že už jsem nejedl hezky dlouho. Prozkoumal jsem mrzák. Našel jsem poslední porci měsíčního sledě. Spokojil jsem se s ní, protože rozmrazovat nové potraviny ze skladu by trvalo dlouho.

Měsíční ryby, jak se dnes říká všem rybám chovaným ve snížené gravitaci, vynikají velejemným masem, ale skladováním se jejich kvalita prudce zhoršuje. Tahle byla snad ještě z minulého roku, chutnala jako suché listí.

Když jsem procházel kolem vypnutého terminálu, napadlo mě, jak asi zprávu o Chrisově smrti přijala Rebeka. Byl to samozřejmě nesmysl, jak by program měl něco takového přijmout? Stejně jsem si s tou myšlenkou dlouho pohrával.

Znovu jsem tedy nastoupil do člunu a zadal souřadnice vraku. Správně bych se o něco takového neměl pokoušet, ne dříve, než dorazí další rozkazy nebo vyšetřovatel SVS. Ale na tom mi nezáleželo. Velení bylo daleko a vyhodit mě nemohli, protože by jen těžko našli někoho na moje místo. Nemohl jsem tady týden prostě jen sedět a čekat.

Minul jsem rozbitý člun s Chrisovým tělem a blížil se k lodi. Měla jedna vrata pro osobní čluny, bližší pohled ukázal, že jsou pootevřená. Zavěsil jsem člun vedle nich, připnul si nádrž s kyslíkem, vystoupil a protáhl se škvírou.

Umělá gravitace nefungovala, proto jsem zapnul magnetické boty. Hangár byl ponořen do tmy, ale jakmile jsem vstoupil, rozzářila se na stropě dlouhá světelná tělesa. Jak už jsem řekl, vrata byla pootevřená, proto tam nemohl být žádný vzduch.

Viděl jsem už v životě několik lidí, kteří byli vrženi z normálního tlaku do vzduchoprázdna. Nedojde k tomu, jak si mnoho lidí myslí, že by se člověku roztrhlo celé tělo na kusy, tak velký ten rozdíl tlaků přece jen není. Spíš dojde k něčemu podobnému, co se stane potápěči, když příliš rychle vystoupí z velké hloubky. Protrhnou se bubínky, popraskají vlasečnice, zejména v očích, ale hlavně nastane srdeční zástava, protože se do krve vyloučí plyný dusík.

Muž, na kterého jsem narazil v hangáru, se vznášel v beztlakovém stavu blízko dveří do obytné části. Z pootevřených úst mu směrem ke stropu trčel tenký ztuhlý pramínek

krve. Mohlo mu být kolem čtyřiceti, řídké černé vlasy mu neposlušně trčely na všechny strany, obličej měl zmodralý a stažený do věčné grimasy údivu a strachu.

Našel jsem panel ovládání dveří. Utěšnil jsem vstupní vrata a napustil vzduch. Za chvíli naskočila i umělá gravitace. Mrtvé tělo se pomalu svezlo k zemi. Přilbu skafandru jsem si raději nesundával, jen jsem vypnul magnetické boty a vydal se na další průzkum.

Hned za dveřmi na mě čekal šok v podobě další mrtvoly. První tělo, se kterým nikdo nehýbal, mě sice nutně vedlo k myšlence, že je celá posádka mrtvá, jenže setkat se se skutečností je přece jenom něco jiného než chladná logická úvaha. Byl to zase muž, tentokrát mladší, tak přes třicet, ležel na břiše napříč chodbou, jenomže oproti tomu předchozímu byl celou dobu na vzduchu. Dekoval jsem své obezřetnosti nechat si přilbu.

Mým úkolem bylo najít počítač, prostudovat záznamy a zjistit, co se tu stalo, případně jestli někdo nepřežil. Po chvíli bloudění jsem našel řídicí kabinu s panelem terminálu. Myslel jsem si, že bude zapnutý, protože všechna čidla doposud reagovala a světla se poslušně rozsvěcovala. Když jsem přistoupil blíž, všiml jsem si postavy sedící vedle panelu. Byla to žena, mladá, seděla klidně, bez hnutí, s hlavou skloněnou, obličej jí zahalovaly husté světlé vlasy. Opírala se zády o panel a vypadala, že spí.

Opatrně jsem k ní přiklekl a odhrnul jí vlasy z tváře. Tmavě modré oči měla doširoka otevřené. Dotkl jsem se zlehka jejího obličej. Kůži měla hladkou, hebkou a tvrdou, jako porcelánová panenka. Skoro jsem přes rukavici cítil, jak je studená. Její bledá ústa byla stažená v dokonalý jemný úsměv, jaký mívají panny ve výkladní skříni. Musel jsem hledět do těch temných očí. Ty oči! Ty jsem přece znal.

Trvalo dlouho, než můj mozek přijal onu zjevnou, očividnou skutečnost. Pak jsem nechal hebké, pavučinovitě jemné vlasy dopadnout zpátky na dívčin obličej.

"Co jsi zač?" vyhrkl jsem na Rebeku, sotva se objevila na obrazovce. Nevypadala, zeje mou otázkou překvapena, tvářila se, jako by ji čekala už dávno.

"Ty ses tam vrátil?" zeptala se místo odpovědi.

"Kdo jsi?" opakoval jsem.

Mdle se usmála.

"Myslím, že už to vis. Jsem kybernet."

"A jak ses sem dostala?"

"Chris mě sem přinesl."

"Z té lodi?"

Přikývla.

"Jak?" pokračoval jsem ve výslechu.

"V paměti vaší průzkumné sondy. Musel vymazat i její obslužný program, a přesto jsem ztratila některé vzpomínky.

Ta loď se jmenovala *Kleopatra* a patřila mému otci."

"Cože?" Tohle sdělení mě mírně vyvedlo z míry, tolik jsem ještě věděl o kybernetech, že jsou lidem podobní úplně ve všem, až právě na tuto jedinou funkci.

"Tedy muži jménem Claude Horth. Udělali mne podle jeho dcery. Rebeka Horthová zemřela před třemi lety při autonehodě, ale její rodiče se s tím nemohli smířit, proto si nechali udělat mě. Mám většinu jejích vzpomínek a prý se chovám úplně jako ona. Ale nejsem ona, jestli ten rozdíl dokážeš pochopit."

Znělo to skoro prosebně, jako by u mé hledala pochopení, kterého se jí nikdy nedostalo. Když se nedočkala, pokračovala:

"Nikdy se ke mně nechovali jako k robotovi, pro ně jsem byla jejich dcera. Měli ještě dvě děti, dvanáctiletého Nika

a osmiletou Vionu. Ti o ničem nevěděli, nepoznali rozdíl mezi mnou a skutečnou sestrou."

Nepřerušoval jsem ji, chtěl jsem, aby mi vše řekla sama. Nezdálo se však, že by chtěla pokračovat. Proto jsem se zeptal:

"Proč jsi mi tohle všechno neřekla hned?"

Zaváhala. V té chvíli bych se vsadil, že odpoví: Neptal ses. Místo toho řekla:

"Měla jsem strach."

Něco mě napadlo.

"Jak daleko jsme od planety, ale přesně?"

"Proč to chceš vědět?" zeptala se. Už nebyla program, který by odpověděl bez zaváhání, ale myslící tvor. Bylo to rozhodně příjemnější.

"Hned ti to řeknu. Ale nejdřív ty."

"1 096 915 metrů," oznámila vzápětí.

"A kolik to bylo minulý měsíc?"

"1200000."

"Proč došlo k té změně?"

Tentokrát zaváhala.

"V důsledku činnosti brzdných motorů po dobu 10 sekund na 0,5 procenta."

"Kdo dal příkaz k zážehu motorů?"

"Já."

"Proč?" musel jsem se zeptat, přestože odpověď byla zřejmá. Chtěla mi prostě zastínit loď planetou.

"Proč?" odsekla, "zkus hádat!" Zdála se být dost rozčilená.

"Kdo ti vůbec dal právo mě vyslyšet?"

"Zapomínáš, že jsem velitelem této stanice a ty se protiprávně nacházíš v našem počítači. Mám právo tě třeba vymazat, když budu chtít. Takže já si tady teď sednu a ty mi hezky popořádku povíš všechno, co se na té lodi stalo."

Trochu se uklidnila. Povzdechla si a dala se do vyprávění:

"Můj otec... tedy Claude Horth si *Kleopatru* koupil ani ne před rokem. Víš, oni byli bohatí."

"Samozřejmě, když si mohli dovolit tebe."

"Dost bohatí, aby mohli mít všechno. Mohli si loď pronajmout, ale raději si ji koupili. Myslím, že vím, proč to tak dělali. Prostě měli pořád pocit, že jim cosi chybí. Pocho-pila jsem to, už když se mnou Angela, Claudova žena, poprvé mluvila. Tehdy jedinkrát se ke mně chovala jinak než jako ke své dceři.

Vzpomínám si, jak jsem vystoupila z auta a ona tam stála. Když mě uviděla, začala plakat. Claude ji utiřoval a něco jí vysvětloval, nejspíš to, že nejsem její dcera, že jsem jen stroj. A já nevěděla, co mám dělat, mám-li taky plakat, nebo se smát, nic jsem v té chvíli necítila. Pak ke mně Angela přistoupila, políbila mě na čelo a začala na mě mluvit. Oslovovala mě "mé dítě" a říkala, že se pokusí dát mi šťastný dornov a přála by si, abych se v jejich rodině cítila dobře. V tom okamžiku jsem si řekla: Ano, budu jejich dcerou, protože tohle jsou jediná lidé na světě, co mě potřebují."

Krátce se odmlčela a pak pokračovala:

"Minulý měsíc otec navrhl, že si uděláme báječné prázdniny v podobě cesty napříč Soustavou. *Kleopatru* jsme do té doby nepoužívali. Otec tedy najal dva piloty a vydali jsme se na cestu. Nejdřív jsme zamířili k Jupiteru a strávili tam dva dny. Další zastávka byla na Evropě, pak Kallistó, Saturn a jeho měsíce, už ani nevím které.

Další skok měl vést k Plutu. Jenomže jsme se vynořili kousek od Síría. Piloti samozřejmě dělali, že se nic neděje, omlouvali to chybnými daty v počítači. Jeden z nich sestoupil dolů, tam, co jsou čluny, a cosi tam hledal snad závadu. A když byl uvnitř, tak se vrata sama otevřela a vzduch se vypustil do vesmíru. Viděli jsme na monitoru, jak se ten

člověk z posledních sil snaží otevřít dveře. Druhý pilot mu běžel na pomoc a jakmile se dotkl panelu dveří, dostal ránu proudem a na místě zemřel.

Byli jsme osm světelných let od Země v raketě, kterou nikdo z nás neuměl pilotovat, navíc s počítačem, který odmítal komunikovat."

"Neříkej mi, že to všechno bylo způsobeno závadou v počítači. Taková závada neexistuje."

"Myslíš, že obyčejná souhra náhod by byla uvěřitelnější? Stalo se to, tys tam byl, nemůžeš říct, že jsem si to vymyslela."

"To netvrdím. Co se stalo s ostatními?"

"Nechci o tom mluvit."

"Naopak, ty 6 tom budeš mluvit, jestli přiletí speciální vyšetřovatel, budeš o tom mluvit hodně dlouho a podrobně."

Povzdechla si jako člověk, který už má to nejhorší v životě za sebou.

"Dobrá. Nejprve zemřel Claude, když se snažil navázat spojení se Zemí. Obrazovka počítače mu vybuchla přímo do obličeje. Potom Angela s Vionou v náruči, to bylo ve výtahu. Mám pokračovat?"

mlčel jsem. Co jsem měl říkat?

Po několika vteřinách ticha řekla: "Zůstala jsem poslední a mohla jsem jen čekat, v jaké podobě přijde smrt. Nepřišla rychle. Nejprve mi ochrnuly nohy, potom ruce. Věděla jsem, že se to může stát, když se můj mozek dostane do silného elektrického pole, jenomže to by se dočasně vyřadily všechny funkce, ovšem já mohla přemýšlet stejně jako předtím.

Mnoho hodin jsem tam jen seděla a nemohla se pohnout. Potom (jříšeí Chris. Chudák, zemřel, aby mi prodloužil život o pár dní. Říkala jsem mu, že se tam nemá vracet, ale neposlechl mě."

"Říkáš o pár dní?"

"Měla jsem zemřít už tam. Co na tom sejde, jestli mě zabiješ ty, anebo..." nechala větu nedokončenou.

"Anebo co?"

"Jaké myslíš, že to je v paměti počítače? Nemám svoje tělo, ruce ani nohy, a až vypneš terminál, přijdu i o všechny smysly, zbydou mi jen moje myšlenky. Po několika dnech člověku přestává záležet na životě."

"Člověku?"

Nehnula brvou, ale dotklo se jí to.

"Je mi lhostejné, jestli zemřu, i to, jak zemřu. Ale nechci být svědkem další smrti - tvé smrti. Víím, co teď řekneš, že na celém tom mém vyprávění cosi nesedí a budeš se muset vrátit na *Kleopatru*, abys zjistil pravdu."

"Tak to tenkrát říkal Chris?"

"Ne, on by mi to neřekl do očí, na to byl příliš slušný," odpověděla chladně.

Ten útok způsobil, že moje už tak dost napjaté nervy povolily docela.

"Možná, jenomže tehle Chris byl můj nejlepší kamarád a teď je mrtvý. Víím jistě, že si to neudělal sám a nemohl mu to způsobit ani žádný člověk ani duch, ani to nebyla náhoda nebo chyba v počítači. Nevím přesně, jak se to stalo, ale buď ujištěna, že se pravdu dozvím."

S těmi slovy jsem praštil do vypínače. Obrazovka zablikala a zhasla, z reproduktorů se ozvalo jen: "Eltone..." A pak ticho.

Věděl jsem, že dokud je v počítači, nemohu nic dělat. Ovšem odstranit ji z paměti by nebylo zrovna snadné, navíc to bylo totéž jako zabít ji. To jsem si přeci jen nechtěl vzít na svědomí. Chtěl jsem ale odeslat zprávu o nových skutečnostech a to se nedalo udělat tak, aby ji Rebeka nemohla přečíst. Krom toho mohla klidně zabránit jejímu odeslání, aniž bych to já mohl zjistit. Tu mě napadlo, že vlastně ani nevím, jestli byla odeslána zpráva předchozí.

Nebylo zbylí, rhusel jsem novou zprávu zakódovat speciálním kódem, který nebyl v počítači, a k jejímu odeslání použít počítač na té opuštěné lodi. Mohl jsem také zprávu odeslat stolní vysílačkou, ale to bylo zdouhavé a pracné, a já chtěl nejprve zjistit o katastrofě víc podrobností. Říkal jsem si, že pokud se ukáže, že cizí počítač nelze z nějakého důvodu použít, uchýlím se ke klasickému způsobu.

Opět jsem tedy nastoupil do člunu a vydal se k lodi/Jakmile jsem zapojil příkon z baterie a obrazovka se rozsvítila, začala blikat červená kontrolka narušení ochrany, což nemohlo znamenat nic jiného, než že se Rebeka pokouší napojit na funkce člunu. To jsem nemohl potřebovat, a tak jsem spustil zvláštní režim ochrany, krytý pětinasobným permutativním heslem (můj vynález). Než se jí podaří kód dešifrovat, budu dávno zpátky. Stejným způsobem budu muset kryt při vysílání počítač.

Zavěsil jsem opět člun u vrat lodi, nasadil si přilbu a otevřel přechodovou komoru vedle vrat, jejíž kód jsem si při minulé návštěvě nezapomněl zjistit. Zasyčel napouštěný Vzduch a komora mě vpustila.

Znovu se mi sevřel žaludek při pohledu na zohavené tělo pilota, které se díky krátkému pobytu na vzduchu už začalo rozkládat. Prošel jsem chodbou a vstoupil do řídicí kabiny.

Světla uvnitř svítila a hned při vstupu mi bylo jasné proč.

V jednom z křesel u terminálu seděl muž, živý a zdravý, zamýšleně hleděl před sebe a kouřil cigaretu. Měl na sobě uniformu pilota, která mu neseděla, obličej měl kulatý a vrásčitý, bradu mu pokrývaly řídké šedé vousy, jinak byl zcela plešatý. Vypadal nejmiň na šedesát, ale ve skutečnosti mu asi bylo méně.

"Vítám vás, už na vás čekám," řekl, když mě spatřil. Hlas měl hluboký a drsný, určitě nechrapěl jenom z kouření, ale měl dikci jako herec, který předvádí učence.

Okamžitě jsem sáhl do pouzdra pro služební pistoli.

"Nechtějí tam, nebudete ji potřebovat," oznámil mi klidně, což jsem ovšem ignoroval.

"Kdo jste?" zeptal jsem se úředně.

"Můžete tím krámem na mě klidně mříř, stejně nevystřelíte."

"Chcete, abych to zkusil? Opakuji otázku: kdo jste?"

"Jistě že si mě nepamatujete, pane Gestnere, já si na vás taky moc nevzpomínám. Ale našel jsem si vaše jméno v seznamu dozorců, odletěl jste těsně přede mnou. Zjistil jsem si i vaše působiště, ale málem jsem se s vámi minul."

"Pokud máme oba namysli totéž, o čemž pochybuji," odvětil jsem pomalu, neodkládaje zbraň, "znamenalo by 'odletět těsně po mně', jak jste řekl, odletět tak před deseti měsíci. Moje jméno v seznamu dozorců nikdy nebylo a i kdyby, nikdo nepovolaný se do tohoto seznamu nedostane."

"Jen pěkně popořádku, Gestnere," přerušil mě. "Neposadíte se?" ukázal na druhé křeslo.

Ani jsem se nehnul.

"Stále jste mi neřekl svoje jméno a důvod, proč jste tady. Musím na odpovědi trvat."

"Tedy dobrá, jmenuji se Horwath Keter, jsem uprchlý trestanec z Uranu a jsem tu proto, abych vás zabil."

Když uvážíme, že jsem na něj mířil pistolí, znělo to snad až příliš sebevědomě.

"To je nesmysl," řekl jsem a snažil se mluvit rovněž klidně, "z toho důvodu, že..."

"Ne, neříkejte to, budu hádat," skočil mi do řeči. "Nesmysl je to proto, že z Uranu je nemožné utéct." Když to říkal, ušklíbal se. Začal jsem pochybovat o jeho duševním zdraví.

Pohodlně se opřel a s úsměvem řekl: "Zajímá vás jistě, jak vás zabiju. Hm, ještě nevím, budu si to muset rozmyslet."

Na panelu za ním se rozblikala povědomá červená kontrolka.

"Dobrá," začal jsem pomalu a nenápadně přitom palcem přepnul pistoli na nervový plyn, "co kdybyste šel nejdřív se mnou na stanici a cestou mi pověděl, jak se vám podařilo uprchnout z Uranu?"

Z jeho tváře zmizel úsměv, prudce se postavil a opřel svoje malá šedá očka do těch mých. Nechtě jsem uhnul pohledem.

"Byl jsem tam třicet měsíců," zachrčel. "Dvanáct set tamních dnů, jeden za druhým, dovedete si to představit? Nás nejstarší posílali na nejhorší práce, nakonec i přímo do šachty. Nikdo kromě mě to nedokázal přežít víckrát než jednou. Já tam byl celkem šestkrát. Pokaždé to byla porucha kabeláže, kterou roboti nedokázali opravit. A pokaždé jsem si myslel, že už odtamtud nikdy nevylezu. Brodil jsem se po pás tekutým tyroxem, jestli to nevíte, ta břecha má pět stupňů pod nulou, a přitom jsem cítil, jak mě do kůže pálí záření ze stěn.

Dokázala mě odtud dostat myšlenka na pět slastných dnů karantény, co mě po návratu čekají, a taky myšlenka na to až to všechno skončí, pomstím se."

Jeho oči měly v té chvíli stejný svit, jaký jsem znal od vězňů z Uranu. Co jestli byl skutečně jedním z nich? Ať už ano či ne, rozhodně to neměl v hlavě v pořádku. Chtěl jsem z něj ještě něco dostat.

"Pane Ketere, vy jste tu byl celou dobu? Musel jste mě vidět, už když jsem tu byl poprvé."

"To je teď jedno. Zastihl jsem vás, to je hlavní. Ptal jste se, jak se mi povedlo utéct. No, povím vám to. Věřte, že nebylo hodiny, abych nemyslel na útěk, stejně jako ostatní. Znal jsem hodně těch, co se o to pokusili, jednomu se dokonce podařilo dostat až ven za ohradu. Po třech dnech se sám vrátil, to když mu došel kyslík.

Pracoval jsem na tom plánu dnem i nocí, půl roku jsem čekal na vhodnou příležitost. Párkrát už byla na dosah, ale pokaždé něco selhalo. Potřeboval jsem dostat práci někde venku, daleko od základny a dost blízko ohrady, aby mě nestačili odstřelit. Musel jsem vyřadit strážného robota a dostat se přes ohradu, uběhnout dva kilometry, abych se dostal za obzor. A pak to nejdůležitější, proniknout do lodi, která tam musela nouzově přistát, a odstartovat.

Byla to tahle loď."

V té chvíli se udalo několik věcí současně: Monitor za jeho zády se rozsvítil a na obrazovce se objevila Rebeka. Zároveň z reproduktorů zazněl její hlas, volající mé jméno. Keter se po ní vylekaně otočil. Moje napjaté nervy jeho prudký pohyb vyburcoval tak, že jsem zmáčkl spoušť. Přesněji pokusil jsem se o to. Spoušť byla zaseklá.

Ani jsem se při tom nepohnul, ale muž se otočil zpět ke mně a já z jeho výrazu poznal, že to ví. Ví, že stojím proti němu beze zbraně, a náramně se tím baví.

Rebeka cosi říkala, ale já ji neposlouchal, situace byla dost vážná, musel jsem myslet na ústup. V té chvíli se mi samy od sebe zapnuly magnetické boty, což v umělé gravitaci znamenalo přetížení dvě gé. Praštil jsem sebou na podlahu, ale na podobné situace jsem byl trénovaný dost. V pádu jsem stáhl nohy pod sebe a prudce si strhl pravou botu. Vyhoupal jsem se do podřepu, abych získal stabilitu, čekal jsem totiž, že na mě Keter každou chvíli skočí. Ten se však ani nehnul, pořád seděl v křesle, bavil se pohledem na moje potíže s rovnováhou a Rebece zcela ignoroval.

Zkusil jsem v botách vypnout přitažlivost. Když se to nepovedlo, odtrhl jsem na každé kabel od napájení. Znovu jsem si nazul tu pravou a vyrazil opatrně ke dveřím. Těsně před obličejem se mi zabouchly.

"Ale přece byste hned neodcházel," smál se Keter.

To už bylo na mě trochu moc.

"Co se to tady vlastně děje? Můžete mi to laskavě vysvětlit?"

Neuznal za vhodné mi odpovědět, díval se na Rebeku a říkal: "A tohle není nikdo jiný než Rebeka Horthová. Jenže už si mě nepamatuje.

Víte," obrátil se zas ke mně, "myslel jsem, zeje neškodná, ale když jsem zjistil, že je kybernet, musel jsem zakročit. Nebylo to ani tak těžké, mohl jsem se probírat jejím mozkem jako otevřenou knihou, nahlížet do těch nejtajnějších myšlenek a vzpomínek. Je to velmi povznášející pocit. Mohl jsem ji také samozřejmě nechat zapomenout a to jsem taky udělal."

"Lžeš!" vykřikla Rebeka, ale víc už nic. Obraz její tváře se zarazil uprostřed pohybu.

"Vlastně," dodal Keter, "můžu to dělat i teď."

"Ale jak je to možné?" zašeptal jsem, zcela ohromen.

Pokřčil s úsměvem rameny. "Něco jako nádor na mozk. Z toho záření v dole, předpokládám. Anebo jsem to měl už vrozené. Možná mi už nezbyvá mnoho života, ale co se dá dělat, to je daň za výjimečnost. Víte, celý život mě přitahovaly stroje a mechanismy všeho druhu; chcete vědět, jak jsem spáchal svou první vraždu? Desetitunovým rypadlem. Ale až teprve nedávno, jsem v sobě našel podstatu svých skutečných schopností."

Pohlédl jsem na pistoli, kterou jsem nechal ležet na zemi.

"Ano," řekl, "i to je má práce, stejně jako vaše boty. Už to chápete? Věřte, že mě nemůžete zastřelit," dodal, když jsem zbraň zvedl.

"Možná," odpověděl jsem, "ale když ji budu držet, vy nemůžete zastřelit mě."

"Letěl jsem skoro devět světelných let jenom proto, abych vás zabil. Mě nezastavíte."

"Ale proč právě já? Vždyť já jsem nebyl dozorce, jen jsem pilotoval transportér. Navíc jsem byl na Uranu jenom jedinou periodu."

"Nelžete," zašklebil se, "vím o vás všechno. Copak nechápete, že dostat se do seznamu dozorců pro mě byla hračka?" * Svítlo mi. Vězni to vědět nemohli, ale každému zaměstnanci věznice bylo už při letmém pohledu jasné, že v tamní databance je slušně řečeno nepořádek. Při bližším pohledu jste zjistili, že tam panuje totální chaos. Kdyby byl býval Keter hledal o chvilku déle, možná by v seznamu dozorců našel i své vlastní jméno. Bohužel padl právě na mě. Bylo však jasné, že vymlouvat mu to by nikam nevedlo.

"Mohl jsem ovládat i počítač na lodi, která letěla na oběžné dráze tři sta kilometrů nade mnou," pokračoval hrdě. "Donutil jsem je přistát a pak zase odstartovat. Dostal jsem se dovnitř, aniž by si toho kdokoli z nich všiml. Neměli tušení, že jsem na palubě, i když jsem je zabíjel. Jen ona se o mně dozvěděla," ukázal na nehybný obraz Rebeky, "to až když byli ostatní mrtví. Chtěl jsem si ji nechat živou, ale přišel sem ten tvůj kolega a odnesl ji pryč. Ech, měl jsem ho zabít hned."

Ta bezprostřednost, ta nepokrytá otevřenost jeho zpovědi mě šokovala. Jistě, že všichni vězni na Uranu pocházeli až ze dna lidské společnosti, ale tohle snad ani nebyl člověk.

"Máte na svědomí smrt sedmi lidí..." začal jsem, ale přerušil mě.

"Je ještě spousta těch, o kterých nevíte. Já už to nepočítám. Vy budete další, to přísahám. Řekl bych, že bude jen spravedlivé, když vás zabije ona."

Rebečin obraz na monitoru se zachvěl. Určitě ho slyšela. Trochu se pohnula, ale Keter ji svou myslí uchopil pevněji. Viděl jsem na jeho tváři, jak se soustřeďuje. Kdo ví, k čemu ji chtěl přinutit. Ale nedokázal ji udržet, vzdálenost byla asi příliš velká. Sledoval jsem, jak se mu vymaňuje a jak se její obraz pomalu ztrácí, až s trhnutím zmizel docela.

Keter zaklel. "Zabiju tě, ty mizernej hajzle," procedil mezi zuby a v jeho hlase už chyběl ten sofistický přednes. Rázem to byl jen docela obyčejný grázl

Ted' už nebylo na co čekat. Rychle jsem odklopil kryt mechanického ovládání dveří a otevřel je. Dal jsem se na útěk chodbou směrem k východu. Na stěně na konci chodby se rozzářil monitor, na obrazovce se objevila šklebící se tvář Horwtha Ketera a ozval se hlas: "Myslíte, že mluvím do mikrofону? Chyba, nemluvím vůbec, ta slova si jenom myslím a počítá to. dělá za mě."

Zkusil jsem na monitoru, jestli má zbraň už funguje. Obrazovka se s třeskotem rozletěla.

Dorazil jsem do hangáru. Přechodová komora byla připravena, ale to jsem nemohl riskovat. Pro Ketera by nebyl problém mě v ní zavřít, protože její ovládání bylo zcela závislé na počítači. Nebylo zbylí, musel jsem znovu otevřít hlavní vrata. Vzduch se sykotem vyletěl do vesmíru a než můj skafandr zareagoval, ucítil jsem, jak se ochladilo.

Zkontroloval jsem stav kyslíku v nádrži. Zbýval mi vzduch na dvanáct hodin. V okamžiku, kdy jsem hleděl na ukazatel, kyslíková nádrž zaškytala a motor se zastavil. To znamenalo, že vzduch uvnitř se přestal okysličovat.

"Dobrý pokus," řekl jsem nahlas a nadechl se zbývajícím vzduchem v helmě.

Ve stavu nouze vydržím se zadrženým dechem skoro dvě stě vteřin. Do člunu jsem se dostal za dvacet. Vyřadit recyklaci vzduchu v kabině už tak jednoduché nebylo.

Zapojil jsem baterii a zapnul návratový program. Člun sebou začal zmítat, vyrazil kupředu, ale hned se zas zastavil, motory zařvaly a začaly táhnout každý jiným směrem. Bylo zřejmé, že se Keter pokouší převzít řízení. Musel jsem vypnout hlavní baterii. Hluk utichl a člun se ponořil do tmy.

Bylo riutné rychle vymyslet, co dál. Nevěděl jsem, co hodlá ten šílenec dělat, ale čekat na místě, abych to zjistil, by se určitě nevyplatilo.

Vytáhl jsem záložní zdroj a zapojil ho do vysílačky. Nastavil jsem standardní kódování a vyslal signál k *Oligonu*. Rebeka se objevila vzápětí.

"Jsi v pořádku?" zeptala se, zdaleka ne klidně.

"Zatím ano. A ty?"

"Snad."

"Slyšela jsi..."

"Všechno," odpověděla ještě tišeji. Tvář měla téměř bezvýraznou. Téměř.

"Nevím, co ti provedl, ale bude za to pykat." Musel jsem říct aspoň něco.

Neodpověděla. V koutku levého oka se jí zatřpytila slza a začala pomalu stékat dolů po tváři. Neuměl jsem si představit, co cítí. Mně se ještě nikdo v mozku nevrtil. Ted' jsem ale potřeboval jednat.

"Rebeko, dobře mě teď poslouvej. Sedím ve člunu asi sto metrů od *Kleopatry* a potřebuju se dostat zpátky. Nemůžu zapojit hlavní baterii, takže ani motory. Musíš mě zachytit a přitáhnout naváděcím paprskem. Dokážeš to?"

"Určitě. Vydrž," řekla už docela klidně - okolností to vyžadovaly.

Vteřiny ubíhaly a ticho všude kolem bylo děsivé. Tehdy jsem dostal strach. Opravdový čistý strach, který cítíte v žaludku, v plicích i v hlavě, takový ten druh strachu, který může být vzrušující, ovšem jen pokud zrovna sedíte v kině.

Když se Rebeka znovu objevila, pořádně jsem sebou trhnul.

"Nemůžu tě zachytit," oznámila, "máš příliš slabý signál."

"Co teď, co teď..." Dobře. Uděláme to takhle. Já teď zapojím baterii, tím se signál vysílačky minimálně zdvojnásobí. Pokud mě nezachytíš tak do pěti sekund, pravděpodobně se rozletím přímo proti planetě, nebo tak něco, a nebudu s tím moc nic dělat. Nevím, jestli nás ten člověk poslouchá, ale dá se předpokládat, že ano. Takže teď záleží všechno na tobě."

"Eltone..." chtěla něco říct, ale pak si to rozmyslela. "Udělám, co budu moci."

"Rebeko," začal jsem zase já, "možná už nebude šance... Chci ti říct[^] že jako program jsi byla ten nejlepší, jaký jsem kdy viděl. Škoda, že jsem tě nemohl poznat i jako člověka."

Usmála se. Dlužil jsem jí to.

Položil jsem dva prsty na vypínač příkonu baterie.

"Připrav se, zapnu to. Tři, dva, jedna, teď!"

Palubní deska se rozsvítila. Opřel jsem se do křesla, očekáváje start motorů. Nic se nestalo. Že by to Keter vzdal? Tomu jsem nevěřil. Nebo mu došly síly? Uběhlo pár vteřin a člun se dal do pohybu, jemně, ale pevně přitahován naváděcím paprskem.

"Jsi skvělá," zašeptal jsem.

Rebeka se na obrazovce neobjevovala, zřejmě se plně soustředila na řízení paprsku.

Už už jsem chtěl baterii zase odpojit a nechat se přitáhnout naslepo, ale v té chvíli mi lokální radar ohlásil pohyb. Zaměřil jsem boční kameru daným směrem a spatřil otevřená vrata hangáru *Kleopatry*. Pomalu z nich vyplouval jeden ze záchranných člunů.

Loď tohoto typu musejí podle předpisů mít minimálně dva záchranné čluny. Při jejich konstrukci se klade hlavní důraz na bezpečnost, na úkor manévrovatelnosti. Ten hranatý neohrbaný stroj, který mířil ke mně, by za normálních podmínek s mým lehkým štíhlým člunem nemohl soupeřit. Ale za současné situace, kdy jsem se musel nechat pomalu přitahovat paprskem, mě i tato rachotina mohla sestřelit stejně snadno jako meteorologický balón.

Že jsou na něm zbraně, o tom jsem nepochyboval. Zbraně byly zkrátka v módě. Na každé vyhlídkové lodi muselo být alespoň nějaké to fotonové dělo, aby kapitán mohl před vyjevenými očima výletníků sestřelit kupříkladu blížící se meteoroid (který samozřejmě zaznamenal na radaru dávno předtím a loď přimanévroval těsně k němu jen kvůli této podívané), nebť je v přístavu na střešnici testovat, což vždy přilákalo hodně diváků. Z lodí pracháčů trčela vždycky spousta krásně nablýskaných hlavní, perfektně doplňujících design, ale v případě potřeby smrtelně funkčních.

Vysílačka zachytila vzkaz ze člunu na běžné frekvenci - Keter se zřejmě už ani nepokusil překonat ochranný systém vysílačky. Pustil jsem si to na obrazovku.

"Jak vidíte, mě se nezbavíte," ozvalo se. Ten hlas jsem nenáviděl. "Dám vám na vybranou. Můžete mě zkusit zastřelit, v tom případě dopadnete jako váš přítel, nebo nemusíte dělat nic..." Vypnul jsem to.

Zmínka o Chrisově smrti mě zabořila. Co mi zbývá? zeptal jsem se sám sebe. Nepatrná naděje, že budeš rychlejší, odpověděl můj mozek.

Uchopil jsem pevně páku děl a zapojil energetický okruh zbraní. Ten byl nezávislý na hlavní energetické jednotce, takže až doposud nebezpečí z tohoto směru nehrozilo. Pak už to byla otázka zlomku vteřiny. Škubnutím jsem namířil zaměřovač na Keterův člun a v tom kratičkém časovém zlomku, co mi zbýval, než ztratím kontrolu nad svými zbraněmi, jsem vystřelil z obou hlavní. Minul jsem.

Vzápětí se moje děla zasekla. Keter si mě vychutnával. Připlul s člunem blíž, zastavil přímo před mým průzorem. Viděl jsem přes sklo jeho siluetu sedící v křesle. Byl si tak jistý. Mohl člun ovládat z bezpečí lodi na dálku, na to ani nepotřeboval svoje schopnosti, to šlo i normálně přes počítač, ale neudělal to. Chtěl být za každou cenu uprostřed dění. Hlaveň jednoho jeho děla se pomalu začala stáčet na mě. Centimetr po centimetru se sunula stále blíž, až mi mířila přímo do obličeje. Neustala však v pohybu. Klouzala dál.

Zamířila k levé části kabiny, pak na levé křídlo, volně do vesmíru, slabě se zachvěla, blíž a blíž trupu, až se dotkla vlastního skleněného průzoru.

Pak přišel výstřel. Exploze, která následovala, mě oslnila i přes sklo kokpitu. Teprve teď jsem si všiml, že mě už naváděcí paprsek nedrží. Pomocné trysky ale automaticky vyrovnaly neřízený pohyb člunu.

Na obrazovce se konečně objevila Rebeka. Rty se jí chvěly a na spáncích se jí třeptaly kapky potu.

"Je po všem," řekla třesoucím se, ale rozhodným hlasem a zmizela.

Pohlédl jsem na Keterův člun. Moc z něj nezbyvalo. Pohnul jsem pákou a děla se poslušně otočila. Otřel jsem si zpoceně čelo a nastavil, tentokrát už definitivně, návratový program.

Za týden dorazil vyšetřovatel Spojených vesmírných sil. Den nato, když přišlo mé závěrečné hlášení, přiletěla loď se dvěma dalšími a několika licími od policie. Chvíli mě i Rebece vyslyšeli, ale jak jsem přepokládal, brzy případ uzavřeli, jistě proto, aby nic o věznici na Uranu neproniklo na veřejnost.

Kleopatru odvezli na Zem, ostatky všech těl pohřbili s náležitým obřadem ve vesmíru, vyjma toho, co zbylo z Horwtha Ketera. To si odnesli s sebou, nejspíš na prozkoumání do laboratoře.

Zástupce SVS vyslovil Rebece poděkování i soustrast a dovolil jí zůstat v počítači, dokud její tělo nebude na Zemi na náklady společnosti opraveno. Mě povýšili a nabídli mi jakési bezvýznamné místočko v kanceláři, což jsem ovšem odmítl.

Když konečně všichni odletěli, zůstal jsem s Rebekou sám na pusté základně.

"Chris mi chybí," povzdechl jsem si do ticha.

"Mně také," přiznala Rebeka, "znala jsem ho jen chvíli, ale měla jsem ho ráda,"

"Společnost asi těžko hned tak někoho najde na jeho místo."

"Víš, přemýšlela jsem..." začala, "všichni lidé, které jsem znala, jsou mrtví, tedy kromě tebe. Nemám kam se vrátit, na Zemi nemám nikoho. Až mi přivezou tělo, co bys tomu řekl, kdybys zůstala tady? Na tuhle práci mám kvalifikaci."

Nepotřeboval jsem odpovídat, oba jsme znali odpověď. Samota ve vesmíru je hrozná věc, i pro člověka, který hledá klid na odlehlé planetě. Doufám jen, že v příštích letech si toho klidu užijeme trochu víc.

Jozef Girovský

Quentinov hrad

Na hrade sídli pán a s pomocou meča zvaného Skund vládne celému okoliu. Alebo to Skund vládne prostredníctvom pána celému okoliu? Nieкто hovorí" tak, nieкто inak. Ale to je vlastne jedno. Dôležitý je výsledok.

Hrad je prázdny. Skund znesie pri sebe len pána a jedného sluhu, tým som teraz ja. Alebo pán znesie pri sebe len Skund a jedného sluhu? Ťažko povedať.

Hrad je nedobytný. Kolmé skalné steny kľčia niekde hlboko v priepasti, rastú do výšky, takmer sa nedá rozoznať, kde končí skala a kde začínajú múry hradieb. Jeho veže sa stavajú do cesty oblakom. A vrany, celé krdle vrán, sa za vidinou plného žalúdka neprestajne spúšťajú do priepasti a prehriádavajú jej dno.

Pod hradom sa krčí mestečko. Viem, asi každé podhradie pozerá hore s poníženou úctou. Ale tu vždy, aj na poludnie, keď je slnko vysoko, sa zdá, že mestečko je v hradnom tieni. Tieni vševēdiacom, vládnucōm, hrozia-cōm...

Taký je to hrad.

Sedím sám pri stole v rušnej krčme v podhradí. O dva stoly ďalej sa hádajú dvaja mládenci. V okolitej vrave nepočujem o čom, ale ten, čo sedí oproti mne, na mňa každú chvíľu pozrie. Ten, čo sedí chrbtom, sa pozrel raz a čosi prvému polohla-som rezolútne vysvetľuje. Prvý zavrtí hlavou, vstane a vykročí smerom ku mne. "Cyril!" snaží sa ho zadržať ten druhý. Cyril však mávne rukou a odhodlane podíde k môjmu stolu.

"Čo je s Martou?" pýta sa. Na očiach mu vidím, že podstatnú časť jeho odvahy má na svedomí pálenka. S prstami zatáťmi do operadla stoličky a pokrčeným čelom čaká na odpoveď. Miestnosť tichne, postupne, ako si ďalšie a ďalšie stoly všimajú situáciu. Poháre zamrzávajú na polceste k iistam, kocky sa prestávajú kotúľať. Cyril si uvedomí, že všetky pohiady sú upreté na neho a zneistie. Chvíľku sledujem, ako sa obzerá a hľadá podporu, ale každý, na koho pozrie, sklopí oči. Kocky sa opäť rozkotúľajú po hrubo ohobíovaných doskách stolov a poháre dorazia k perám. Pomaličky dopijem pivo a utriem si rukávom ústa.

"Neviem," hovorím, hádzam krčmárovi peniaze a odchádzam. Pozerá za mnou. Viem, že mi neverí.

Posledné, čo vidím, keď zvonku zatváram dvere, je stolička zvalená po Cyrilovom kopanci.

Spočiatku, myslím prvých pár mesiacov po tom, čo si ma pán vybral a zavolať na hrad, ma ľudia íu to val i. Keď som sa objavil v podhradí, muži ma poklepávali po pleci, ženy ma núkali posuchmi. Aj v krčme som dostal zadarmo prvý pohár. "Na tvoje zdravie, Quentin!" pripíjali mi všetci. Mysleli to asi úprimne, aj keď to znelo zlovestne v mojej situácii. To boli vlastne jediné slová účasti, ktoré si dovolili. Ani pálenka nedokázala rozviazať jazyky zavalené strachom. Keď som sa chcel niekomu vyžalovať, zveriť sa, ako sa bojím, ako sa tam nechcem vrátiť, všetci utekali s narýchlo vymyslenými výhovorkami.

Ale dozvedel som sa, že niektorí uzatvárali stávky, ako dlho vydržím živý. Alebo tiež koľko prstov* mi bude chýbať, keď sa objavím nabudúce.

Teraz je to inak. Už dlho sa žiadna mka povzbudivo nedotkla môjho pleca. Ľudia z podhradia sa mi vyhýbajú. Asi nevedia pocho-piť, ako som mohol vydržať tak dlho. Vraj oveľa dlhšie ako moji predchodcovia. A v podstate celý, ak nepočítam nebohé lavéucho, dva prsty na pravej ruke a koleno, ktoré nemôžem ohýbať. Vlastne ani Ja tornu celkom nerozumiem. Na to človek prichádza postupne. Tak som sa učil, ako našiapovať, keď sa pán zotavuje po veselej noci. Aj to, čo môžem povedať, keď má mrzutú náladu. Všimáť si, či má poruke nebezpečné veci. A hlavne znášať tresty.

Znášať tresty... Ak pán má v ruke bič, veľa sa robiť nedá. Bič je príliš rýchly. Palica je milosrdnejšia. Správne načasovaným pohybom sa dá úder o niečo stlmiť. Ale nesmie to byť nápadné, inak sa pán rozzúri ešte viac. A keď sa rozzúri ešte viac a vytasí Skund... No, niekedy mi napadá, že by to bolo možno lepšie. Švih, len chvíľočka, a koniec. Aj keď pri dvojici pán a Skund si nikto nemôže byť istý, že by to trvalo len chvľočku. Poznám dobre obyvaieiov kobiek v podzemí.

Skund, to on podnecuje všetku túžbu po moci. Takmer každý večer ho pán vytáhuje z pošvy, kričí opojením či rozkošou. Vtedy vždy rýchlo zmiznem z dohľadu. Cítim chvenie kamenných stien. Ten rev, ani neviem, či je z pánovho hrdla, alebo ho vydáva meč, preniká až do kostí. Aj obloha sa vtedy zachmurí a blesky udierajú do najvyšších veží. A strážci, tieňoví strážci, ďalšie Skundovo dielo, inokedy takmer neviditeľné kostnaté siluety, letargicky stojace na mieste, vtedy lietajú chodbami. Stávajú sa hmotnejšími na pozadí kamenných stien. Mávajú dlhými čepeľami, ktoré sa im objavujú v tenkých rukách. Škrípu pazúrmí. Ráno občas nachádzam čerstvé ryhy v kameňoch. Som rád, že neviem, či si od čepelí alebo od pazúrov.

Skund, to on pánovi dáva všetku silu. Pán si ani nevydržíva stáť družinu. Keď ju potrebuje, stačí mu zhromaždiť mužov, postaviť sa do ich čela a vytasí Skund. V tej chvíli sa aj z mieru-milovných otcov rodín stávajú zaslepení, zúriví bojovníci, ochotní zomrieť pre vec svojho pána.

Možno aj Cyril sa zúčastnil niektorej výpravy. Neviem, všetky tváre pod vplyvom Skundu sú rovnaké.

Aj záležitosť s Martou začala rovnako ako všetky ostatné pred ňom

Pán často chodieval dolu do podhradia. Vraj vládnuť svojim poddaným, tak tomu hovorí. Pán na svojom vranikovi, ja ho nasledujem na starom valachovi.

Vletí do mestečka ako povodeň. Vyberie si dom, prudko vojde do dverí. Tentoraz je to dielňa obuvníka. Domáci musí vstať, pokloniť sa a potom sa vrátiť k práci. Tak si to pán vyžaduje. Preto šuster chvejúcimi sa rukami pribíja podrážku pod jeho zachmúreným pohľadom. Zatína zuby, pretože kladívko mu pritom mliaždi spotené prsty. Všetko prebehne bez slova. Pán nepotrebuje púšťať hrôzu slovami. Stačí, keď si zopne ruky za chrbtom, stojí s hlavou trochu naklonenou doľava, a pozerá cez prižmúrené viečka. Vtedy vyzerá, že by zbadal aj kus kože, pokazený nešikovne vystrihnutým priehlavkom, či fľašu od pálenky, oboje narýchlo odkopnuté pod posteľ. Šuster tomu určite verí. Pán odchádza, drží sa za jeho chrbtom. Vo dverách sa ešte obzriem na šustra. Chvíľocku si hľadíme do očí. On potlačí ulahčený výdych.

U susedov šička prosí všetkých bohov, aby sa jej podarilo navliecť niť do roztrasenej ihly. Pretože... pretože pán nemá rád nešikovnú prácu. Zapálená strecha nad hlavou býva častým trestom.

Pán kluse cez trhovisko. Je plné ako vždy. Správa o pánovom príchode sa šíri ako lavína. Vlna šepotu, drgnutí laktov do susedových rebier, niekde len drobná zmena v okolitom hluku a všetci zbystria pozornosť. Predavači doteraz horlivo vychvaľujúci svoj tovar, kupujúci zabratí do vášnivých jednaní o cene, každý sa na moment zarazí, opatrne sa poobzerá a potom pokračuje ďalej. Ale teraz už je to vlastne divadlo pre oči pána. Už v tom nie také zaujatie a celé srdce ako pred chvíľou. Keď sa pán dostane bližšie, všetci sa hlboko ukláňajú, rýchlo mu ustupujú z cesty. Ale nie príliš rýchlo, to by vyzeralo ako útek. A každý útek je nechtiac výzvou k prenasledovaniu. Byť nenápadný, to je teraz hlavná túžba týchto ľudí. Nenápadný, zahrabať sa hoci aj do hrby hnoja.

Je tu most. Po oboch stranách obsadený predavačmi. Farbiar za stolom plným látok, kvetinárka s košmi kvetín, predavačka medzi veľkým hrmcom a naberačkou. Starý predavač brezových metiel sa horlivo ukláňa a pritom násadou od metly prevracia kôš s kvetmi. Modré kosatce padajú do vody. Kvetinárka vykrikuje. Vzápätí si pritísne ruku na ústa, ale ten zvuk sa nedá vziať späť. Ticho je teraz mrazivé. Zdá sa, že pán čakal na niečo také, na prejav, ktorý niekoho vyčlení z radu. Prudko zastaví koňa a obráti sa k nej. Chvíľku hľadá na jej postavu, prekvapujúco príťažlivú, na jej ruky, žmoliace lem zástery. Ona stojí bez pohybu, necháva vetor, aby jej nahrnul vlasy do poblednutej tváre. Pán k nej natiahne ruku. "Poď!" Odporovať sa nedá. Posadí ju pred seba a bodne koňa ostrohami. Ulička sa na chvíľku zapfňa zvedavcami, ktorí hľadia za cválajúcim koňom. Ale opäť sa otvára, keď tadiaľ prechádzam ja. Nie tak rýchlo ako pred pánom, ale všetci klopia oči, keď sa ich pohľad náhodou stretne s mojím.

Nasledujúce ráno pána čakám vo veľkej sieni, kde zvyčajne raňajkuje. Ako vždy, prudko otvorí dvere. Urobí dva kroky dovnútra, ale odrazu zastane so zvrasteným čelom. Zdá sa, že nad čímisi úporné rozmýšľa. Nad čímisi, čo vyžaduje toľko sústreďenia, že sa to nedá robiť pri chôdzi. Podíde k oknu. Tam dolu mestečko kypí ranným zhomom. Nevydrží tak dlho. Oprie sa rukami o krbovú rímšu a hľadá do plameňov. Ale nezdá sa, že by ich vnímal. Poučený skúsenosťami z minulých podobných nocí sa ho opatrne pýtam, či mám upratať v spálni. Obzrie sa, akoby ma nepoznával. Odrazu podíde ku mne a chytiť ma prstami za bradu. Prinúti ma otočiť hlavu doprava, potom doľava, tak si ma obzeral aj vtedy, pred rokom.

"Mohol by som ťa vyhodiť z okna. Dokázal by si mi v tom zabrániť?"

"N...nie, pane, viete, že nie."

*

"Ha! A myslíš, že to urobím?"

"To záleží len na vás, pane."

"Presne! Teraz si trafil. To záleží len na mne."

Konečne mi pustí bradu. Začne chodiť od okna ku kozubu a späť s rukami zopnutými za chrbtom.

"Ja rozhodnem. Ja ti môžem trhať kúsky z tela. Lupat' ti kožu po pásoch... Ak budem chcieť." Zastane so zdvihnutým prstom. Znovu desať krokov od okna ku kozubu, desať krokov od kozubu k oknu... "Ale môžem ti aj odpustiť, že tu kazíš vzduch. Ja sa rozhodnem. Môžem ťa aj nechať žiť. Aj taká môže byť moc. Rozumieš?"

Prikyvujem, ale myslím, že ma teraz nevníma. Stále kráča hore dolu posadnutý novým nápadom.

"Vieš, že môžem rozdávať nielen smrť, ale aj život?"

Také čosi nikdy nevypustil z úst. To nemá zo svojej h^h Nikdy doteraz nerozmýšľal nad tým, čo robí. Vždy okamžite poslúchol každý impulz svojej žľče a žliazy. A odrazu...

"Ondes jej raň^hky," dodá nakoniec a odíde z izby. Zostávam stáť ako obarený.

Idem. Keď otvorím dvere, Marta sa prudko posadí na posteli a pritiahne si prikrývku ku krku. Keď zistí, že som to ja, opäť sa zvalí, na vankúš a nemo hľadá do stropu. Tmavé vlasy sa ostro odrážajú od beloby vankúša a aj od beloby jej tváre. Nevidím žiadne zranenia, okrem zakrvavenej dolnej pery. Bez slova kladie podnos na stolík vedľa postele a odchádzam.

"Quentin?" osloví ma, keď otváram dvere. Otočím sa k nej.

"Vieš, že mi ešte nikto nikdy nepriniesol raňajky do postele?"

Trvá mi dlho, kým sa mi podarí nahmatať kúčku a zavrieť tie prekiate dvere.

Vydrží to dva dni. Dva dni ju drží zavretú v spálni. Väčšinou je tam s ňou. S ňou a s čudnými myšlienkami. Za ten čas nevytiahne Skund z pošvy.

Opäť sme na trhovisku. Ľudia ustupujú, klaňajú sa. Pán, ako zvyčajne, sa rozhliada zo sedla. Je tu stánok košíkára, hrba košov, malé i veľké. Pán nohou prevráti veľký kôš, ktorý bol otočený hore dnom. Je tam učupený chlapec.

"Ty sa predom mnou skrývaš?" zahrní pán.

Chlapec, môže mať asi desať rokov, chvíľku zmeravený strachom, odrazu vyskočí a rozbehne sa. Pán popchne koňa a pustí sa za ním. Chlapec vybehne z davu, beží prázdnu uličkou. Pán kluse za ním. Chlapec dobehne k dverám ošarpaného domu a zavesí sa na kúčku. Dvere sú ale zamknuté. Zdesene sa obzrie a keď zbadá, že pán je blízko, opäť sa rozbehne z celej sily. Potkne sa o kameň uvoľnený z dlažby, ale podarí sa mu udržať rovnováhu. Pán sa stále drží asi desať krokov za ním. Vidím že chlapcovi dochádzajú sily. Ešte zabočí za jeden roh, ale tam sa opäť potkne a tentoraz spadne. Tvrdý dopad z neho vyrazí krátky ston. Na moment leží bez pohybu, keď však začuje dupot kopýt ceikom blízko, skrčí nohy, pritiahne kolená k brade a rukami si snaží zakryť hlavu. Pán zastaví koňa a s bičom v ruke chvíľku hľadá na to trasúce sa kľbko na zemi. Potom sa usmeje, významne na mňa pozrie a pošvihne koňa do cvalu.

"Vidíš, nechal som ho žiť. Ani som ho nezbičoval," hovorí mi, keď na nádvorí hradu zoskakuje z koňa. "Musím jej to povedať."

Uteká do spálne, kde je zavretá Marta.

Neviem, čo jej povedal, ani čo mu na to ona. Ale keď sa vraciam zo stajne, počujem, že zvyšuje hlas. Postupne to prechádza do revu. Skund sa dostáva k slovu.

Ráno ma posielajú upratať spáľňu a sám odcvála vládnuť poddaným. Keď vyziem z okna na mestečko, vidím stĺp dymu, potom druhý a o niečo neskôr ešte jeden.

Chvíľu sa zdá, že všetko sa vracia do starých koľají, ale nie. Keď sa vráti z podhradia, nevidím na ňom uspokojenie ako prv. Takmer celú noc potom chodí hore-dolu, od steny k stene, klopajúc okovaným čižmami po kamenných dlaždicach. Sedím pred dverami, aby som bol pripravený vyskočiť na zavoľanie. Ale zvuk jeho krokov ma uspáva. Musím sa premáhať, musím sedieť tak, aby moja klesajúca hlava vždy uderila o stenu a ja som sa zobudil. Počítam jeho kroky a čakám na svitanie.

Pán sa akosi mení. Skund opäť necháva zaháiať. Už si ho neberie ani do postele. Necháva ho pohodený na stoličke. Včera kdesi našiel Martinu stuhu do vlasov. Za normálnych okolností by si to odniesol môj chrbát, ale dnes nie. Všimol som si, že je zakrvavená. Celý večer sedel pri krbe, obtáčal si ju okolo prstov, držal si ju pred očami, hliadel cez ňu do plameňov. Nakoniec ju uviazal o svietnik na krbovej rímse.

Ráno ideme dolu. Pán, ako to má vo zvyku, prudko zastaví cval, zoskočí z koňa a vtrhne do najbližších dverí. Vo dverách však zastane, takmer doň vrazím. Vykuknem spoza jeho chrbta. Kľaňajúca sa žena. Tie tmavé vlasy... Marta? Žena sa zvihne, vráti sa ku korytu s rozrobeným cestom. Nie, to len tie vlasy ma poplietli. Vlastne... nás poplietli. Pán cívne z dverí. Opäť ledva stihnem odskočiť. Vysadne na koňa. Pomaly ideme trhoviskom. Ale preč sú jeho jastrabie pohiady. Zdá sa, že ani nevníma okolie.

Podhradie šumí prekvapením. Pán tam dnes bol opäť a opäť sa to zaobišlo bez krvi aj bez požiaru. Keď vchádzam do krčmy, vela lakťov drgne do rebier susedov. Miestnosťou preletí moje meno a hlavy sa otočia ku dverám. Všetci pretriasajú dnešné udalosti a pritom na mňa zvedavo pozerajú.

Pozerajú ponad penu odľukovantí z pohára piva. Vyvaľujú oči pri obhrýzaní kostí.

Hrnčiarovi vypadol tanier a rozbil sa... priamo pánovi pred nosom... a on si to akoby vôbec nevšimol. Slabosť. A ten malý... vytrhol sa matke z ruky... a on dokonca strhol koňa bokom... čo sa s ním deje...

Je tu aj Cyril. Ide ku mne. Znovu sa chystá spýtať na Martu. Nepotrebuje už k tomu čerpať odvalu v pálenke. Mestečko vycíti lo prasklinu na pancieri nepriateľa. Cyril sa tvári ako vyslanec jeho vôle. Zdá sa, že právom, všetky tváre okolo ho povzbudzujú. Pre nich je to test - na čej strane vlastne som... Cyrila už vôbec nevyvádza z miery, že je stredobodom pozornosti. Snažím sa odhadnúť jeho sily. Keď otvára ústa, predbieham ho: "Príď večer pred bránu. Sám. Dozvieš sa. Všetko."

Večer netrepežlivo vyzerám Cyrila. Keď sa objaví, hneď som pokojnejší. No nechávam ho tam čakať, kým nemám mal istotu, že pán spí. Až potom idem von.

"No? Kde je Marta?"

V tej tme dobre nevidím jeho výraz, ale asi je to tak lepšie. Ukážem na jeho meč.

"Zbrane nechaj tu. Aj tak by ti nepomohli."

"Nie!"

"Ako chceš."

Prechádzame padací most, bránu s kamenným portálom, temné nádvorie. Za chrbtom cítim Cyrilovu nervozitu.

Vchádzame do chodby osvetlenej fakiami. Tu sa objaví jeden z tieňových strážcov. Určite cíti votrelca. Míhotá sa ako plameň sviečky. Keď ho zbadá Cyril, okamžite siahne po meči. V tej chvíli strážca vyrastie a zhmotnie. V rukách, ktoré doteraz vyzerali ako dva prúžky dymu, sa mu objaví čosi ako čepeť kopy. Obráti sa smerom k nám a vykročí. V ceste má horiacu fakiu, na moment sa zotmie, keď cez ňu prechádza jeho polopriesvitné

telo. Zároveň čepeť, ktorú ťahá za sebou, kreslí na podlahe tenkú ryhu. Cyril preglgne.

"Takto to nepôjde, nemôžeš proti nemu bojovať mečom," syčím na neho. Cyril na mňa nechápavo pozrie.

"Zahod' to!"

Meč zazvoní na podlahe.

"A teraz na kolená... Prejdeme okolo neho po kolenách. Nesmie cítiť hrozbu."

Spustím sa na štyri a idem v ústrety prízraku. Keď ho míňam, cítim neznesiteľné kovové zvonenie v ušiach - obrovskú žiadostivosť Skundu. Obzriem sa na Cyrila. Zdá sa, že je na tom rovnako.

Konečne sú tu dvere veľkej siene. S uľahčením ich za nami zabuchnem. Cyril sa zvalí na stoličku a prudko dýcha. Hneď si však spomenie, načo sem prišiel. "Kde je Marta?"

Ukážem mu Martinu stuhu uviazanú na svietniku. Vezme ju do rúk a v žiari ohňa z kozuba zbadá zaschnuté škvrny od krvi.

"Ty si to vedel! Ty si ju nechal zomrieť!" Chytí ma za krk.

"Ne... nemohol som nič... môžeš sa pomstiť... pánovi... pomôžem ti..." chrčím. Po nekonečne dlhej chvíli, keď už prestávam vidieť, ma pustí.

Pred dverami pánovej spálne stojí ďalší strážca.

"Musíš byť pokorný. Pred Skundom, nie pred pánom. Pustiť a."

Cyril pomaly postupuje dopredu. Strážca rastie. Cyril klesne na kolená. Strážca na chvíľku znehybnie, ale potom mu z ruky vypučí čepeť. Cyril zastane, obzrie sa na mňa.

"Mysli na Martu, mysl na pomstu!" šepkám.

Cyril sa zvalí na zem a postupuje ďalej plazením. Strážca máva čepeťou kúsok nad podlahou. Takmer počujem syčanie, ako ostrie tohto kyvadla rozráža vzduch. Cyril sa zastaví. Hrot čepele kmitá na šírku dlane pred jeho tvárou. Cyril počká, kým čepeť prejde najnižším bodom svojej dráhy a dotkne sa jazykom dlažby. Potom sa posunie dopredu, do dráhy smrtiaceho kyvadla, lížuc jazykom kamene. Čepeť sa vracia. On zavrie oči v očakávaní úderu, ale strážca sa zrazu rozplynie v prievane. Cyrilovi chvíľu trvá, kým pochopí, že žije, že jeho gesto bolo prijaté. Postaví sa a stisne kúčku. Dvere zaškrípu. Pán sa zobudí a siahne po Skunde položenom na stoličke. Ten sa však sám odsunie z jeho dosahu a dopadne na zem. Pán je ohromený tou zradou. Cyril priskočí a zdvihne meč. Pán len neveriacimi očami sleduje ako čepeť vniká do jeho hrude. Z úst mu vystrekne prúd krvi a zafarbí bielu prikrývku...

Videl som Cyrilovu tvár, keď držal Skund v ruke. A teraz to skúša znovu. Aj cez dvere počujem jeho zrýchlený dych. Výkrik opojenia, ktorý sa v ňom práve liahne. Myslím, že čoskoro už bude opäť všetko v poriadku.

ilustroval Jan Štěpánek